Sayı: 78 Mart/Nisan 1987 Masrafı: 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümünü Güçlü Bir Kampanya İle, Görkemli Bir Şekilde Kutlamak İçin İLERİ!

Baş Yorum

"STRATEJİK KÖYCÜKLER" VE ZORAKİ GÖÇ

Gerilla savaşına karşı düşman sadece askeri cephe de mücadele etmez. Propaganda cephesinde, ekonomik alanda, yerleşim sorununda da yoğun bir çaba gösterir. 12 Mart'ın ünlü faşist paşası Faik Türün'ün sık sık yinelediği gibi, balığı yakalamak için suyu kurutmak politikasını tüm imkanlarıyla hayata geçirmeye çalışır.

Devamı arka sf'da

* TİKKO Gerillalarının Eylemleri Devam Ediyor!
* Hiçbir Halk Düşmanı, Cezasız Kalmayacaktır!
* Dersim'de 3 İhbarcı Daha Cezalandırıldı!
* Diyarbakır ve Bingöl'de Düşman Güçlerine Karşı Saldırılar Devam Ediyor!

Amerikan Emperyalizmi, bir zamanlar, Vietkong'un her yerde hazır ve nazır kudretini sınırlamak ve giderek yoketmek için "stratejik köycükler" planını uygulamaya giriştiler Vietnamda. Küçük köyleri birleştirerek, dikenli teller, kuleler ve güçlü projektörlerle çevrilmiş "stratejik köycükler" kurdular. Sorun, gerilla kuvvetlerini halktan tecrit ederek yaşayamaz hale getirmekti. Ama daha çok baskı altına alınan köylülerin, bu stratejik hapishanelerde kendi başına bela olacağını ve bağrından daha çok Vietkong birimleri çıkaracağını hesap edememişti. Sonuçta, milyarlarca dolara mal olan bu plan, kendi mimarları tarafından eleştirilir hale geldi ve çöktü.

Bugün Türk paşaları, Kürdistan'da aynı çürük planı uygulamaya özeniyorlar. Operasyonlarda komando birlikleri, köylere inmeleri için mezralara daha yoğun baskı uyguluyorlar. Yamaçlardaki tek evlerde bulunan ailelere ağır işkenceler uygularken, onları ölümle tehdit ederken yol göstermeyi de ihmal etmiyor: EŞYALARINIZI TOPLAYIP KÖYE YERLEŞİN! Mezralara ve tek tek evlere, takım takım giriyor, bu yerleşim birimlerinin ambarlarını tüketircesine karşılıksız beslenerek ekonomik baskı uyguluyorlar. Bu yağmanın ikinci gerekçesini de söylüyorlar: KÖMÜNİSTLERİ BESLEYEN TÜRK ORDUSUNU DA BESLEYECEK! Kürdistan'ın bazı yerlerinde, özellikle güneyde, köylülerin yıllık erzaklarına el konularak bunlar askeri depolara çekilmiştir. Köylüler erzaklarını bu depolardan nüfus bildirimi yaparak peyderpey alabilmektedirler. Amaç, köylülerin bölgede ki gerilla birimlerine sunduğu erzak desteğini baltalamaktır. Bu tip şikayetlerin ve söylentilerin ayyuka çıkması üzerine Köy İşleri Bakanı bir açıklama yapmak zorunda kalmıştır. Bakana göre zorlama sözkonusu değildir. Elektirik ve benzeri altyapı hizmetleri bundan sonra mezralara değil, sadece köylere götürülerek mezraların köylere inmesi sağlanacaktır. Yani bakan ekonomik baskının planlı bir tarzda sürdürüleceğini açıklarken, askeri baskıyı reddetmektedir.

Ormanın günümüzde helikopter etkisine karşı, gerilla savaşı açısından önemi bir hayli artmıştır. Kitle desteğinden sonra, gece ve orman gelmektedir. Amerikan emperyalistleri, Vietkong'u açığa çıkarmak için geniş kimyasal operasyonlarla ağaçların yapraklarını dökmeye, yangın bombalarıyla ormanları yoketmeye ve orman köylerini ormanlardan açık arazilere çıkarmaya çalıştılar. Bugün Filipinler'de güçlü bir halk ordusunun yaşamasında, tali de olsa ormanın rolü küçümsenemez. Türk paşalarının Dersim'deki ve Elazığ'daki bazı orman alanlarının köylerden arındırılması şeklindeki planlarının ardında yatan gerçek işte bu gerçektir. İlkin sadece iki yeri açıkladılar. Hemen ardından, planın açığa çıkmaması, tepkilerin etkisiz hale getirilmesi amacıyla, batıdaki birkaç göstermelik yeri de Dersim'le Elazığ'ı da ekleyiverdiler. Kürdistan'daki durum, hükümetin ormanları koruma propagandasının inandırıcılığını, ileri kitleler, özellikle de Kürdistan halkı açısından ortadan kaldırıyordu. Gerçek amacı bilen burjuva muhalefetinin bir kesimi, bu konudaki muhalefetini bilinçli olarak "insan mı önemli orman mı" sloganı çerçevesinde yürütüyordu. Onların, "siz bunu gerilla faaliyetlerini yoketmek için tezgahladınız" diye muhalefet yapmaları sözkonusu olamazdı elbet.

Türk Paşaları bugünlerde bir yandan Irak'taki gerilla kamplarını yoketmenin planlarını kurarken, bu amaçla Irak Kürdistanı'nda operasyonlara girişirken diğer yandan da, Irak sınırında köylerden arındırılmış bir yasak bölge şeriti yaratmanın çabaları içindeler.

Bazı çocukların ve kadınların da ölümüne yol açan Kürt gerillaların son köy baskını, burjuvaziye güçlü bir propaganda malzemesi sağladı. "Masum çocuk ve kadın katilleri" şeklinde yürütülen propaganda, özellikle Türk bölgesinde, kitleler üzerinde yer yer etkili oldu. Bundan birçok demokrat aydın bile etkilendi. Bir gerilla savaşında, elbette ki kadınlar da, çocuklarda ölecektir. Kâh düşmanla karşılıklı çatışmalar sırasında, kâh düşmanın bilinçli kırımında, kâh gerilla birliklerinin hataları sonucunda masum insanlar ölecektir. Ama son olay bir istisna değildir. Daha önce de benzeri bir durum oldu. İhbarcıyı evden çıkarıp cezalandırmak yerine, evine bombayı sallamak ya da gelişigüzel taramak işin kolayı ve vahim olanıdır. Bu halk düşmanı'nın cezalandırılması, halka karşı suç işlemeye dönüşmemelidir. Haklı savaş, halkı ve masum insanları gözünün bebeği gibi korur. Faşist Türk Ordusuna, tüm ülkede, kendisine çocukların ve kadınların koruyucusu şeklinde gösterecek bu tip bir propaganda malzemesi vermek sorumsuzluktur. Eğer bu tür olaylar, düşmanın bir provokasyonu değilse tabi.

Kürdistan'da gerilla savaşı yoğunlaştıkça, düşmanın dağınık yerleşim birimlerini büyük köyler halinde birleştirme ve ormanları köylerden arındırma çabaları yoğunlaşacaktır. Düşmanın daha fazla hata işlemesi, yığınlardan daha fazla tecrit olması, gerilla savaşının, doğru bir çizgide sürekliliğini sağlamaya bağlıdır. Bu ise kitle temelinin güçlü olduğu daha çok bölgeler, daha çok Dersimler yaratma sorunudur. Destek üssü, eğitim üssü, donatım ve kadro üssü sorunudur. Dersimlerin yaratılması, gerilla savaşında ama doğru bir hatta sebat etmeğe bağlıdır. Büyük bozgunlara, büyük yenilgilere rağmen, gerilla savaşında ısrarla, demir bir iradeyle inat etmeye bağlıdır. On yıl, hatta yirmi yıl, hatta otuz yıl, silahlı mücadelede sebat etmek, ruhumuzu bu perspektifle seferber etmek. İşte sorun budur.

Yorum

Doğu Rüzgarına Karşı Atlantik Poyrazı!

Atlantiğin ötesinden, 1980'den bu yana, Doğu rüzgarına karşı esen bir poyraz var. Bu poyrazın dokusunda, Troçki'den, Sweezy'den, Hebert Markuze'den, Kiewsky'den ve Upton Sinclair'den parlak renkler yer alıyor. Amerikan pratik zekası ve atılımı, bu poyrazın girişim ruhunu taçlandıran asıl ögedir. Kısa yoldan iş bitirmek, bir örümcek titizliğiyle saniyelerin kaderini bilerek çalışmak, asla ve asla zaman kaybetmemek, gölgeli ve lekeli hiç bir şeyi kabul etmemek, bu tip iklimleri alizeler gibi çığneyerek geçmek, bütün otoritelerin üzerinde yani atlas feleğinin zirvelerinde esmek gibi yüce ve alabildiğine saf özelliklere sahiptir bu poyraz. "Bulutsuz gökte çakan bir şimşek gibi" bir anda tüm insanlığı şaşırtan ve azgın bir nükleer şirretin kucağına atan, sonra da alevlerin arasından kızıl bir dünya yaratan teorilerin, hayallerin hayranıdır bu poyraz. Metropollerin dünyadaki gelişmelere kulak bile vermeyen, rahatına düşkün, göbekleri hafiften yağlanmış proleterlerine lanet! Bunlar isterse madenlerde, yüksek fırınlarda, demir çelik gibi ağır iş kollarında çalışsınlar; ne eski dumanlı barikatları ne de yeni, müstakbel barikatları hatırlamayan mevcut rahatını dünyanın merkezine koyan bu proleterlere lanet! Evet umut, yabancı işçilerdedir. Onlar proleter devrimin itici gücü, öncü gücü, resimdeki gibi dünyanın çekiçle zincirlerini kıran önlüklü biricik gücüdür. Birincilere —pek açığa vurulmayan— içten içe köpüren lanetini, ikincilere ise hayranlığını teorileştiren bu poyrazın anatomisini bundan sonraki yazılarımızda gözler önüne sermeye çalışacağız. Tabi bu, tahlilci, eleştirel bir sergileme olacaktır.

Bu akım, Marx'tan Mao'ya kadar tüm ustaları, önder komünistleri, komüntern'i, zemzem suyuna batırıp çıkararak kirlerinden lekelerinden arındırıyor, onları insanlığın huzuruna yıkanmış, bayramlık elbiseleriyle yeniden çıkarıyor. Bazen de büyük bir cesaret ve fedakarlık örneği göstererek Amerikayı yeniden keşfediyor. Biz bu yazımızda bu akımın, yurtseverlik ve ulusal şövenizme ilişkin olarak Dimitrof'a ve Komüntern'e yönelttiği eleştireler üzerinde duracağız.

Bu arındırıcı, imbikçi akım Dimitrof'tan şöyle bir alıntı alıyor:

"Biz komünistler temelde, burjuva milliyetçiliğinin biçiminin **uzlaşmaz karşıtlarıyız.** *Ama,* **biz ulusal nihilizmin destekleyicileri değiliz** *ve hiç bir zaman öyle davranmamalıyız. İşçileri ve ezilenleri proleter enternasyonalizm ruhu ile eğitme görevi, her KP'nin en temel görevlerinden biridir. Ama her kim ki bunun kendisinin, geniş çalışan kitlelerin ulusal duygularını küçümsemesine izin verdiğini hatta buna mecbur ettiğini düşünüyorsa, gerçek Bolşevizmden uzak ve Lenin ile Stalin'in ulusal sorun öğretilerini anlamamış demektir"*

Bu akımın lideri Dimitrof'a şöyle saldırıyor:

"Temel olarak, bence "ulasal nilizm" diye birşey yoktur; bir komünist bundan bahsetmez... Bu onun (dimitrof'un) yazılarında oldukça önemli bir çizgidir ve bu ikinci dünya savaşı sırasında 'anayurdun savunulması' çizgisine kaymak için kızakları yağlamanın bir yoludur... Ben 'ulusal nihilizmin' mücadele edilmesi gereken bir sapma olduğunu düşünmüyorum... bence bu ulusal şövenizmle mücadelenin bir parçasıdır. Bir ülkeden bahsederken "yertseverlik" ve "ulusal şövenizm" kelimelerini değiştirilebilir olarak doğru kullandığımızı düşünüyorum ve bence buna devam etmek doğrudur. Ulusal nihilizmle mücadele teorisi bana göre sosyal şövenizmle mücadele teorisidir."

Dimitrof'dan alınan sözkonusu altıntıda eleştirilecek hiç bir nokta yoktur. Ulusal Mihilizm diye bir şey vardır. Ve bu Dimitrof'un durup dururken uydurduğu bir kavram değildir. Eleştirmenin kendisi de bu gerçeği, yani gözdeki bu merteği hınzırcasına görmektedir. Bildiği için de aynı paragrafta çelişkiye düşmekte saçmalamaktadır. Bir yandan, "Temel olarak, bence 'ulusal nihilizm' diye bir şey yoktur... bence bu ulusal şövenizmle mücadelenin bir parçasıdır" derken, diğer yanadan da tüm baykuşları güldürürcesine "ulusal nihilizmle mücadele teorisi bana göre sosyal şövenizmle mücadele teorisidir" diyebilmektedir. Bir yandan "Ben 'ulusal nihilizmin' mücadele edilmesi gereken bir sapma olduğunu düşünmüyorum" diye saçmalarken diğer yandan da onun varlığını şöyle teslim etmektedir: "Bence bu ulusal şövenizmle mücadelenin bir parçasıdır" Hatta daha ileri adım atmakta "ulusal nihilizmle mücadele" teorisini, "sosyal şövenizmle mücadele teorisi" olarak ilan edivermektedir. Berekallah!!... Liderimizin mantığı korkunç keskin ve parlaktır. Öylesine parlaktır ki, aynı paragrafta peşpeşe yer alan cümleler birbirlerini yalanlamaktadır. Tabi asıl önemli olan ve gözden kaçırılmaması gereken bu ünlü(!) liderin yurtseverlikle ulusal şövenizmi bir ve aynı görmesidir. Yurtseverliği ve ulusal şövenizmi birbirlerinin yerini alabilecek şekilde değiştirilebilir olarak görmesidir. Lider hazretleri, yurtseverlikle ulusal şövenizm arasındaki farkı göremeyecek derecede süper enternasyonalisttir.

Yurtseverlik sömürge ve yarı-sömürgelerde, ülkenin zenginliklerini, halkını ve hiç bir emperyaliste muhtaç kalmaksızın bağımsız yaşama isteğini sevmeye dayanır. Yurtseverlik, ulusal aşağılık duygusuyla, kendi ayakları üzerinde duramamak, kendi gücüne güvenmemek, kendi kaderini tayin hakkı konusunda kuşkuculuk gibi emperyalizmin yarattığı pasafist kaderci anlayışlara karşı çıkarak varlık kazanır. Komünistler yurtseverliği tereddütsüz desteklerler. Bunu, kendi bayraklarını, enternasyonalizm bayrağını yükselterek yaparlar. Ve yaparken de yurtseverlikle enternasyonalizm arasına kesin, net bir çizgi çekerler. Komünistler, yani bu yurtsuzlar, bu dünya vatandaşları, yurtlarını sevmezler mi? Elbette ki severler. Ama enternasyonalizm zemininde kalarak... Komünistler, yurtseverlikle ittifakta, tüm ülkelerin işçilerinin birliği ve enternasyonalizm ruhuyla hareket ederler. Bu ülküyü ön plana çıkarırlar. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı uğruna mücadele edilmeden enternasyonalizm uğruna mücadele edilemeyeceğini, tek dünya "devletini" savunmanın ayrılma hakkını savunmaktan geçeceğini bilerek hareket ederler.

Ulusal şövenizm, ulusun tüm uluslardan üstünlüğü teorisiyle yurtseverlikten kesinlikle ayrılır. Topraklar, tüm topraklardan daha aziz ve daha kutsaldır. Tarih, kültür ve dil, diğer uluslarınkinden daha üstündür. En başta kahramanlık olmak üzere tüm ulusal değerler eşsizdir. Bundan dolayıdır ki, diğer ulusların böyle bir ulusa bağımlılığından daha doğal bir şey olamaz ulusal şövenizme göre. Bu bağımlılık, diğer ulusların "iyiliği" için de şarttır.

Aslında bu iki ayrı kavramı aynileştirmek, sömürge ve yarı-sömürgelerde emperyalizmin işini kolaylaştırmaya, onun kızaklarını yağlamaya, tüm mütte-

fiklerini proletaryadan koparmaya yarar. Bay liderin, *"sömürge ülkelerde,...aşağılık bir ulus olmadıkları konusunda halkın ulusal gururunu oluşturmanın doğru olduğu"* şeklindeki bazı görüşleri, onun bu hatasını örtbas edemez. Kaldı ki O, bu söylediğinde de samimi değildir. Çünkü Dimitrof'un, "geniş çalışan kitlelerin ulusal duygularının küçümsenmemesi" şeklindeki görüşünü bile tepkiyle karşılamaktadır. Bu biraz da onların, Dimitrof'a duydukları kinden kaynaklanmaktadır.

Onlar, saldırmak için Dimitrof'tan şu alıntıyı alıyorlar:

"Faşist emperyalist ve onun gerici işbirlikçilerine karşı mücadelede işçi sınıfı ve onun komünist partisi ulusal bağımsızlığın tutarlı savunucularıdırlar. Modern ulusal burjuva devrimi sürecinde doğmuşlardır. Gerici burjuvazi, burjuva devriminin tüm mirası ile birlikte ulusun çıkarlarına ihanet etmiştir. Burjuva devrimimin mirasını alan, hainlere karşı onu sürdüren ve onları daha zengin bir hayata geliştiren işçi sınıfı ve onun KP'sidir"

Bu görüş, sözkonusu akım tarafından saldırıya uğruyor. Dimitrof bu görüşleriyle "anti-enternasyonalist" ve "burjuva devriminin geliştiricisi" olarak suçlanıyor. Peki bu görüşlerin, diğer ustaların görüşlerinden farkı nedir? Proletarya gerçekten de, "faşist emperyalist ve onun gerici işbirlikçilerine karşı... ulusal bağımsızlığın tutarlı savunucusu değil mi?" Değilse sözkonusu düşmanlara karşı ulusun tutarlı savunucusu hangi sınıftır? Bu onurlu görev hangi sınıfa aittir? Bugünkü emperyalist burjuvaziyle işbirlikçi burjuvazi, geçmişteki devrimci burjuvazinin, —Cromwel'in, Garibaldi'nin, Robespiyer'in— mirasına sahip çıkabilir mi? Jakobenizm mirasını gerici burjuvaziye karşı savunan Lenin değil midir? Sun Yat Sen hareketini, Çin proletaryasının sahip çıktığı tarihsel miras içinde gören Mao Zedung değil midir? Demokratik Devrimi, artık devrimci barutu tükenmiş, gerici burjuvaziye, hainlere karşı, devralıp sürdüren, onu daha zengin bir hayata, sosyalizme kadar geliştiren işçi sınıfı ve onun partisi değil midir? Süper enternasyonalistlerimiz, yoksa bu yarım kalmış, "kirli" görevi bir başka sınıfa mı devretmek istiyorlar. Peki bu görüşün mimarı Dimitrof mudur? Lenin değil midir?

Dimitrof'un bu görüşlerinin kökleri Lenin'dedir. Dimitrof'un bu görüşlerini tutarlı bir şekilde savunan ustalardan biriside Mao Zedung'dur.

Emperyalist ülkelerde burjuva devriminin görevleri tamamlanmıştır. Bu devrimi, bu ülkelerde, proletaryanın önderliğinde sürdürmek anlamsızdır. Bağımsızlık sorununa gelince... Hiç kuşku yok ki, her ülkenin aynı derecede bağımsız yaşama hakkı vardır. Bu hak, başka bir ülke yada ülkeler grubu tarafından çiğnenemez. Bu emperyalist ülkeler içinde geçerlidir. Bununla birlikte, emperyalist ülkeler arasında (sosyal-emperyalizmi bu ülkeler içinde gördüğümüz için ayrıca belirtmiyoruz) tüm dünya zenginlikleri üzerinde yoğun bir çıkar çatışması cereyan ettiği için, patlayan savaşlar haliyle soygun savaşları, yağmadan kimin daha kazançlı çıkacağı şeklindeki savaşlar olmaktadır. Emperyalistlerin "yurt savunması", "bağımsızlık savaşı" şeklindeki propagandaları, kitleleri aldatmanın, onları bu yağma savaşalarına katmanın aracı olarak ortaya çıkmaktadır bu savaşlarda. Ama bu genel ve ezici durum, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, hiç bir emperyalist ülkede, şartlar ne olursa olsun kesinlikle bağımsızlık sorununun ya da savaşının gündeme gelmeyeceğini göstermez. Bu soruna mutlak bir kafayla yaklaşmak, şartlar ne olursa olsun kesinlikle olmaz. Binde bir ihtimalle bile olmaz kabilinden herzeler ileri sürmek gülünçtür. Bir emperyalist ülke, o andaki çıkarları gereği savaşa girmek istemeyebilir. Diğer bir emperyalist ülke ya da ülkeler grubu, savaşa girmek istemeyen ülkeyi, baskı altına almak, o ülkenin bağımsızlığını çiğnemek isteyebilir. Bu durumda müdahaleye maruz kalan ülke için, o anda ortaya çıkan baskının defedilmesini amaçlayan bir savunma savaşı, —çok istisna da olsa— sözkonusu olabilir. Hayat zengindir. Mutlak teoriler, hayatın zenginliği ve şaşırtıcılığı karşısında tuz-buz olmaya muhkumdur. Mutlak reçetelerle hiç bir yere varılamaz. Her özel durum, çıkan her savaş somut tahlil ister. Lenin, *"belli bir savaşın anlamını ve ne ifade ettiğini tahlil etmeden, onu tarihsel perspektif içinde görme yeteneğine sahip olunmadan"* bir yere varılamayacağını söyler. Ve şöyle der:

"Eğer bir savaşın 'özü', örneğin yabancı zulmüne son vermekse (ki özellikle 1789-1871 Avrupasının tipik özelliğiydi) o zaman, ezilen devlet ya da ulus açısından böyle bir savaş ilericidir. Buna karşılık, eğer bir savaşın 'özü' sömürgelerin yeniden bölüşülmesi, yağmanın paylaşılmasıysa.. o zaman ata topraklarının savunulmasına ilişkin bütün sözler, 'halkın aldatılmasından başka bir şey değildir"

Lenin Kievski'ye karşı bunları söylediği dönemde, 1914-16 savaşının niçin bir emperyalist savaş olduğunu ayrıntılarıyla açıklamaya çalışıyordu. *"Almanlar'ın amacı,... sömürgelere el koymaktır"* diyordu; *"amaçları, Fransız'ları ya da Rus'ları, yabancı egemenliği altına sokmak değildir... Başka deyişle, savaş, taraflarından birinin, ötekinin sürdürmeye çalıştığı zulmü ortadan kaldırmak amacıyla verilen bir savaş değildir"* diyordu. Lenin'in bu mantığı, meselenin çok yönlülüğünü ortaya koyan, tek yönlü, mutlak anlayışlara darbe vuran bir mantıktır. Bir emperyalistin diğerini egemenliği ya da zulmü altına alması ihtimalini; Almanlar'ın, Fransızlar'ı ya da Ruslar'ı egemenliği altına alması ihtimalini, olabilirliğini dıştalamayan bir mantıktır. Kievski'nin yetmiş yıl sonra, atlantiğin ötesinde, aynı teoriyi değişik bir biçimde söylemek amacıya hortlayıvermesi tarihin garip bir cilvesi olsa gerek.

Yine Dimitrof'tan şöyle bir alıntı alıyorlar:

"Proleter entarnasyonalizmi yalnızca tek tek ülkelerdeki ezilenlerin milli, sosyal ve kültürel özgürlük mücadelesine karşı çıkmamakla kalmaz, ama ulus proletaryasının dayanışmasını ve mücadele birliğini zorunlu tutar, bu mücadele zafer için gerekli olan desteği sağlar"

Sözkonusu akıma göre, Dimitrof bu formülasyonuyla, *"ulusal mücadale ile enternasyonalizm arasındaki doğru ve Marksist ilişkiyi tersine çevirmektedir"* Tabi suçlamalar bununla kalmıyor. Onlara göre Dimitrof gibi komünist önderler, *"işçilerin kafalarını geriye doğru götürüyorlar. Dünya üzerinde sınıfların kalkması ve ulusların kaynaşması demek olan çeşitli aşamalarla nihai amaç komünizme ilerletmek yerine tamamen burjuva olan bir şeyi, ulusu bir fetiş haline getiriyorlar"* zaten Dimitrof'ta, *"Şövenizme 'muhalefet etmenin' tek temeli milliyetçiliktir, enternasyonalizm değil"*..

Yazı da görüldüğü gibi Dimitrof, bir ülkede, proleter enternasyonalizmi'nin iki önemli görevine işaret ediyor. Birincisi, ezilenlerin milli, sosyal ve kültürel özgürlük mücadelesine karşı çıkmamak; ikincisi ise, ulus proletaryasının dayanışmasını ve mücadele birliğini zorunlu tutmak, zafer için gerekli desteği sağlamak. Peki bunda karşı çıkılacak ne var? Hiç bir şey. Peki bu alıntının neresinde, "ulusal mücadele ile enternasyonalizm arasındaki doğru ve Marksist ilişki tersine" çevriliyor? Bu belli değil. Zaten sözkonusu yarı-troçkist akım da lütfedip herhangi bir ispatlama çabası içine girmiyor. Çamuru atıp çekiliyor. Bu son derece kaçamak, iğrenç ve sorumsuz taktik, onların pek yaygın uyguladıkları bir taktiktir. Aynı taktiği, saflarımızdan yeni ihraç edilen taraftarları da tıpa tıp uygulamaktadır. İdeolojik mücadeleyi bayağılaştıran, onun itibarını, ciddiyetini sıfıra indiren bir akımla karşı karşıyayız.

Bu akımın eleştirilerinde Dimitrof, iflah olmaz bir sosyal-yurtsever, bir anavatancı, bir milliyetci, bir sınıf işbirlikçisidir. Dimitrof'tan öylesine alıntılar alıyorlar ki, sözkonusu alıntılar kendilerini yalanlıyor. Ama alıntıda olmayanı eleştirme gibi ilginç bir hastalıkları olduğu için Dimitrof süper enternasyonalist de olsa kendisini, bu süpermanların elinden kurtaramıyor. Ama bunlar açıkyürekli ve cesur insanlar değildir. Sinsidir. Açıktan Dimitrof'un bir burjuva olduğunu ilan etme cesaretini gösteremiyorlar. Aynı şeyi Komüntern için yapıyorlar. Bakın ne diyorlar Komüntern için:

"Milliyetçilik ikinci dünya savaşından önce emperyalist ülkeler için komünist enternasyonalin ideolojik çizgisi ve politik programı haline geldi",

Eğer Komüntern'in ideolojik çizgisi

PARTİMİZİN 15. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNÜ, GÜÇLÜ BİR KAMPANYA İLE, GÖRKEMLİ BİR ŞEKİLDE KUTLAMAK İÇİN İLERİ!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü Partimiz TKP/ML 1972'de kuruldu. İçinde bulunduğumuz 1987 yılı, partimizin 15. kuruluş yıldönümüdür. Bugün 15 şanlı mücadele dolu yılı geride bırakan partimiz, daha atılgan, daha canlı ve daha insiyatifli olarak nihai zafer olan komünizm için mücadelesini devam ettiriyor, ettirecek.

Partimiz yoldaş Mao Zedung'un önderliğinde Çin'de başlatılan Büyük Proleter Kültür Devriminin etkilerinin dünyayı bir kasırga misali sardığı, Büyük Proleter Kültür Devrimi kasırgasının dünyanın her alanında filiz filiz büyüyen yeni kızıl kuşaklar yarattığı koşullarda ve ülkemizde işçi, köylü, öğrenci gençliğin mücadelesinin çığ gibi büyümesinin ürünü olarak doğdu. Partimiz'i, şanlı Kültür Devrimi'nin dokusu ve Türkiye ezilenlerinin yiğit mücadelesi şekillendirdi.

Partimiz, komünizm bayrağını ülkemizde ilk kez göndere çeken Mustafa Suphi TKP'sinin mirasını devralarak doğdu. Mustafa Suphi'den sonra TKP'ni ele geçiren revizyonist Şefik Hüsnü ve şürekası ile başlayan 50 yıllık sosyal şöven, oportünist gelenek partimizin doğuşuyla birlikte parçalandı. Karanlık, partimizle aydınlandı. Kemalist Burjuvaziye dalkavukluğun, Türk Devletine kuyrukçuluğun, ezilen Kürt Ulusu ve azınlık milliyetlerin varlığının inkar edildiği ortamda, kısacası revizyonizmin, oportünizmin her türlü egemenliğinin panzehiri, parçalayıcısı olarak doğan partimiz'le birlikte güneş daha görkemli açtı. Karanlık parçalandı. Ufukta hep kızıl bir meşale belirdi.

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların silahlarıyla kuşanan partimiz doğuşuyla birlikte umut ve zaferin teminatı olduğunu teori ve pratiğiyle ispatladı. Doğuşunu takipeden bir yıl içinde; devrimin tüm temel programatik sorunlarına ilişkin görüşlerini ortaya koydu. Gerçekleştirdiği merkezi önderliğe bağlı olarak, ülkemizin Dersim, Siverek, İstanbul, Malatya gibi başlıca dört bölgesinde oluşturduğu yönetici parti örgütleri çekirdekleri önderliğinde, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve komünizm mücadelesinde ciddi bir atak yaptı. Devrimin, komünizmin lafta değil pratikte savunucusu olduğunu ortaya koydu. Doğuşunu takibeden bir yıllık mücadele sürecinde, Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve yüzce komünizm doğrultusunda, çok yönlü bir pratik faaliyete girişti. Bu mücadelenin bir aracı olarak kuru olan yerlerde bozkırı tutuşturdu. Basitten, küçükten başlasada, onun önderliğinde başlatılan silahlı mücadele şavkı her yeri aydınlattı. Bir yıllık kısa mücadele dönemi içerisinde, sadece Dersim ve Siverek'te on'u aşkın karşı devrime sabotaj eylemleri gerçekleştirildi. Düşman karakollarının bir unsuru olan muhbir Mustafa Mordeniz gibi halk düşmanlarını canevinden vuran kurşunlar onun eseriydi.

Türk Ordusundan medet umulduğu, Tük devletine iyimserlik duygularının beslendiği, faşist düzenden umut beklendiği vb., koşularda tüm emperyalistlere, sosyal emperyalistlere ve uşaklarına karşı, devrim, sosyalizm ve komünizm sancağı onun tarafından açıldı.

Partimize "En tehikeli ve ihtilalci akım" diyen düşmanda kendisinin canına okuyacak esas gücün, partimiz olduğunu teslim etmek zorunda kaldı. İlk etapta çeşitli bölgelerde kurulan küçük sayılı (iki-üç kişilik) seyyar birimlerle, yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyetine girişen partimiz, özellikle köylü gençliğin etkilenmesinde önemli bir rol oynadı. İstanbul gibi büyük şehirlerde oynadığı fonksiyonlar, başta işçiler olmak üzere ezilenleri etkilemede küçümsenmeyecek bir şekilde rol oynadı.

Tamamıyla ML bir siyasi, ideolojik, örgütsel hat üzerinde yükselen partimiz 1973'te diğer devrimci hareketleri de kapsayan bir yenilgiyle karşı karşıya kaldı. Bu yenilgi kesinlikle partimizin ML, programatik görüşlerinin sonucu olan bir yenilgi değildir. Evet, bu yenilgide partimizin içine düştüğü bazı yanılgıların, hataların rolü esastır. Ayrıca ağır objektif koşullar da, söz konusu yenilgide, ikinci derecede de olsa rol oynamıştır. Bu yenilgide, partimizin içine düştüğü hatalar parogramatik veya stratejik hatalar değildi. Bu dönemdeki hatamız, 12 Mart'ı takibeden süreçte devrimci durumda ve devrimci dalgadaki adım adım gerilemeyi göremez ve bu-

---

ve politik proğramı dünya proletaryasının ana merkezlerinde, kalelerinde milliyetçi ise, komüntern açık değil mi dir ki bir burjuva örgütüdür. Evet, iddia ya da suçlama budur. Bu, Troçkist Dördüncü Enternasyonal'den daha cüretli bir suçlamadır. Onlar, özde aynı şeyi söylemelerine rağmen biçimde daha yumuşaktırlar. Hiç değilse komürtern'i Stalinist bürokrasinin hakim olduğu anti-faşist bir örgüt olarak gösterirler. İdeolojik çizgide ve politik programda onu, burjuva milliyetçisi olarak suçlamaya pek sık baş vurmazlar. Ama Atlantiğin ötesinden esen yarı-troçkist rüzgar pervasız, sinsi ve korkaktır. Pervasızdır, çünkü bol keseden, sorumsuzca, pervasızca suçlar. Sinsi ve korkaktır çünkü, suçladığı hareketin niteliğini, adını koyarak, ilan etmekten ödü kopar. Bu yaratıklar, lekesiz şeylerin gölsesiz, saf, tertemiz şeylerin arayıcıları, definecileri olarak tarih sahnesine çıktıları için hiç bir şey, azize masumiyeti bile, amansız yargılarından kurtulamayacaktır. Komüntern'in bazı hataları, Komüntern'e bağlı bazı partilerin hataları, Komüntern'in idamına yetecektir.

Bu yazıda, Komüntern'in **ideolojik çizgisinin ve politik programının** neden milliyetçi olmadığı savı üzerinde durmayacağız. Bu ayrı bir yazı konusudur. Ancak şunu belirtelim ki, partimiz, uluslararası proletaryanın devrimci tarihine ve ideolojik hattına karşı işlenen suçların açığa çıkarılıp mahkum edilmesinde üzerine düşen görevleri yerine getirecektir. Bunlar Enver Hoca'nın taktiğini, kızıl bayrağa karşı "kızıl" bayrağı sallayarak mücadele taktiğini izliyorlar. Hoca, Mao Zedung'a saldırırken, Stalin'e ve Komüntern'e sarılmayı, bunlara sözde toz kondurmamayı benimsiyordu. Bunlar ise, Stalin'e ve Komünitern'e saldırırken Mao'ya sarılıyorlar, onu sözde peygamber mertebesine yüceltiyorlar. Her ikisinin de yararlandığı cephanelik aynıdır: Troçkizm.

En büyük Stalinist Mao'dur. **Mao'yu** savunmadan Stalin'i savunmak mümkün değildir; aynı şekilde Mao'yu savunmak, onun üzerinde yükseldiği ML mirasın son halkası ve öğretmeni **Stalin'i** savunmaktan geçer. ML bir bütündür ve bu teoriyi inşaa eden ustalardan birini ayırıp karşıya almak, Marksizm-Leninizmi bir bütün olarak karşıya almak anlamına gelir.

na bağlı olarak silahlı geri çekilme taktiği izlememizdir. Bizler o dönem, objektif durumdaki devrim aleyhine gündeme gelen gerilemeye rağmen, objektif durumu (Türkiye'deki) abartmalı bir şekilde, subjektif olarak tesbit ettik. Durumdaki gerilemeyi göremedik. Objektif durumu mükemmel tesbit etmemizin doğal sonucu olarak ilerlemeci bir taktik izledik. Oysa objektif durum, geçmişe nazaran geriliyordu ve bizim de buna bağlı olarak geri çekilme taktiği izlememiz gerekiyordu. Oysa biz, düşmanın topyekün saldırıda olduğu ve üstelik diğer devrimci hareketleri ezerek bize yöneldiği, nisbeten kısmi bir siyasi istikrar sağladığı bir dönemde, geri çekilme içinde saldırı değil, ilerleme içinde saldırı taktiği izledik. Bu taktik objektif durumla çatışan, subjektif durum tahlilinden kaynaklanan, sol bir taktikti. Ve bu taktik yenilgimizde birinci derecede rol oynadı. Yenilgimizde objektif koşullarında önemli bi rolü vardır. Bilindiği gibi, zengin bir tarihsel mirastan yoksunduk. Partimiz gençti tecrübesizdi. Devrim ile karşı devrimin güçleri arasında muazzam bir dengesizlik vardı. Ayrıca dünyada durum iyiydi, ülkemizde de 12 Mart öncesi durum, yine oldukça iyi bir vaziyet arzediyordu. Bütün bunlar subjektivizmi körüklemenin objektif unsurlarıydı.

Kuruluşu sırasında partimiz ülkemizin uzak ve yakın tarihinin incelenmesi, ekonomik, sosyal, siyasal koşullarının somut tahlilini gayet bilimsel olarak ortaya koydu. ML'in evrensel gerçeği, ülkemizin somut koşularına ustaca uyarlandı. Ancak çıkarmamız gereken ders şudur ki, stratejik ve programatik olarak ML bir çizgiye rağmen, taktiklerde düşülen hatalar yenilgiye götürebilir. Bundan öğrenmeli ve taktiklerin önemini kavramalıyız. Yalnızca stratejik bir hat ortaya koymak yetmez, startejiyi doğru taktiklerle hayata geçirmenin canalıcı önemini kavramalıyız.

12 Mart yenilgisini takibeden süreçte, bir dönem partimiz önderliksiz kaldı. 1974'le birlikte yeniden oluştulan koordinasyon komitesi önderliğinde toparlanma faaliyetlerine başladı. Bilindiği gibi, 1974'ü takibeden dönemde 12 Mart ardından başlayan objektif durum yerini yeni bir duruma bırakmıştı. Devrimci durum, devrimci dalga bir yükseliş yönünde seyrediyordu. Dağılmış, dumura uğramış devrimci hareket toparlanmaya doğru gidiyordu. Ne varki koordinasyon komitesi (KK) döneme uygun taktikler izleyemedi. Hareketin gerisinde kaldı. 12 Mart döneminin taktiklerini olduğu gibi yeni döneme uygulamaya çalıştı. Evet! KK, partimizin programatik görüşlerini başta savunuyordu. Ancak onları somut koşullarla birleştirmekten, somut şartları somut tahlil ederek stratejik çizgiyi doğru taktiklerle hayata getirmekten uzaktı. KK ile birlikte partiye güçlü bir mekanizm ve doğmatizm taşınmıştı. Netice başarısızlık oldu. KK, başarısızlığın temelinde yatan nedenlerin kendi doğmatik, mekanik ve subjektif yaklaşımları olduğunu göreceğine, partimizin ML programatik görünümlerine kuşku ile baktı. Başarısızlığı parti çizgisine bağladı. Neticede partimizin ML programatik görünüşlerine saldıran tasfiyeci bir karargah haline geldi. Bu tasfiyeci saldırıya, İK yoldaşın görüşleriyle silahlanan parti kadroları, militanları ve ağırlıklı orlarakta sempatizanlar göğüs gerdiler. Merkezi yapıyı gasbeden tasfiyecilere karşı, başta İstanbul olmak üzere yurtdışı ve doğu bölgesi tavır aldı. Partimiz tarihinde merkezi bir yapıdan yoksun oluşan ancak İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri temelinde hareket etmeyi faaliyetlerinin merkezine koyan **Bölgesel dönem** olarak adlandırılan bir süreç başladı.

Bu dönemin en önemli özelliği, tasfiyeci oportünist saldırıya karşı partinin ve parti programının savunulmasıydı. Bu tarihsel kesitte parti çizgisine sahip çıkıp, çıkmama ML olup olmamanın kıstasıydı. Hen ne kadar bu dönem, subjektivizm, doğmatizm aşılamamış olsa da İk'nin görüşlerine sahip çıkma ve onu her türden saldırıya karşı savunma canalıcı bir önem taşıyordu. Partimizin kızıllığı bu dönem, İK'nın görüşlerine sahip çıkanlar tarafından korundu. Partimizin ML mirası üzerinde yükselen kadrolar bütün dezavantajlara karşın, parti çizgimizin yönlendiriciliğinde örgütsel, siyasi, ideolojik, askeri ve pratik alanda önemli mesafeler katettiler. Daha da önemlisi oluşturulan örgütlenme komitesi önderliğinde, parti I. Konferans'a götürüldü ve merkezi bir yapıya kavuşturuldu. Bu dönemeç sadece partinin merkezi bir yapıya kuvuşturulması açısından değil, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın görüşlerinin temel alınması ve bu doğrultuda partinin konferansa götürülmesi, bu görüşlerin konferansta bir kez daha onaylanarak, bunun üzerinden merkezi bir yayının gerçekleştirilmesi vb. açısından önemlidir. I. Konferansımız, partimizin ML hattını kendisine temel alan bir konferanstır. Şüphesiz bu konferansımızın tali de olsa içerdiği bazı hatalar vardır. Örneğin, dünya çapında başçelişme, dünya ve ülkede başdüşman tesbitlerinin yapılmaması, bunların üç dünya teorisinin temel tezleri olduğu şeklindeki iddialar yanlıştır. Ayrıca parti geçmişimize önemli ölçüde inkarcı yaklaşımlar, yanlış eleştiriler söz konusudur. Diğer taraftan KK ile birlikte partiye taşınmış olan doğmatizm illeti aşılamamıştır. Bunların değerlendirilmesi başlı başına bir sorundur, yapılmalıdır ve yapılacaktır.

Her halükarda I. Konferansızımız parti tarihimizde ileriye doğru önemli tarihsel bir adımı içermektedir. I. Konferansla seçilen I. MK, VII. toplantısına kadar esas olarak ML bir hat izledi. I. Konferansın zayıf yanları ve hatalarında devralan MK'nın göreve gelişinden 7. toplantısına kadar yoğunlaşan bazı hatalarına rağmen ML bir önderlik olduğunu söylüyoruz. Ancak 7. toplantısıyla birlikte geçmiş hatalar sistemleştirildi. Uluslararası planda yoldaş Mao Zedung şahsında ML'ye yönelen saldırılar karşısında paniğe kapılındı, oportünist bir yol seçildi. Ayrıca ülkedeki sınıf mücadelesi karşısında da olumsuz bir pozisyon sergilendi. Kısacası 7. toplantıyla birlikte parti merkez komitesi, sağ oportünist bir karargah haline geldi. Partideki ML kadrolar sağ oportünist çizgiye karşı mücadele bayrağı açtılar. 1981'de gerçekleştirilen parti II. Konferasıyla, sağ oportünist çizgi mahkum edildi. Partimizin programatik görüşlerinin tasfiye edilmisinin karşısına çıkıldı. Mao Zedung yoldaşın, ML'e yaptığı tayin edici katkılar kararlılıkla savunuldu. Oportünist-revizyonist-troçkist kırması çizgi alaşağı edildi. Bu dönem 12 Eylül dönemiydi. Zorlukların ağırlaştığı, korkaklığın, karamsarlığın, yılgınlığın kol gezdiği bir ortamda partimiz mücadele bayrağını her zamanki gibi yükseklerde tuttu. Ne varki Türkiye devrimci hareketinin karşılaştığı yenilgiyle, partimiz de bir kez daha karşılaştı. Şüphesiz bu yenilgi tesadüfü değildi. Yenilgimize yol açan ciddi siyasi, ideolojik nedenler var.

Örneğin; bu dönem devrimci durum ve devrimci dalga gerilemesine rağmen, partimiz objektif durumu subjektif bir şekilde tahlil etti. Durumun gerilediğini tesbit edemedi. "Devrimci durumun duruksamadığından, pek yakında patlayacağından" söz etti. Karşı devrimin nisbeten kısmi bir siyasi istikar sağladığı devrime karşı faşist genarallerin topyekün bir saldırıya geçtiği, devrimci harekete önemli zayiatlar verdirdiği, küçümsenmeyecek mevziler kazandığı ortamın özelliklerini partimiz isabetlice tesbit edemedi. Kısacası, objektif ve subjektif durumun devrim aleyhine gelişen durumu görülemedi. Ve buna bağlı olarak izlenmesi gereken, silahlı geri çekilme taktiği içinde içinde saldırı yerine, ilerleme taktiği temelinde saldırıyı esas aldı. Bu taktik ve onun üzerinden yükseldiği durum tesbiti gerçeğe uygun değildi. Ve nitekim hayatın gerçeğine çarpan bu hatalı tesbit, başarızlığa uğradı. Ardından bir dizi sağ hatanın gelişmesine yol açtı. Her halükarda, partimiz ve ona yön veren çizgiyi bu dönemde ML olarak değerlendiriyoruz. Görüldüğü gibi parti tarihimizde, subjektivizm ve doğmatizm, önemli ve başlıca hatalarımız arasındadır. Bunları altetmek, bugün önümüzde duran önemli bir görevdir.

Çeşitli eksiklik ve hatalarımıza rağmen partimizin mücadele tarihinin asıl yönünü onun ML mirası teşkil etmektedir. Sorunlarımıza yaklaşırken, tarihsel materyalist bir yaklaşıma sahip olmalıyız. Yani, problemlerimizi ortaya çıktıkları tarihsel koşullardan soyut olarak ele almamalı, onları sözkonusu objektif ve subjektif koşullar içerisinde değerlendirmeliyiz. →

PARTİMİZİN 15. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ FAALİYETİNE İLİŞKİN TALİMAT!

YD'daki Tüm Örgüt Kademelerine ve Parti Sempatizanlarına

Yoldaşlar!

Bu yıl, partimizin 15. kuruluş yıldönümüdür. Partimiz, 15. Kuruluş yıldönümünü güçlü bir kampanya ile görkemli bir şekilde kutlama kararı almıştır. Bu karar ve kapsadığı faaliyetlerin pratiğe geçirilmesi için **tüm örgüt kademlerinin ve sempatizanlarının dikkatini çekiyoruz.** Kampanyaya ilişkin düşünülen faaliyetler ve derhal pratiğe geçirilmesi gereken görevlere işaret etmeden önce birkaç soruna değinmek istiyoruz.

Partimizin ML şanına layık kadrolar ve sempatizanlar olmalıyız. Bu öncelikle gevşek ve vurdumduymaz olmamayı, hareketsiz ve miskinlikten sıyrılmayı, parti direktiflerine karşı sorumsuz davranmamayı, hiçbirşey yokmuş gibi seyirci pozisyonda kalmamayı, yan gelip yatan ense kaşıyıcılar olmamayı, dünyası yıkılmışlar gibi davranmamayı, umutsuzluk, karamsarlık, yılgınlık ve çaresizlik tanımamayı, beceriksiz olmamayı vb. vb. gerektirir.

Sürekli olarak parti faaliyetini yükselten, militanlığını güçlendiren, parti kararlarına titizlikle uyan, onları şevkle hayata geçirmek için parti çevresini kollektif olarak harekete geçiren enerjik, yaratıcı ve insiyatifli elemanlar durumunda olmalıyız. Laçkalığa, adam sendeciliğe meydan vermemeli, partinin gönüllü ve proleter disiplinini güçlendiren aktif, fâal unsurlar olmalıyız. Sürekli olarak ilerleyen, bir yerde çakılıp kalmayan ileriye hızla bir gidişi temel alan, tutuculuğa, bürokratizme karşı savaşan insanlar olmalıyız.

Zorluklardan korkmayan, onların üzerine cesaretle yürüyen partiye ve yığınlara güvenen, sorunları altetmek ve kararları uygulamak için azimle mücadele edenler olmalıyız. Yığınlarla canlı bağlar kuran, onları parti kararları doğrultusunda seferber eden, eğiten, partiye yakınlaştıran, kazanan, günlük pratik faaliyet içinde olan, parti içinde ve dışında ML aleyhtarı saldırılara göğüs geren, partinin ve halkın çıkarlarını herşeyin üstünde tutan, ML uyanıklığı elden bırakmayan militanlar olmalıyız.

Her parti militanı, sempatizanı, yığınların öncüsü olduğunu unutmamalıdır. Öncüyüm demekle öncü olunmaz, öncünün vasıflarına sahip olmak ve gereklerini icra etmek lazım. Bunun için ise, laf-ı güzaf için de olan, durgun ve işlemeyen insanlar değil, devrimci canlılığı her alanda gösteren, ölü çalışma tarzına düşman olan, parti siyasetini parti kararlarını her somut koşula ustaca uygulayan, parti hayatını düzenleyen kurallara harfiyen uyan, eleştiri-özeleştiriyi tutarlı bir şekilde uygulayan, lafta değil hataları aştığını pratikte gösteren uzak görüşlü insanlar olmalıyız.

Kitleleri ML bilinç seviyesine çıkarmanın silahı Parti'dir. Parti tüm üyelerinin, militanlarının birliğidir. Parti bu görevini onlar sayesinde gerçekleştirir. Devrimin aletleri olduğumuzu kavramalıyız. Devrim için işlemeyen alet, bir şeye yarar mı? Öyleyse donuk, ruhsuz, miskinliğe karşı savaş açmalıyız. Oblomovluğa aman vermemeliyiz. Aksi halde, devrimin silahlı olmaktan çıkarız. Patlamayan, kırık dökük, sadece demir yığını olan silahlar bir şeye yaramaz. Patlayan ve fâal silahlar olmalıyız. Bu da oturmakla veya akşama kadar partiye bağlılık nutukları atıp, lafta keskin devrimciliği kimseye bırakmayıp, gerçekte ise düşkünlüğü ifade eden özelliklerle olmaz.

Herşeyimizle proletaryanın hizmetinde olmalıyız. Parti emirlerini başarıyla yerine getirmeliyiz. Aldığımız kararlar, kağıt üzerinde kalsın diye alınmıyor. Kararlar uygulanmak için alınır. Merkezi kararlara uymayanlar tıpkı grev kırıcılar gibidirler. Veya hayırhah bir tutum olan, kılı kıpırdamıyanlar cansız bir et yığınıdırlar.

ML bir çizgiyi kabul etmek yalnız başına yetmez. Önemli olan ML faaliyettir. Bu yoksa, lafta program kabulü hava olur. Evet silahlı mücadelede işin lafına

---

Kaderciliğe ve inkarcılığa mahal vermemeliyiz. hataları açığa çıkarma ve eleştiri özeleştiride, "Birlik Eleştiri Birlik" anlayışıyla haraket etmeli, Parti'nin mücadele gücünü pekiştirmeliyiz. Bozgunculuğa, karamsarlığa karşı uyanık olmalı, hertürden burjuva saldırıya karşı, partimizin ML birliğini gözbebeğimiz gibi korumalıyız. Bugüne kadar 125'in üzerinde şehit vermiş olan partimizin kızıl sancağını onun adına yaraşır şekilde yükseklerde tutmalıyız. Bugün durum iyidir. Ülkemiz yeni bir devrimci kabarışa sahne oluyor. Bugün, ayakta olan ender güçlerden biri durumundayız. Gücümüzü görmeliyiz. Partiye güvenmeliyiz. Yığınlara dayanmalıyız.

Çeşitli eksiklik, hata ve başarısızlıkları olsada partimizin rengi her zaman kızıl kalmıştır. Partimiz günümüze kadar ML niteliğini korumuştur, korumaya azimlidir. Partimiz hatalarından eksikliklerinden öğrenen aynı hatalara düşmemek için geçmişten ders çıkaran ve bu derslerle daha güçlü bir şekilde silahlanan bir partidir. Partimiz sahip olduğu ML çizgi sayesinde her zorluğun üstesinden geleceğine inanmaktadır. Zengin, güçlü ML bir tarihsel mirasa sahip olan partimiz, enternasyonal proletaryanın ülkemiz toprağındaki müfrezesidir.

15. yıldönümünde bu kızıl meşalenin daha gür yanması için görev başına! Onun ML birliğini mücadele yoluyla daha üst seviyede pekiştirmek, ona yönelen tasfiyeci, inkarcı saldırıları püskürtmek, onu sınıf mücadelesinde daha etkili bir silah haline getirmek için görev başına! Proletaryanın kurmayı olan kızıl müfrezemizi her yönlü güçlendirmek, geliştirmek, onun kaldırdığı sancak altında daha disiplinli ve çelikten bir birlik tesis etmek için görev başına!

15. Kuruluş yıldönümü dolayısıyla açılan kampanyayı güçlü ve görkemli bir faaliyetle sonuçlandırmak için tüm yaratıcılığımız, insiyatifimizle harekete geçelim!

—Yaşasın Partimiz TKP/ML!
—Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümü Kutlu Olsun!

gelince hızlılığı kimselere bırakmayan, lafta militan, "canavar" kesilen, Parti programını savunmada teoride gayet "yaman" gözüken ama pratikte hastalığın, duyarsızlığın simgesi olan bir çok "şaheser" örnek var. Parti mensubu olmayla bu nasıl bağdaşabilir?

Marksizme sözde "inanmış" ama pratikte bir hiç olanlar en kötü oportünist tutum içindedirler.

ML olmanın en önemli özelliklerinden biri, teori ve pratik birliğidir. Bir insan sözleriyle değere, pratiğiyle ne olduğunu ortaya koyar. Devrimi geliştirmek, yığınları kazanmak ve eğitmek için çalışmayan biri nasıl ML olabilir?

Hatalarında ayak direten, ÖE'yi günah çıkarma olarak yapan biri, nasıl tutarlı olabilir?

Bir kez daha önemle vurguluyoruz. Önemli olan **pratik eylemdir.** Sadece arzu ve niyet yetmiyor. Sözde çok keskin olan, en devrimci düşünceyi savunan, ama pratikte bunun zırnığını yerine getirmeyen biri, parti'ye layık bir mensup olarak değerlendirilemez.

KP'nin mensubunun en önemli ortak özelliği, ML bir çizgi doğrultusunda fâal olmasıdır. Çokça laf etmek ve bir kamyon dolusu ÖE vermek yetmiyor. Pratik bir adım, daha değerlidir. Aksi yol insanı lafazanlığın, yozlaşmanın esiri eder. İşlerin iyi gitmediğinden yakınıp, durmak yetmiyor. Sorun, iyi gitmesi için çalışmaktır.

Evet! Tekrar bir kez daha belirtmekte yarar görüyoruz! ML'e, Parti'ye, halka bağlı, parti'nin çelikten disiplinine uyan, yığınlar içinde canlı bir faaliyet yürüten, memurlaşmaya, bürokratizme aman vermeyen, salt emir vermekle işin bitmediğini kavrayan, emirlerin uygulanmasına pratik önderlik yapan, lafazanlıkla işlerin yürüyemeyeceğini gören, dünyayı pratik te değiştirmeye çalışan, sorumluluk almaktan kaçmayan, insiyatifli ve yaratıcı olan, engel tanımayan, engellerin üzerine kararlılıkla yürüyen vs. militanlar olmalıyız.

Bu ruhla, Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümünü güçlü ve görkemli bir faaliyetle kutlamak için ileri!

Şimdi faaliyetlerimizin ve yerine getirilmesi gereken görevlerin neler olduğuna geçebiliriz.

1-Kampanya 15 Nisan'da başlayacak 20 Mayıs'ta sonuçlandırılacaktır.

a-Kampanya'nın başlayacağı 15 Nisan'a kadar tüm yerel, bölgesel vb. örgütler, örgütü kampanyaya hazırlamalıdırlar. Hazırlık, siyasi, pratik ve örgütsel bütün yönleriyle ele alınmalıdır. Sorun tüm örgüt kademelerinde, Partizan toplantılarında ve yapılacak kitlesel hazırlık toplantılarında görüşülmelidir. Merkezi yayında konuya ilişkin çıkan yazılar tartışılmalı, örgüt ve kitle kampanyaya duyarlı hale getirilmelidir. Ayrıca bizzat yerel vb. örgütler aracılığıyla, çeşitli parti materyallerinden yararlanarak kampanya hazırlık toplantıları yapılmalıdır. Her alanda kampanyaya ilişkin özel örgütlenmeler inşa edilmeli, önlerine somut görevler konulmalı ve harekete geçirilmelidirler.

Çıkacak afiş en geniş şekilde, kampanya dönemi boyunca yaygın bir şekilde gerekli yerlere asılmalıdır. Yörelerde bir tek afiş dahi elde kalmamalıdır. Bildiride öyle... Tek bir bildiri elde bırakılmamalı, hatta yörelerde gerektiğinde çoğaltılarak geniş şekilde dağıtılmalıdır., Bu çok önemlidir. Yapılan denetimlerde yörelerde önemli ölçüde afiş ve bildiri yığınına rastlanmıştır. Bu son derece ibret verici bir durumdur.

b-Düzenlenecek merkezi faaliyetlerle çakıştırılmaması kaydıyla. Parti'nin kuruluş yıldönümüne ilişkin yerel geceler, toplantılar düzenlenmelidir. Bu toplantılar diğer faaliyetlerle birleştirilerek ele alınabilir. (Somut olarak 1 Mayıs'la)

2-Partimizin 15. Kuruluş yıldönümüne ilişkin düzenlenen kampanyanın en önemli unsurlarından biri, çeşitli bölgelerde gerçekleştirilecek merkezi toplantılardır. Bu toplantılara parti çevresi ve devrimci, demokrat çevreler, kitleler aktif olarak seferber edilmelidir. Her yöreden 3-5 kişinin bir arabaya binerek gelip toplantıya katılmaları, toplantı konusunda görevlerin yerine getirilmesi olarak düşünülemez ve düşünülmeyecektir. Böyle bir tutum insanın kendisini aldatmasından başka bir şey değildir. "Vazifemi yaptım" desinler diye değil, gerçekten yükümlülüklerimizi yerine getirmeliyiz. Her yöre: en geniş kesimleri, toplantıya sevketmekle görevlidir. Örgüt kademelerini ciddi bir şekilde uyarıyoruz. Canlı bir propaganda faaliyeti, kitle çalışmasıyla en geniş kesimi toplantılara çekelim. Bunun için işyerleri, kahve, mahallelerde propaganda, duyurular asma vb. faaliyetlere kafa yorulmalı, somut görevlendirmeler yapılmalı ve pratik olarak denetim sağlanmalıdır. Belirlenmiş tarihlerde her yöre salonu şimdiden tutmalı teknik hazırlıklara derhal girişilmelidir. Toplantı salonları "susuz bir çöl" görünümü arzetmemeli, kampanya'nın içeriğine uygun, pankart, poster vb. ile donatılmalıdır. Merkezi bildiri haricinde yöreler toplantıya özel çağrı bildirileri çıkarmalıdırlar.

3-Her alan özel duvar gazeteleri çıkarmalı ve faaliyetlerine ilişkin yayın organına yazılar göndermelidirler.

4-Merkezi gecelere en güçlü katılım için her alan bütün enerjisiyle harekete geçmeli. Merkezi faaliyetlere ilişkin kendilerine verilen görevleri titizlikle ve zamanında yerine getirmelidirler. Merkezi faaliyetlere ilişkin ihtiyaç duyulan alanlardan talep edilecek insan, teknik malzeme vb.'nin derhal temini ve Parti'ye sunulmasına azami dikkat gösterilmelidir.

Yoldaşlar!

Partimizin 15. Kuruluş yıldönümüne ilişkin sürdürülecek kampanyanın bütün yaratıcılık kullanılarak çeşitli değişik araçlarla mümkün olan en iyi bir şekilde başarıyla sonuçlandırılmasına çalışın! Savsaklayıcı tutumlara mahal vermeyin. Her birey kampanyaya sunacağı hizmetin azamisini sunmalıdır. Daha önce görülen ağır aksak faaliyet, gibi durumlara kesinlikle bir daha düşülmemelidir. Partimizin şanına yaraşır mensupları olarak görev başına!

Başarılar dileğiyle;

TKP/ML-Yurtdışı Bürosu
Mart 1987

Bölgemizdeki Bağış Kampanyası Başarıyla Sonuçlandırıldı!

Yoldaşlar,

Partimizin açmış olduğu "Devrimi Destekle, Partiyi ve Orduyu Güçlendir" kampanyasını, materyallerin elimize geç ulaştırılmasından dolayı, belirtilen tarihte başlatamadık. Bu sebeple, bölgemizde kampanyayı geniş kitle toplantısı ile açıp, başlatmamız gerekirken bu noktadada eksik kaldık.

Esas olarak kampanyayı ele alışımız, Partimizin ML doğru çizgisini kitlelere maletmek, geniş kitleleri bir adım daha Partimize yaklaştırmak, kitlelerden sadece maddi destek sağlamak değil, hertürlü manevi desteğinde sağlanması anlayışıyla oldu. Gidilen yörelere, Parti yayınları ile birlikte, Partimizin siyasi propagandası, Türkiye'deki gelişen sınıf mücadelesinin boyutları, Parti ve Ordumuza yapılan maddi desteğin aciliyeti, önemi üzerine propaganda esas alındı.

Faaliyet alanımızın çok dağınık olması, faaliyete katılabilecek arkadaşların 3-4 kişiyle sınırlı olması, kampanyayı olumsuz yönde etkileyen faktörlerdir. Kampanyanın geç başlatılmasından dolayı zaman darlığıda olumsuz yönde etkilemiştir.

Faaliyet yürüttüğümüz alanlar, Bar le duc, ST. Dizier, Verdun, ST. Mihiel, Commercy, Revigny, Reims, Chalon S/marne. Bu alanlarda gittiğimiz kitlelerden 50'nin üzerinde katılım sağlandı. Sonuç olarak 15.350 FF maddi destek sağlandı. Bu seneki sonucu, geçen seneyle (3.000 FF) kıyaslarsak beş kat bir artış sağlanmıştır.

Gelecek kampanyalarda, geçmiş faaliyetlerimizden çıkaracağımız dersler ışığında, daha başarılı olacağımıza inanıyoruz.

—Yaşasın Partimiz TKP/ML Ve Önderliğindeki Ordumuz TİKKO!

Fransa/ST. Dizier ve Bar le duc'ten Partizan Sempatizanları

ASKERİ SORUNLAR

Gerilla Savaşında SAVUNMA Ve SALDIRI Kavramları Üzerine!

Bir gerilla komutanının ve siyasi komiserin, gerilla savaşında savunma ve saldırı kavramlarını esaslı bir tarzda kavramaması; bunların karşılıklı ilişkileri, birbirlerine dönüşümü ve rolleri üzerinde derin bilgi sahibi olmaması gerilla birliğinin kaderini düşmanın nişangah dairesine sokar. Gerilla savaşının doğal karakteri ve temel ilkesi yoğun dinamizmdir. Kuvvet toplama, geri çekilme, yani tüm yan çalışmalar ve hazırlıklar bile bunun içindir. Bir gerilla birliğini var eden temel unsur harekettir. O, insiyatif başta olmak üzere herşeyini hareketle kazanabilir. Bu karakterinden dolayıdır ki, gerilla birliği ya da gerilla savaşı deyince akla saldırı gelir. Bir gerilla birliği, savunma sözcüğüne biraz irkilerek soğuk ve yan yan bakar. Ama savunmasız saldırı olabilir mi? Olamaz. Kuşkusuz ki gerilla savaşında da savunma kavramına yer vardır. Ama bu, aktif savunmadır. Saldırıya dayanan bir savunmadır. Mevzi ya da pasif savunma gerilla birliğin azrailidir. Şimdi artık Köroğlu çağında yaşamıyoruz. Tespit edilme, yokedilme ile eş anlama geliyor artık. Bırakalım gerilla savaşını, teknolojik atılım, düzenli orduların savaşına, yoğun harektlilik ve şaşırtma ögesini geniş boyutlara soktu. Mevzi savaş, mevzi savunma kavramını allak bullak etti. Gerillanın uyguladığı şaşırtma, ani vuruş, ani kayboluş, mevzi savaştan kaçış gibi hareketli, kaypak, kurnaz taktikleri daha çok benimser hale getirdi. Sabit değil hareketli nükleer üsler, hızla kuvvet kaydırma gövdeyi doğuda gösterip batıda vurma ve umulmadık anda ilk vuruş gibi yıldırım taktikleriyle donandı. Bu, 19. yüyılın ve yirminci yüzyılın ilk yarısının değişmez gibi görünen klasik taktiklerinin bir bölümünün müzeye kalkışı demekti. Her modern savaş tekniği, savaş sahnesine kendi ruhuna ve yeteneklerine uygun yeni savaş taktikleriyle birlikte girer. Bu durum karşısında eski taktiklere düşen görev, o sahneden derhal sıvışmaktır. Modern silah ve cihazlarla donanmış helikopterlerin ortaya çıkışı, gerilla birliklerinin manevra kabiliyetini, esnekliğini, görünmeden kayboluş hızını, örtünme titizliğini doruğuna vardırmış, bir nevi otomatikleştirmiştir.

Bazı arkadaşlar hâlâ büyük gövdelerle dolaşmaktan yanadırlar. Bunlara göre gövdenin biraz büyük olması ve iyi silahlarla donanması savunmayı güçlendirir. Bazı kafalar hâlâ Dadaloğlu çağındadır. O zamanlar Derviş Paşa'nın kışlasından çıkıp dağlara tırmanışı bir haftayı bulurdu. Bu tırmanışı doruklardan seyreden keskin gözlü asi Yörük, kaçmassa Derviş paşa başarılı olurdu. "Savunman" ne kadar güçlü olursa olsun, günümüzde artık tesbit edilmenin imha anlamına geldiğini bilmeyen kalmadı. Gerilla savaşında uygulanan eskimiş, yanlış bir taktik, gerilla birliğinin elindeki tüm diğer doğru taktileri ve silahları, tepeden tırnağa zırhlı ve yalın kılıç bir düşmana karşı ucu düğmeli bir eskrim kılıcı haline getirir. Tabi kapışma, çoğunlukla bir tarafın burnunun bile kanamaması, diğer tarafın ise imhasıyla sonuçlanır.

Gerilla savaşında (tüm savaşlarda olduğu gibi) saldırının en etkin biçimi, mızrakbaşı baskınıdır. Baskın, düşmanı devrimci insiyatifin ve iradenin çemberine sokan şahane bir taktiktir. Baskın yüzde seksen baskıncının işine yarar. Bir zaman parçasına egemen olmanın, insiyatif kurmanın temel yöntemidir. Bu sadece gerilla savaşının değil, genel olarak askerlik sanatının vazgeçilmez şahin prensibi olmazsa olmazlığıdır. Düzenli ordularda kuvvetlerin tanzimi ve hazırlık faaliyetlerinin, baskın öncesinde, hasmın durumu öğrenmesine ya da sezmesine yol açma ihtimali büyüktür. Ama gerilla güçleri için böyle bir dezavantaj sözkonusu değildi. Düşmana sürpriz vuruş hemen her zaman mümkündür.

Başarılı bir baskının manevi kazancı, maddi kazancından daha yüksektir. Gerilla savaşında düşman ile kendi aramızdaki manevi terazinin kefesini kendimizden yana ağırlaştırmak başarılı baskınlara bağlıdır. Baskının en karakteristik özelliği, düşmanı gafil avlamaktır. Beklemediği anda, beklemediği en zayıf yerinden vurmak baskının altın ilkesidir. Bunun için gizlilik ve hız (devrimci cüret olmadan, demir disiplin olmadan bu mümkün değildir) şarttır. Baskını başarısız kılan hantallık ve kararsızlıktır. Bir baskında özellikle sürpriz ögesi ne kadar güçlü olursa başarı ibresi o kadar ilerler. Tabi buna vuruş gücüyle, hızla vurup hızla çekilmeyi de eklemeliyiz.

Bir baskında, ayrıntılı bilgilere dayanan plan, komutanın dirayeti ve karar suretliliği şarttır. Baskında kuşkulara, ikircimli davranışlara, tereddütlere yer yoktur. Ama komünist bir komutan karar verirken gerillaların eğilimlerini gözönünde tutmalıdır. Gönüllülük vuruş gücünü artıran temel bir unsurdur. Bu unutulmamalıdır.

Demek oluyor ki, gerilla savaşı, savunma kavramını, taktik zeminde değil, stratejik zeminde kabul edebilir. Peki bir gerilla birliğinin, bugünkü ülke şartlarında kalabalık olması etkili silahlarla donanması, zaman zaman düşmanla karşılaşmada -bazı arkadaşların dediği gibi- düşmanın saldırı isteğini caydırıcı bir rol oynamaz mı? Saldırması halinde ise -yani tesadüfi bir karşılaşma durumunda- gerilla birliğinin ya da biriminin ateş gücü sayesinde, düşmanın etkisi kırılmaz mı? Ve birim bu güç sayesinde kurtulma şansını artırmaz mı? Her şeyden önce soruna savaşın uzun süreli karakteri ve düşmanın stratejik saldırı konumu açısından bakmak gerekiyor. Dış hatlarda hareket eden bir düşmanın kuşatma ve bir anda büyük kuvvetler yığma, kuvvetlerini kolayca kaydırma olanakları açısından bakmak gerekiyor. Gerilla birimi, sayısının kalabalıklığı ve ateş gücü sayesinde belki birkaç karşılaşmada paçayı kurtarabilir. Ama bu böyle sürmez. Mutlaka bir noktada imha edilir. Ateş gücü saldırı anlarında işe yarar. Saldırı anları dışında, bugünkü ülke şartlarında, savunmayı güçlendireceğim diye, birimin sayı ve ateş gücünü artırmak ve onu bir foko gibi araziye, sürekli gezginciliğe salıvermek doğru bir taktik değildir.

Düşmandan gelecek güçlü misillemelerin her alanda tedbirlerini almayan bir gerilla ordusu, yokolurum diye düşmana saldırmaya cesaret edemez; saldırıları sürekli erteleyerek hantallaşır. Saldırması halinde ise misillemenin tüm tedbirlerini almadığı için büyük kayıplara uğrar. Tabi birinci durum, yani hantallaşma da tehlikelidir. Hantallaşmanın, uzun süre savaşmadan avare avare gezmenin sonu savaşçı ruhun dumura uğraması ve gerilla birimlerinin düşman saldırısına daha açık hale gelmesidir. Her iki durum da kötüdür.

Gerilla savaşında saldırı ve savunma kavramları üzerinde, deneyimlerimizi gözönünde bulundurarak, bir kez daha kafa yormalıyız. Bu hususta en iyi öğretmen Mao Zedung'dur. Lafzını ve ayarıntılarını değil, özünü iyi kavramalıyız O'nun.

Faşist Türk Ordusunun Kürt Halkına Karşı Giriştiği Katliamı Lanetliyor Ve Kınıyoruz!

KÜRDİSTAN'DAKİ SON GELİŞMELER VE TÜRK ORDUSUNUN SINIR ÖTESİ KİRLİ AMAÇLARI!

İran'ın son saldırısı karşısında Irak Ordusunun mevzi kaybederek çözülmeyle yüzyüze gelmesi, Ortadoğu'daki gelişmeyi yeni bir aşamaya getirmiştir. ABD ve NATO'lu emperyalistler Irak'ın düşmesi halinde Türkiye'yi ileri sürmeyi planlamakta ve Kuzey Irak'ı işgal etmeye yönelterek, alternatif planlarını Türkiye'yi İran'la savaştırmaya dayandırmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Faşist Türk Ordusu, PKK'nın sınır köylerinde gerçekleştirdiği eylemleri bahane ederek Irak Kürdistanı'na havadan ve karadan saldırdı. Karadan geliştirdiği hareket etkisiz ve başarısız kalmasına rağmen havadan gerçekleştirdikleri saldırıyla, IKDP'nin güçlerinin bulunduğu kampları bombaladı ve Kürt savaşçılara zarar verdiler. Türk hakim sınıflarını, öldürülen kadın ve çocukların bu denli ateşli "koruyucusu" durumuna getiren şey, ellerine geçen bu fırsatı kullanarak Devrimci Hareketi ve Kürt Ulusal Mücadelesini ve PKK'yı teşhir etmektir. Özellikle de gelişen eylemlerde öldürülenlerin çoğunluğunun, hiç bir suçu olmayan çocuklardan ve kadınlardan oluşması, Tük Devletinin sözcülerine büyük bir koz vermiştir. Her yerde işkenceci ve katliamcı yüzüyle teşhir olan Türk Ordusu çocuklar ve kadınlar gibi savunmasız inananlara "kol kanat geren" kurtarıcı ve kahramanlar (!) olarak operasyonlarını yapabilir ve yeni cinayetlerini çok rahatlıkla işleyebilir, Kürt halkının bir bölümünü diğerine karşı örgütleyebilir ve uluslar arası planda insan hakları savunucusu kesilerek güç toplayabilirdi artık. Diğer yandan, sınır ötesinde geliştirdiği askeri operasyonla güçlerini, Kerkük'e kadar olan bölgeyi işgal etmek için hazırlayabilir, silahlı Kürt hareketine saldırarak geleceğe yönelik, kamuoyu hazırlayabilir ve nabız yoklayabilirdi. Bunun için ellerine fırsat geçmişti... Karşı devrimciler her ne kadar bu emellerini gizlemeye çalışsalar da, bunu uzun vade için gerçekleştiremez tersine, onun katliamcı yüzü ve gerçek emelleri giderek daha fazla bir kesim tarafından görülmektedir.

Türk Ordusunun Kürdistan'da her türlü teknikle techizatlandırılmış, gece dürbünlü ve özel eğitimli birlikleriyle, Kürt Ulusu'nun en demokratik ve meşru haklarına yönelmiş caniyane saldırısını nefretle kınıyoruz. Bu saldırıların karşısında hangi ulustan olursa olsun her demokrat ve yurtseverin dikilmesi bir görevdir. Özal ve diğer Türk hakim sınıf sözcülerinin, basında ve TV'de resimlerini sergilediği kadın ve çocuk ölüleri üzerindeki demagojileri hiçte onları haklı gösteremez. Türk egemenlerinin barbarlık ve uyguladıkları vahşetine karşı çıkmayanlar açıktır ki ona suç ortağı olurlar. Saldırının en geniş teşhirini yapmalı, karşı çıkışımızı her vesileyle ortaya koymalı ve eyleme dönüştürmeliyiz. Türk Ordusu'nun Kürt Ulusu'na ve halkına yönelttiği saldırılara partimiz, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da aktif protesto, işgal ve silahlı eylemle-

riyle cevap verecektir. Unutmamalıyız ki, Kürdistan'da gerçekleştirilen bugünkü saldırının asıl kaynağı, Türk Hakim Sınıflarının Kürt ulusuna uyguladığı millî zulüm politikasının kendisidir.

PKK, son dönemde geliştirdiği eylemlerini köy koruyucularına ağırlıklı sekilde yöneltti. Köy koruvucuları nereden ve hangi gerekçeyle örgütlendirilmiş olurlarsa olsunlar, karşı devrimin örgütlu silahlı gücü durumundadırlar. Bu güce saldırmadan ve dağıtmadan karşı devrimin resmi ordusu geriletilemez. Karşı devrimin haber alma ve saldırısında önemli dayanağını oluşturan bu gücü dağıtmak, partimizin ve Kürdistan'da mücadeleye soyunan her silahlı hareketin önüne çıkacaktır ve çıkmaktadır. İhbarcılara ve koruyuculara karşı mücadeleyi küçümsemek, gerici orduya karşı silahlı mücadeleyi sınırlamak ve geriletmektir, yani ölümdür. Bu mücadelede kararlı hareket edilmeli, düşmanın planları bozulmalı, halk içindeki dayanakları yıkılmalıdır.

Köy koruyucularına karşı mücadelede başvurulacak yöntemlere gelince, herşeyden önce, bu kimselerden silahı ile birlikte teslim olmaları istenmelidir. Teslim olanlar, denetim altında tutulmalı ve siyasi olarak kazanılmalıdır. Teslim olmayanlar ise ölümle cezalandırılmalı ve silahlarına el konmalıdır. Aynı sekilde geniş yığınlar içinde ihbarcılığın ve koruyuculuğun gerçek niteliğini açıklayan, aydınlanmamış insanları uyaran ve aynı şekilde bunlara karşı nasıl hareket edilmesi gerektiği konusunda, yığınları eğiten ve örgütleyen tavrın somut olarak geliştirilmesi gerekir.

PKK son eylemlerinde görüldüğü gibi, köy koruyucularını sindirmek ve saflarına çekmek için bütün ailesini cezalandırma yoluna gitmiştir. Bu doğru bir siyasi çizgi değildir. Karşı devrimin milis gücü olan köy koruyucuları mekanizmasının dağıtılmasında doğru bir kitle çizgisi uygulanmalıdır. Korucuların ailelerine, çocuklarına, yakınlarına saldırı kesinlikle doğru değildir. Tersi bir tutum, korucu mekanizmasını zayıflatmaya değil, onun yeni insanlarla takviyesine, böylelikle de güçlendirilmesine hizmet eder. Ayrıca köy koruyucuları içinde de ayrım yapılmalıdır. Bilinçli bir şekilde devlet safında yer almış, bağnaz, uşak kesimle, şu veya bu nedenden ötürü istemeyerek sözkonusu saflara katılmış, olanlara tutum ayrı ayrı olmalıdır. Birinci kategoridekilere silahlı eylemlerle yönelmekde dahil tecrit politikası izlenirken, ikinci kategoridekiler kazanılmaya çalışılmalıdır. Kazanılamayanların dahi tarafsızlaştırılması siyaseti uygulanmalıdır. Ayrıca köy koruyuculuğundan vazgeçirmeye zorlamak gibi yöntemlerde uygulanmalı daha da önemlisi bu müessesenin anlamı karşı devrimin bunu yaratmadaki amacı vs. kitlelere kavratılmaya, yığınlar siyasi olarak eğitilmeye çalışılmalıdır.

Bazı yanlış anlayışlar özellikle de halka karşı zor kullanma yöntemleri bu karşı devrimci müesseseye kan vermekte ve ona önemli bir sosyal taban bulabilme imkanı sunmaktadır. Ayrıca "ya silah elde bizimle savaşacaksın", "yada karşı tarafın safına geçeceksin" şeklindeki ikilemlerde yanlıştır. Halk birini zorla tercih etme durumunda bırakılmamalıdır. Şüphesiz yığınları devrime kazanmak, devrim için silahlı mücadele temelinde sevketmek temel görevdir. Ancak bu iş zorla yapılamaz. Sorunu kavratmak, ikna etmek temel yoldur.

NOKTA DERGİSİNİN ESKİ TUNCELİ VALİSİ KENAN GÜVENLE YAPTIĞI BİR RÖPORTAJ GÖÇ OLAYINDA HAKİM SINIFLARI ELE VERİYOR!

Nokta:Yaptığınız iskân projesi de kanuni mi efendim?

Kenan Güven:*Hangi iskan projesi?*

Nokta:Dağınık yerleşim birimlerini ortadan kaldıran ve köyleri bir araya toplayan proje. Bunu Tuncelililer korkarak konuşuyorlar. Çünkü 1938'de herkes köyünden kentinden sürülmüş.

Kenan Güven:*Madem öyle anlatayım. Benim projem il dışına değil. Taşınma il hudutları içinde olacak ve 2500-3000 kişilik hanelik yerleşim merkezi kurulacak. Buralarda her türlü ihtiyaç temin edilecek. Ayrıca güvenlik sağlayabileceğim. Ama daha gerçekleşmedi.*

Nokta:Engel mi var acaba?

Kenan Güven:*Engel yok, proje en üst makamlar tarafından uygun bulundu ama maalesef başlatılamadı, mevzuat engel gibi. Şimdi Başbakan'ın emri var. Bu proje Tunceli'de pilot proje olarak başlatılacak.*

Gönüllü mücadele prensibi esastır. Diğer taraftan devrimci mücadeleye herkes aynı seviyede katılamaz. Bazıları, bu mücadeleye en ön saflarda, en ağır yükümlülükleri taşıyarak en büyük zorluklara katlanarak katılabileceği gibi, bazıları bu mücadeleye nisbeten daha geri seviyelerde katılır. Şu veya bu yönlü destek sunar. Bunların daha ileri mevzilere çekilmeleri için ikna edilmeleri, eğitilmeleri gerekir. Açıktırki bu da zaman sorunudur. PKK'nın yaptığı gibi halka zor uygulamak, "her ev bir asker vermeye mecburdur" demek, zorla para almak hiç bir şekilde doğru değildir. PKK güttüğü politika ile karşı devrimin milis örgütlenmesinin yaygınlaştırılmasına objektif olarak destek vermiştir. "Bizden olmayan düşman'dır" mantığı yanlıştır. PKK önemli ölçüde bu politika doğrultusunda hareket etmektedir. Yığınların kazanılması zaman ve mücadale sorunudur. Bugünkü tecrübe ve bilinçleriyle yanımızda olmayan yığınlar, bir zaman sonra mücadele yoluyla saflarımıza katılacakları şüphe götürmez bir gerçektir. Ancak yığınların bazıları devrimden sonra kazanabiliriz, bazı kesimlerini de daha sonraları... Doğru politika, düşmanı tecrit etmek ve en dar alana sıkıştırmaktır; tarafsızlaştırabilecek güçleri düşmanın safına itmemektir. PKK, bugünkü düzeyleriyle herhangi bir tarafı desteklemek durumunda olmayan geniş yığınlara zaman tanımamakta ve zor uyguluyarak saflaşmaya itmektedir. Böylece daha bir zorba olan devletin safına geniş kitleleri itmiş olmaktır.

Faşist Türk Devletinin ezilen Kürt Ulusuna yönelik saldırıları bugüne kadar Kürdistan'daki vahşi uygulamaları, "yeni" önlemlerle pekiştirilerek, bütün iğrençliğiyle devam ettiriliyor. Türk hakim sınıfları, kendilerini tehdit eden, proletarya hareketi ve Kürt ulusal hareketine karşı çok yönlü özel bir savaş sürdürüyor. Bu savaş sadece operasyon, katliam, işkence, soykırım ve tehditle sınırlı değildir. Karşı devrim her olanağı sonuna kadar kullanıyor.

Ekonomik alandaki, yatırımlardaki uygulamaları dahi, sürdürülen özel savaşın bir unsuru durumundadır. GAP uygulamaları bunun somut örneğidir. GAP gerçekten Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi, "Doğu'nun makus talihini yenmek", "Halkın refahı için himet" midir? Buna aptalca iyimserlik içinde olan safdiller evet diyebilir. Oysa GAP, Türk devletinin ekonomik çıkmazını sözümona ğeriletmek için, Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarının çok daha vahşice yağmalanmasının ürünü olarak devreye sokulmaktadır. Aynı zamanda bu yoksulluğun kıskacı içinde hayatı cehenneme dönmüş topraksız Kürt köylülerinin muhtemel tepkisine karşı bir önlemdir. Bu tepkilerin güçlü bir şekilde mücadeleye dönüşme eğiliminde olduğu bugün, hakim sınıfların "toprak reformu yapacağız", "sizleri çağdaş uygarlık seviyesine çıkaracağız" lafları boş yere sık tekrar edilen sözler değillerdir. Gerek proletarya hareketinin ve gereksede Kürt ulusal hareketinin gelişme zeminini engellemek içinde bu tür uygulamalar piyasaya sürülmektedir. Sözde bu yolla, yığınların en canalıcı sorunlarına parmak basmaya, onların devrim safında kendilerine kafa tutanlar olmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Türkiye 12 Eylül'den bu yana, sınır ötesi harekatın üçüncüsünü gerçekleştirdi. Gerçekten bu PKK'nın sınır boylarında gerçekleştirdiği bazı eylemler dolayısıyla gündeme gelmiş bir saldırı mıdır? Hayır, saldırının nedeni kesinlikle bahsi geçen gerekçe değildir. Bu gerekçeyi vesile etmeleri gerçeği değiştirmiyor. Türk Ordusunu sınır ötesi harekata iten daha başka önemli nedenler var. Bu neden, İran-Irak savaşının aldığı son boyuttur. Gelinen aşamada İran atak bir durum gösterirken, Irak cephesinde giderek bir gerileme, çözülme gözlenmekteydi. İran yeni mevziler kazanıp, yeni taarruzlarla ilerleme gösterirken, Irak mevzi kaybetmekteydi. Ufukta görünen İran galibiyeti, Körfezin İran kontolüne girmesi demekti. Bunu

ne emperyalistler ve ne de uşak Türk Devleti istemiyor. Körfezin elden gitmesi, İran'ın kazanması Türkiye'nin çıkarlarını ciddi bir şekilde tehdit etmektedir. İran'ın kazanması demek diğer taraftan Kerkük ve Musul'un, İran'la birlikte Barzane'ye kaptırılması demektir. Barzani hareketinin bu mevzileri ele geçirmesi, gelişmesi, bağımsız bir Kürt Devleti olarak örgütlenme ihtimali, Türkiye'deki Kürt Ulusal Hareketine büyük ivme kazandıracaktı. Zaten başı epeyce ağrıyan Türk Devleti için neye malolursa olsun bu gelişme ve muhtemel sonuç önlenmeliydi.

İran'ın başarılar elde etmesiyle birlikte, Türk Devletinin Kerkük'ü ve boru hattını "ekonomik çıkar bölgesi" olarak ilan edip, peşpeşe ültimatomlar vermesi boşyere yapılan blöfler değildi. İş pişirilmeye çalışılıyordu. Müdahale hazırlıkları gerçekleştiriliyordu. Türk Ordusu saldırıya hazır bir şekilde konumlandırılmıştı. Muş, Van, Batman üsleri tetikteydi. Sınırda yeni takviye güçlerle, yığınak yapılıyordu. Basra'da İran'ın kazandığı mevziler ve Irak yenilgisi ihtimali, Türk ordusunu devreye çoktan sokmuştu. Her ne kadar PKK'nın sivil güçlere yönelen saldırısı bahane edilmişse de, saldırılıp bombalanan yerler PKK'nın değil İran'la birlikte hareket eden IDKP mevzileriydi. Türk Ordusu bir bakıma Ortadoğu'daki savaşa giriyor, girme hazırlığını yapıyordu.

Bölgedeki statükonun değişmesini ABD ve diğer emperyalistler de istemiyordu. En azından statükonun korunması tümünün hem fikir olduğu konuydu. Statüko da muhtemel bir değişikliğin, bölgede emperyalist çıkarlara önemli darbeler vuracağı ve yeni belalara yol açacağını düşünen ABD vediğer emperyalistler gelişmeleri dikkatle izliyor ve gelinen aşamada gelişecek yeni durumlara müdahalelere hazırlanıyordu. Özellikle ABD emperyalistler güçlerini müdahale için hazır konuma getirmişti. Türk Ordusunun sınır ötesi harekatı, ABD emperyalistlerinin planının bir parçasıdır ve Irak'ın yenilgisi durumunda gündeme sokulacak alternatif planıdır.

Emperyalistler ve Türk Devleti, İran-Irak savaşından yanadır. Savaşın uzaması onlara önemli imkanlar sunuyor. Herşeyden evvel ABD silah teknolojisine bağımlı olan İran Ordusunun bu durumundan yararlanılarak, İran tümden ABD tezgahına düşürülmek, kaybedilen Şah'lık kalesi yeniden kazanılmak istenmektedir. Savaşın uzaması bu imkanı dahada mümkün hale getirmektedir. Savaşın uzaması silah tekellerini birazcıkta olsun ferahlatıyor. Emperyalist sistemin krizine kesin deva olmasa da, nicel olarak bir yarar sağlıyor. Sadece İran'ın tümden teslim alınması değil aynı zamanda Irak'ın bağımlılığı bu vesileyle daha da pekiştiriliyor.

Savaş Türk Devletine de önemli ölçüde imkan sağlıyor. Türk Devleti, Ortadoğu'daki ticaretini geliştiriyor. Çeşitli gerekçelerle Irak sınırında ve sınır ötesinde özlediği planlarını uygulama fırsatı bulabiliyor. Musul ve Kerkük petrollerinin Türkiye üzerinden Akdenize akıtılmasında Irak'a istemlerini kabul ettirebiliyor vs. vs. ...

Musul ve Kerkük üzerinde Türkiye'nin öteden beri hesaplarının olduğu bir gerçektir. Ancak, girişilecek herhangi bir işgalin Türk Devleti için yaratacağı rizikolar var. Böyle bir işgalle, Kürt Ulusal hareketinin yaygınlaşması ve Türkiye parçasıyla birleşerek daha büyük bir savaş haline gelmesi Türk hakim sınıflarını tehdit eden faktörlerden biridir. İçte durumun iç açıcı olmaması, bir çok cephe den saldırı halinde olmasının güçlerini zayıf düşüreceği korkusu, işçi sınıfı ve devrimci yığınlardan yükselen devrimci tehdit, bir başka faktördür. Kerkük'ü işgal eyleminin, İran'la doğrudan bir savaşı gündeme getirme ihtimali, bugünkü iç, bölge ve uluslararası koşullarda bunun Türk hakim sınıflarına çok pahalıya malolması yine bir başka faktördür. Hakim sınıfların kendi aralarında işgal konusunda birlik sağlayamamaları, böyle bir işgal sonrası gündeme gelebilecek Rus tehditi, ülkede yeni bir devrimci kabarış yönündeki gelişmeler vb. vb. Bu faktörler caydırıcı bir rol oynamaktadır. Ne var ki, ABD ve Nato'lu emperyalistlerin planları her an Türkiye'nin böyle bir serüvene hazır olmasını da zorluyor.

Kerkük ve Musul'un doğrudan ilhak edilmesi beklenen yakın bir ihtimal değildir. Emperyalistlerin ve bölgedeki diğer ülkelerin Irak'ın savunması için verdikleri destek, bu savaşın herhangi bir tarafın kazanmadan uzunca bir zaman süreceğini göstermektedir. Ancak Türk Ordusunun saldırıya her zaman hazır bir şekilde konumlandırılmasına devam edilecek. Sınır ötesi harekat seferberlikleri devam edecektir... Irak Ordusunun bozguna uğraması halinde Türk ordusunun Irak'a gireceği ve bu saldırının da İran'la Türkiye arasında bir savaşa dönüşme ihtimalini çok güçlü bir şekilde gündeme getirecektir. ABD ve NATO'lu empeyalistler, İran'ı dize getirmek ve bölgedeki çıkarlarını korumak için Türk Hakim sınıflarını bu maceraya sürükleyecektir. Türk Devletinin iyice derinleşen ekonomik bağımlılığı, altına girdiği borç yığını bağımsız davranış gösterme imkanını oldukça sınırlamıştır. Ayrıca, Rus Sosyal Emperyalistlerinin Irak'ı destekleyen son tavrı göz önünde bulundurulduğunda böyle bir gelişmeye sessiz kalarak destekleyeceği de güçlü bir ihtimaldir. Ancak Irak Ordusu'nun bozguna uğramadan önce Türkiye'nin böyle bir işgale girişeceği ihtimali (böyle bir işgal Irak'ın yenilgisini çabuklaştıracağı ve bölgede statüyü değiştireceğinden emperyalistlerin planlarıyla çelişir) yok denecek kadar azdır. ABD Emperyalistlerinin de teşvikiyle, Irak Ordusuna yardım, İran'a ise göz dağı anlamından başka birşey olmayan sınır ötesi harekatlarını önümüzdeki dönem de geliştirebilir.

Gelişmeleri dikkatle izlemeli ve karşı karşıya kalacağımız yeni görevlerin bilinciyle hareket etmeli, Kürt Ulusal Hareketiyle daha yakın bağlar kurmalıyız.

İNKARCI, TASFİYECİ YARI TROÇKİST-YARI LUMPEN, "YENİ" YURTDIŞI HİZİBİNİ MAHKUM EDELİM!

1

Sol Lafazanlıkla Gizlenmek İstenen Azılı Reformist ve Aydın Bozması Görüşleri Deşifre Edelim!

Göğüslerine "TKP/ML taraftarları" etiketi asarak, sözümona "ML muhalefet" olduklarını iddia eden, aslında TKP/ML ve ona yön veren Marksizm-Leninizm ile hiç bir bağı olmayan bir grupçuğun, cırtlak sesine, yurtdışındaki devrimci demokrat kamuoyunun son günlerde tanık olduğunu sanıyoruz. Partimizin sadece yurtdışı örgütü içinde ortaya çıkmış ve yurtdışındaki, Parti militanlarımızın, üye, aday üye ve sempatizanlarımızın ezici büyük çoğunluğu tarafından da mahkum edilmiş, Türkiye'de ise, nefesi dahi olmayan, bu sakat, eksik, daha doğrusu ölü doğmuş çocuğun, hayat hikayesine girmeden, velvelelerinin ne mal olduğunu ele almadan önce birkaç noktayı, bu vesileyle kısaca bir daha vurgulamak istiyoruz.

İki Çizgi Mücadelesi Kaçınılmazdır.

Sınıflı toplumların bir ifadesi olan ve bu toplumların her alanında süren sınıf mücadelesinin, yine sınıflı toplumların bir ürünü olan KP içerisinde de, kaçınılmaz olduğuna çeşitli defalar işaret etmiştik. Sınıflı toplumların kaçınılmaz bir olgusu olan, sınıf mücadelesi insan iradesinden bağımsızdır, nesneldir. İnsanların, grupların, Partilerin keyifleri, niyetleri öyle istedi diye sınıf mücadelesi ortaya çıkmadı. Aksine, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasına özgü olarak ortaya çıktı. Bu aşama, insanlık tarihinin ezen-ezilenler biçiminde bölündüğü, yani sınıflı toplumların başlangıcı olan aşamadır. İnsanlığın ezen-ezilen, sömüren-sömürülenler biçimindeki bölünmediği ilk dönemler sınıf mücadelesi diye bir olgu da yoktu. Neden? Çünkü sınıflar yoktu da ondan. Öyleyse, sınıflı toplumlarla birlikte tarih sahnesine çıkmış olan sınıf mücadelesi, sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte de yok olacaktır. Bunu gerçekleştirebilecek yegane güç, tarihin en devrimci sınıf olarak tanık olduğu proletarya'dır. Proletaryanın nihai hedefi, komünizmdir. Yani sınıfsız toplumdur. Proletarya bu hedefe, anacak ML bilimle donanması ve onun yol göstericiliğinde sınıf mücadelesini nihai zafere kadar amansız sürdürmesiyle varolabilir. Bağımsız, siyasal bir güç olarak, tarih sahnesinde kendinden beklenilen rolü, proletarya ancak ML teoriyle silahlanmış öncüsü aracılığıyla oynayabilir, kendisiyle birlikte bütün insanlığı kurtuluşa ancak bu yolla götürebilir. Proletarya nihai amacı olan, kendisiyle birlikte, bütün sınıfları ortadan kaldırmaya, ancak komünizme ulaşma ile gerçekleştirebilir. Yani komünizm bir gerçek halini almada, sınıflar sınıf mücadeleleri olacaktır. Toplumda, partide kısaca her alanda sınıf mücadelesi komünizme kadar mütemadiyen devam edecektir. Partinin sınıflı toplumların bir ögesi olduğunu söyledik. Toplumdan soyut olarak düşünülmesi mümkün olmayan, parti içinde de sınıf mücadelesi kaçınılmazdır. Ve zaten parti içindeki iki yol, iki çizgi, iki sınıf arasındaki mücadele tamda budur. Parti içindeki iki çizgi mücadelesinin maddi zeminin, toplumun sınıflara bölünmüşlüğü oluşturur. Bu bölünmüşlük ortadan kaldırılmadıkça, parti içinde iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığının ortadan kaldırılması da mümkün olmayacaktır. Sınıf mücadelesinde, proletaryanın silahı olan KP'sini eğer sınıf kavgasından bağımsız düşünemiyorsak, onun kendi içinde de kaçınılmaz olan sınıf mücadelisini anlamalıyız. Proletaryanın sınıf mücadelesini sürdürmesinin bir aleti, olan KP, kendisini vareden koşullardan hiç bir şekilde ayrı, uzayda düşünülemez. Bunu ancak, toplum-parti, sınıf mücadelesi-parti arasındaki diyalektik ilişkiyi anlayamayan metafizik, idealist biri reddedebilir. Kısacası toplumda süren sınıf mücadelelesi yine toplumdan Çin seddiyle ayrılması mümkün olmayan KP içerisinde de sürer. KP, ölü, donuk bir organizma değil, yaşayan canlı bir mekanizmadır. Onun bizzat varlığı iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığının ilanıdır. Evet! KP'si, ML çizginin yönverdiği veya ML siyasi, ideolojik, örgütsel, pratik bir zemin üzerinde yükselen bir organizmadır. Fakat bu KP içinde ikincil çizginin (burjuva) kaçınılmazlığını hiçbir şekilde yadsımaz, yadsımamalıdır. Şu veya bu boyutta da olsa, iki çizgi mücadelesi bir KP içinde mütemadiyen vardır. (Burjuva çizginin her konuda sistemli bir platform, program olarak kendisini ortaya koymamış olması bu gerçeği değiştirmez. Veya iki çizgi mücadelesinin şu veya bu konuda ortaya çıkması halen bütün noktalarda başlı başına bir sistem olarak oturmamış olmasıda gerçeği değiştirmez. Ne varki, şu veya bu konudaki görüş ayrılıkları, çizgi mücadelesi ile, bunların sistemli bir platform veya program seviyesi veya hizip noktasına erişmesi arasında, bir fark vardır, bu görülmelidir.)

Çelişki, diyalektiğin asli özüdür diyoruz. Veya diyalektik materyalizmin temel yasası karşıtların birliği yasasıdır diyoruz. Bunun ne anlama geldiğini bir çok kez ele almış ve genişçe üzerinde durmuştuk. Bunları yeniden, uzun, uzadıya ele almadan sadece konumuzla bağıntısı açısından kısaca bir iki noktaya işaret etmek istiyoruz. Her çelişmenin iki yönü vardır. Herşeyin gelişme sürecinin veya her maddenin içinde varolan çelişmenin, bu iki yönünden herbirinin varlığı, diğerinin varlığının önkoşuludur. Karşıtı düşünülmeden bir yönün düşünülmesi mümkün değildir. Her iki yön bir bütün içinde ve her biri varlığını diğer yöne borçlu olarak devam ettirir.

Yani, çelişmeli yönlerden hiçbirinin yalnız başına varolması düşünülemez. Şüphesiz karşıtlar arasındaki bu iç, içelik, bağlantı, karşılıklı bağımlılık, hiçbir şekilde onların durağan olduğu, bütünleştiği şeklinde kavranmamalıdır. İki birleşip bir olmaz, aksine bir ikiye bölünür gerçeği tamda bunu ifade eder. Bir içindeki bu iki veya çelişmeli yönlerden herbiri belli koşullarda karşıtına dönüşür. Parti, parti içi iki çizgi mücadelesi ko-

nusunda, bu yaklaşımın anlamı nedir? Diyalektik metaryalizmin temel yasası olan çelişme yasası doğada, toplumda, heryerde olduğu gibi prati de de işler. KP'ye yön veren, onun niteliğini ifade eden ML çizgiden bahsedeceksin, burjuva çizgi olmayacak diyeceksin veya canlı, yaşayan bir organizma olarak KP'ni göreceksin onun içinde ve onun gelişmesinin temel nedeni olan iç çelişmelerinden bahsetmeyeceksin. İşte bu mümkün değildir. Bu metafiziğin çamuruna batmaktır. Evet her maddeye niteliğini veren o madde içindeki karşıt iki yönden egemen olanıdır. Örneğin kapitalizmde iki karşıt yön olan burjuvazi-proletarya arasındaki çelişki ve ilişki ele alındığında ana yönünün burjuvazi olduğu ve bu yönün topluma rengini verdiği, toplumun niteliğini tayin ettiğini görürüz. Sosyalizmde ise durum tersidir. Eskiden (Kapitalizmde) ana yön olan burjuvazi tali, ikincil yönü oluşturan proletarya ise ana yönü oluşturur.

Genel yönleriyle de olsa parti içinde iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığını kısaca gösterebildik sanırız. Peki bu, parti içinde burjuva çizginin meşru olduğu, onların bütünleşeceği, bundan ötürü ses çıkarılmaması mı demektir? Buna Buharinci, Li Şiao-Şi, Deng Siao-Ping gibi modern revizyonist değilde, ML olan herkes hayır diyecektir. Karşıt iki yön veya çelişmeden bahsedilip, mücadeleden bahsedilmemesi diyalektik ve tarihsel mataryalizmden nasibini almamış olanların işi olur. KP'si kendi içinde ortaya çıkan burjuva çizgiye karşı "Ne yapalım olacak" veya "Kaderim bu" diye yaklaşamaz. Onu açığa çıkarmak, yerle bir etmek geriletmek, gelişmesine imkan tanımamak, müsade etmemek vb. için amansız bir mücadele yürütür.

Parti içerisindeki iki çizgi mücadelesi aynı zamanda iki yol, iki sınıf yani burjuvazi ile proletarya arasındaki iktidar mücadelesidir. Burjuvaziyi ve onu doğuran zemini mezara gömmek ve "herkesten yeteneği, herkese ihtiyacı kadar" bayrağının dalgalandığı, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmak için mücadele eden proletarya, burjuva çizgi karşısında hiçbir zaman sessizliği yeğleyemez. Onu meşru ilan edemez, gelişmesine göz yumamaz. Peki ne yapar?

Herşeyden evvel iki çizgi mücadelisinde ideolojik ve siyasi mücadelenin anahtar rolü oynayacağının bilincinde hareket eder. Ancak bu yolun **esas** alınması kaydıyla, burjuva çizgi bütün yönleriyle açığa çıkarılabilinir ve devrimci kitleler ML çizgi etrafında birleştirilerek bilinçli bir şekilde harekete geçirilerek eğitilebilinir. Sorun burjuva çizginin deşifre edilmesi, devrimci yığınlara tanıtılması, gerici özünün açığa çıkarılarak, ML çizgi önderliğinde devrimci yığınların seferber edilebilmesidir. Burjuva çizgiye **en büyük** şamar bu yolla vurulabilinir. Burjuva çizgiye karşı en büyük barikat ve onu altedecek en büyük silah, ML çizgi etrafında bütünleşmiş ve bu doğrultuda aktif bir şekilde siyasi mücadeleye sevkedilebilen devrimci kitlelerdir. Parti çevresinin, devrimci kitlelerin eğitilmesi perspektifinden uzak bir çizgi mücadelesi gerçek içeriğinden boşaltılmış olur.

Parti militanlarına, tabanına, çevresine devrimci kitlelere rağmen sürdürülen mücadelenin kesin zaferi düşünülemez. Bu anlamda iki çizgi mücadelesinde partiyi, devrimci yığınları eğitmenin önemine özel bir dikkat gösterilmelidir. İki çizgi mücadelesinde, siyasi ideolojik mücadelenin temel yol olarak alınmasının nedenlerinden biri budur. İki çizgi mücadelesinde entrika, hile ve yalan, dolana ML'ler hiç bir zaman itibar etmezler. Bu yollara zayıf ve güçsüz olanlar, kendilerine güvenmeyenler, ML bilime inanmayanlar değer verebilirler. Bu yollar, burjuvaziye özgüdür. Çürümüşlüğün, kokuşmuşluğun, yozluğun ifadesidir. Komünistler, ML bilimin yenilmezliğini, bilirler, güçlünün, doğrunun üstesinden, hiçbir şeyin gelemeyeceğinin bilincinde hareket ederler. Dolayısıyla onların sahtekarlıktan, iftiradan, komplodan medet umacak hiçbir yanı olamaz. ML'ler dürüsttürler. Bilim üçkağıt taşımaz. Üçkağıt, çöküşe gidenlerin, ölüme, yıkılmaya mahkum olanların sınıf tavrıdır.

Ayrıca ML'ler, iki çizgi mücadelesinde örgütsel ve idari tedbirlerin esas alınması yoluyla da işin üstesinden gelinemeyeceğinin bilincinde hareket etmelidirler. Açıktır ki, örgütsel, idari tedbirler temelinde yükselen bastırmalarla hiçbir şekilde iki çizgi mücadelesi önlenemez. Aksini düşüneneler sadece kendilerini aldatıyorlar. İki çizgi mücadelesini doğuran maddi koşullara yukarılarda işaret etmiştik. Peki bu koşullar varlığını sürdürdükçe, örgütsel tedbirlerle nasıl olurda iki çizgi mücadelesi önlenebilir veya üstesinden gelinebilir. Söz konusu maddi koşulları geriletmede, örgütsel tedbirler mi yoksa, ML çizgi önderliğinde yığınların aktif bir şekilde harekete geçirilmesi mi daha etkili rol oynar? Biz esas olarak ikincisi daha etkilidir diyoruz. Kısacası örgütsel tedbirler siyasi mücadelelerin önüne cıkarılamaz, çıkarılmamalıdır.

İki çizgi mücadelesinde siyasi, ideolojik mücadele, esas alınmalıdır. Örgütsel tedbirler en son başvurulacak bir araç olabilir. Burada çizgi mücadelesinde örgütsel yöntemleri hiçe saydığımız düşünülmemelidir. İfade etmek istediğimiz siyasi ideolojik mücadele ile örgütsel tedbirler arasındaki mücadelelede: siyasi, ideolojik mücadelenin esas olduğudur.

"ML muhalefet" etiketinden başka, Marksizm, Leninizm'le alakası olmayan hizipçi elebaşılar, parti içi iki çizgi mücadelesinde, Partimizin yukarıdaki prensipler temelinde hareket ettiğini çok iyi biliyorlar. Ancak çaresizliğin, çürümüşlüğün sonucu olarak, sahtekarlıktan medet ummalarından ötürüdürkü bile bile gerçekleri çarpıtmakta, parti çevresini devirimci kitleleri beş para etmez metodlarla sözümona vanıltmaya çalışmaktadırlar. Oysa gerçeklerin küllenmesi uzun süre mümkün değildir. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar"

Gerçi parti çevresi yalan ve iftira üzerinde yükselen hizibin tarihsel gelişimi ve hatlarını yakınen bilmektedir. Bu konuda devrimci kamuoyunu bilgilendirmek için bir kez daha gelişmenin seyrini kısaca ortaya koymaya çalışacağız.

Hizipçi Faaliyetin Gelişiminin Genel Anatomisi:

Bugün, iftira, dedikodu, karalama üzerinde yükselen ve grupçuğun çıkarı için, yurtsever, demokrat hiçbir özellikle dahi bağdaşmayan davranışlar silsilesi içinde olan Makyavelist hizibin elebaşısı, parti ile bir sempatizan olarak yüz, yüze geldiği 1982 yılından beri, grupçu, proleter disiplini cendere gören vb. tutumlarıyla parti kamuoyu içinde haklı olarak kötü bir üne sahip olmuştur. Parti işleyişi, hiyerarşisi, disiplini ve tüzüğüne, parti ile tanıştığı 1982 yılından beri ters tutumlar içinde olan bu yoldaşa daha başından itibaren parti sempatizanları ve çevresi tutum almıştır. Bir geri sempatizan kadar dahi, parti yaşamından anlamayan bu arkadaşın tutumu, parti tarafından başta tecrübesizliğine, parti ile yeni yüz yüze gelmesine, bilinçsizliğine bağlanmış, arkadaş eğitilmeye çalışılmıştır. Sadece parti çevresi değil, arkadaşın devam ettiği kitle örgütlerinde gelip giden diğer devrimci demokratlar dahi arkadaşın olumsuz tutumlarına şahit olmuşlardır. Olumsuz özellikleriyle parti çevresinin ve tanıdığı devrimci demokrat kamuoyunun ciddi bir tepkisini kazanan arkadaşa durum parti tarafından anlatılmaya ve sözkonusu olumsuzluklardan sıyrılmasına yardımcı olunmaya çalışılmıştır. Arkadaşın parti çevresi içinde tecrit olmasının adeta önüne geçilmeye çalışılmıştır. Parti, sempatizanlarına çevresine arkadaşa karşı olumlu davranılması, hatalarını gidermesi için kendisine yardımcı olunmasını istemiştir. Bu konuya ilişkin düzenlenen eleştiri-özeleştiri toplantılarında arkadaşın kendisini aşması için, kendisine her yönlü yardımcı olunmuş, tecriti bizzat parti tarafından önlenmeye çalışılmıştır.

Bugün kendisiyle birlikte grupçu faaliyetin elebaşısı durumundaki tüm dostlarıda dahil, parti çevresi arkadaşa karşı aşırı iyimser ve iknacı tutum almak ve olumsuzluklarına göz yummak gerekçeleriyle partiyi eleştirmişlerdir. Hatta bugün kendisiyle birlikte grupçu faaliyetin başını çekenler, kendisini düzeltmediği, hastalıklarının kronik bir durum arzettiğini belirterek, partinin bu arkadaşla ilişkilerini kesmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Parti ne yapmıştır? Kolaycı yol olan, ilişkiyi kesme tutumunu benimsememiş, bütün olumsuzluklarına rağmen arkadaşı sabırla eğitme, düzeltme yolunu seçmiştir. Peki bütün bunlara rağmen, bu gün hizip başı durumunda olan unsur ne yapmıştır?

Parti disiplinine, işleyişine ters tutumlarını devam ettirmiştir. Şu veya bu sebepten ötürü partiye hoşnutsuz olan unsarlara kanca atmayı, onları, parti alleyhine kışkırtmayı kendi-

sine temel mücadele yolu olarak seçmiştir. Objektif olarak, hizipçi ve tasfiyeci davranışlarını daha da ileri boyutlara vardırmıştır. Genel olarak Türkiye devrimci hareketinin özel olarakta partimizin almış olduğu yaralar, darbeler, yenilgilerden adeta medet ummuştu. Yığılan sorunları, düşülen yanılgıları aşmak için mücadeleye omuz vereceğine felaket tüccarlığına soyunmuştur. Nitekim bu uğraşı sonucu, bugün kendisiyle birlikte grupçu, hizipçi faaliyetin kara bayrağını taşımaya önderlik eden, geçmişte kendisine "en yaman" karşı çıkan birkaç unsuruda yanına çekmeyi başarabilmişti. Bununla "bütün dünyayı ben yarattım" duygusuna kapılan bazı sevgili arkadaşlarımız, bugünkü kadar sistemli olmasada, partiye zarar veren davranışlarını adım, adım ilerletmeye başlattılar. İlk dönemlerde bunu, aldıkları parti görevlerini yerine getirmeme, modern bir şekilde parti işlerini protesto etme, partiye şöyle veya böyle güvensizliği kışkırtma faaliyetleri, uluorta eleştiri gibi tutumlarla ortaya koyan arkadaşlarımıza karşı, parti alabildiğince sabırlı ve iknacı davrandı. Bütün uyarılara rağmen kötü tutumlarını kitle örgütlerinin genel koşullarında da ortaya koyan sözkonusu arkadaşlar daha işin başında parti çevresinin küçümsenmeyecek bir tepkisini kazanmışlardı.

Parti merkez komitemiz 1984 ortalarında yaptığı 5. toplantısıyla birlikte, parti içinde genel bir tartışma kararı almıştı. Partimizin kuruluşundan günümüze kadarki faaliyetinin genel muhasebesini (İbrahim yoldaş dönemi, koordinasyon komitesi dönemi, bölgesel dönem, I. konferans ve I. MK dönemi, II. konferans ve II.MK dönemi, UKH'nın geçmiş ve bugününün değerlendirilmesi, özel olarak 12 Eylül dönemi, II. yenilgi ve sebepleri, strateji, taktik, mücadele biçimleri ve örgütlenme sorunları, içinde bulunduğumuz durum ve görevlerimiz vb.) konu alan bir tartışma planı çıkarmıştı.

Bu tartışma planı doğrultusunda parti üye, aday üye, ileri sempatizan ve örgütlü disiplin tanıyan sempatizanların tartışmalara çekilmesini kararlaştıran MK'miz, tartışmaların nasıl örgütleneceğine ilişkin de bir sistem belirlemişti. Buna göre resmen başlatılmış olan tartışma dönemi içinde, merkezi, bölgesel, alt bölge, yöre temelinde her bir gündem maddesine ilişkin özel tartışma toplantılarının düzenlenmesi kararlaştırılmıştı. Bu karar gereği bütün alanlarca her bir konuya ilişkin, çeşitli gündem maddeleri temelinde bir dizi tartışma toplantısı düzenlendi. Aynı toplantılar yurdışında da tertiplendi. Partinin karşı karşıya bulunduğu sorunların tartışılmasına, sebeplerinin açığa çıkarılarak, çözüm yollarının ortaya konulmasına, kısacası kararların alınması veya siyasetin tesbit edilmesi sürecine tüm parti ve sempatizan örgütlerinin, MK'si ve diğer yönetici organlar önderliğinde kollektif bir şekilde seferber edilmeleri olumlu bir şeydi, bu yolla partililer, örgütlü ileri ve orta seviyedeki sempatizanlar edilgen, basit bir unsur değil, bizzat siyasetin tesbit edilmesinde ve parti sorunlarının ele alınmasına aktif olarak katılan bir rol oynuyorlardı, evet! sonuçta kararların alınmasında, seçme ve seçilme de, son sözü söyleyecek olanlar, parti kadroları ve üyeleriydi, ama tartışma parti sempatizanlarına rağmen değil, bizzat onlarında katılımıyla, müdahalesiyle sürüyordu. Bu kararla, parti ve örgütlü çevresi canlı bir tartışma içine çekilmişti. Ayrıca parti de ve tartışmanın sınırları içindeki kesimde, tartışmayı yönlendirmek için bir parti tartşıma yayın organının çıkarılması kararlaştırılmıştı. Bizzat bu mevzii üzerinden farklı yaklaşımlar tartışma kapsamı içindeki bütün kesimlere açılacak ve parti farklı görüşlerin özgür ve canlı bir tartışmasına sahne olacaktı. Nitekim bu karar da uygulandı.

Sözkonusu tartışma dönemi içinde çeşitli seviyelerde düzenlenen parti önderliğindeki tartışma toplantıları ve bu tartışmaları yönlendirmeye hizmet eden tartışma yayın organı mevzisine ilişkin, bugünkü grupçu, hizipçi faaliyet unsurlarına nasıl bir tutum alındı?

Bütün toplantılarda farklı görüşlerinden ötürü sözkonusu arkadaşlara diğer katılımcılara nazaran daha fazla söz hakkı verildi. Görüşlerini çok yönlü ortaya koyabilmeleri için kendilerine herkesten daha fazla zaman tanındı. Görüşlerini yazılı hale getirmeleri ve bütün partiye açmaları için, arkadaşlar sürekli uyarıldı. Görüşlerinin yalnızca ortaya çıktıkları yurtdışında değil, Türkiye'de bilinmesi için çaba göstermeleri istendi. Bunun için tartışma yayın organının önemli bir mevzi olduğu, bu mevzi üzerinden görüşlerini yaygınlaştırmaları gerektiğine sürekli işaret edildi. Ne varki sözkonusu arkadaşlar bu konuda alabildiğince vurdumduymaz, duyarsız kaldılar. Çeşitli tartışma toplantılarında parti bu konunun üzerine gitti ve arkadaşları görüşlerini daha sistemli bir şekilde yazılı hale getirmeleri için zorladı. Fakat onlar yine eski duyarsızlıklarını devam ettirdiler. 2,5 yılı kapsayan resmi tartışma dönemi içinde yayınlamak üzere partiye tek bir yazı sunmadılar. Ama alttan, alta, "Bize demokrasi tanımıyorlar, görüşlerimizin yayılmasına fırsat vermiyorlar, engel çıkarıyorlar, ciltlerce yazımız var dağıtmıyorlar" şeklindeki yalana dayalı propaganda yapmaktan da geri durmadılar. Bugünkü kadar olmasa da, parti disiplinine, işleyişine ters tutumlar gösterdiler. Uyarılara ciddi olarak kulak asmadılar. Tartışmalara ilişkin belirlenen sistem ve sınır ile işleyişin dışına çıkan tutumlar gösterdiler. Parti her türlü demagojinin önüne geçebilmek vb. için mümkün oldukça idari tedbirlerden kaçındı. Eleştiri yoluyla ikna ve eğitim metodunu esas oldu.Özellikle bu arkadaşlar görüşlerini yazılı olarak partiye sunmaları için her defasında zorladı. 1984 sonlarıyla birlikte resmen başlayan tartışma döneminde ilkin oldukça iddialı ortaya çıkan bu arkadaşların pratiği hiçte attıkları havaya uygun değildi. Parti buna dikkat çekti. Nisan 1986'da çıkan tartışma yayın organı, bu duruma şöyle parmak bastı.

"...İbrahim'den sonra parti önderliklerinin 'komünizm eğilimli küçük burjuva demokratlarından' oluştuğu vb. görüşleriyle, herşey kendileriyle başladığı anlayışını dile getirmektedirler. Bu çizginin sahipleri görüşlerini hala partiye açma cüretini gösteremediklerinden..." (PB. Sayı.3, sf: 39-40)

Evet Nisan 86'ya gelindiğinde, yani tartışmanın sürmesinin yaklaşık 2 yılı bulduğu bir dönem boyunca bu çok yaman muhaliflerimizin partiye sunmak üzere ortaya koydukları bir tek yazıları halen yok. Bu arkadaşlar muhalefetin nasıl edileceğide, parti tarafından anlatılmaya çalışıldı. Kuru gürültüyle muhalefet yapılamayacağı söylendi. Kendilerine yanlış gördükleri görüşlerle amansız bir hesaplaşmaya girmeleri gerektiğine oysa bu konuda oldukça gevşek ve kendi, kendilerini tatmin etmekten öteye geçemediklerine işaret edildi. Ama kuru bir velveleyle muhalefet olunacağını zanneden bu zatlarımız yine yerinden dahi teprenmeyen vaziyetlerini korudular. Mayıs 1986 tarihli parti örgütüne ve sempatizanlarına sunulan YDB toplantı sonuçlarında yine aynı duruma işaret edilmiş ve arkadaşlar görüşlerini yazılı hale getirmeye çağrılmıştı.

Bütün bunlara rağmen hızlı muhaliflerimiz bir adım dahi atmıyorlardı. Bunların muhalefetlerinin ciddiyetini, kendilerine ne ölçüde güvendikleri ve nelere kadir olup, olmayacaklarının değerlendirilmesini devrimci kamuoyuna bırakıyoruz.

Dünyayı değiştirmek, devrim vb. iddialarla ortaya çıkan ve bir yazı yazmaktan, görüşlerini partiye açmaktan dahi aciz bu "yaman militanlar"ın laf-ı güzaflarının ne mal olduğunu görmek pek o kadar zor olmasa gerek 'oportünizm' böylemi yıkılır? 'Kültür Devrimi' böyle mi yapılır. Kültür devrimin devrimci azminin, insiyatifinin, engel tanımazlığının, yaratıcılığını ölümsüz ruhunu devrimciler, komünistler çok iyi bilirler. Bu büyük siyasal devrimle aktif olarak harekete geçen devrimci kitlelerin insiyatifini, gökleri fethetme ruhuyla nasıl haraket ettiklerini, revizyonist, oportünist karagahları bambardıman etmek ve siyasal iktidarın icrasına her alanda daha aktif katılmak vb. doğrultusunda neleri sergiledikleri ve nelere muktedir oldukları, olabilecekleri çıplak bir gerçek olarak bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Bizim "yaman muhalefet"te çokça gökleri fethetme ruhundan bahseder. Dört duvar arasında günde on kez dünya devrimi yapar, bütün gerici orduları boyunlarını uzatmış hindileri kesme misali birkaç dakikada traş edip bitiriverir. Oportünizme karşı "yaman mücadele" çığlıkları atar. Peki işin gerçeği ne? Laf edip oturmak. Dırdır edip tatmin olmak. Bırakalım bunların oportünist bir karagahı yerle bir etmesini, sıska bir ağacı dahi deviremezler. Kültür devrimi etiketini yapıştırdıkları faaliyetlerinin ne mal olduğunu herkesin gayet doğru bir şekilde takdir edeceğine inanıyoruz.

1986.....ayında gerçekleştirilen YD bölge konferansında "sözkonusu arkadaşlar, görüşlerini halen yazılı olarak partiye sunmamış olmalarından ötürü bir kez daha eleştirildiler. Görüşlerini yaygınlaştırmak için partinin kendilerine sunduğu imkanları kullanmadıkları hakim hale getirmek için kararlı davranmadıkları, iki çizgi mücadelesinde oldukça gevşek bir pozisyonda oldukları vb. konularda eleştirilen arkadaşlarımız gerek bölge konferansında gerekse konferans öncesi hazırlık amacıyla gerçekleştirilen bir dizi tartışma toplantılarında sözümona ÖE vermelerine rağmen yinede, partiyi "anti demokratik"likle, "tasfiyecilik"le suçlayan dedikodulara devam ettiler. Şimdilik herkesin "anti demokratik" partiye pür dikkat bakmalarını ve onun "demokratik" uygulamalarına tanık olmasını istiyoruz. "Anti demokratik davranıyor, tasfiyecilik yapıyor" denilen parti,

a-Çeşitli seviyelerde düzenlenen tartışma toplantılarında "muhalif" olduklarını söyleyen arkadaşlara herkesten çok daha fazla söz hakkı ve imkan tanıyor.

b-Onları tembelliklerinden sıyrılmaları ve görüşlerini yazılı olarak partiye açmaları için sürekli uyarıyor. Merkezi tartışma yayın organı üzerinden görüşlerini yaygınlaştırmalarına çalışmalarını mütamadiyen salık veriyor.

c-Partinin tüzük, işleyiş ve disiplinine ters pozisyonlar içine düşen, görüşlerini partinin belirlediği tartışma sınırları içinde dile getirme, yaygınlaştırmak için bütün imkanlara sahip oldukları halde uluorta eleştiri yolunu seçen arkadaşlar ikna etmeyi, eğitmeyi temel araç olarak kavrıyor. Örgütsel, idari tedbirleri mümkün oldukça öne çıkarmamayı düşünüyor.

d-Sözkonusu görüş sahiplerinin daha üst toplantı ve konferanslarda temsil edilebilmeleri için, kendileri yeterli sayıyı bulmadıkları, bırakalım yeterli olmayı alabildiğince asgari bir güce dahi sahip olmadıkları halde bizzat parti tarafından, sözümona muhalefet ettikleri görüşlerin sahibi parti üye ve kadroları tarafından seçiliyorlar. Görüşlerini her alanda temsil etmelerine her yönlü olanak sağlanıyor.

e-Sözkonusu arkadaşların görüşlerini uluorta kitle örgütleri içinde dahi rastgele propaganda etmelerine, hiçbir kural tanımamalarına karşın dahi, parti idari önlemleri temel almıyor, siyasi, ideolojik mücadele ile hesaplaşmayı esas alıyor. Onların ayak oyunları ve parti işlerini sabote etme tavırlarına rağmen, sabırlı davranıyor, olgun, seviyeli tutumunu elden bırakmıyor.

Peki çok sevgili muhalif arkadaşlarımız ne yapıyor? Bir de ona bakalım.

a-Devrimci Enternasyonalist Haraketin dünya çapında ortak ve koordine edilmiş bir kampanya olarak yürütülmesini kararlaştırdığı ve yürütülmesinde partimizin her yönlü aktif bir rol oynadığı Peru kampanyasında partinin talimat ve direktifini hiçe saydılar. Paritinin kendilerine vermiş olduğu görevleri kötüye kullandılar. Hile ve entrikalarla partiyi UKH içinde gözden düşürmek için elinden geleni yaptılar. Partinin siyasi, ideolojik çizgisini kararlı bir şekilde temsil edeceklerine ilkesizliği kuyrukçuluğu seçtiler. Üstelik tutarsız davranışlarını, "Proleter Enternasyonalizmine sadakat"laflarıyla gizlenmeye çalıştılar. Bu tutumlarından ötürü partinin kendilerine yöneltiği eleştirilerden öğrenme, olumlu adım atma yerine "Yavuz Hırsız Ev Sahibini Bastırır" misali saldırıya geçtiler. Bütün bunlara rağmen parti yoldaşları eleştirmekle ve son kez bir daha uyarmakla yetindi.

b-Arkadaşlar kitle örgütlerinde daha önceleri de sergilemiş oldukları ilkesiz tutumları, 1986 Mart ayında yapılan bir İF genel kurulunda uç noktalara eriştirdiler. Daha önceki olumsuzluklarından ötürü partinin kendilerine yaptığı uyarılara rağmen ilkesizlik yolundan dönmediler. Parti içinde görüşlerini özgürce ortaya koymak, yaygınlaştırmak ve hakim hale getirmek için mücadele yürütmek olanaklarına her yönlü sahip olmalarına ve üstelik parti resmen, bir tartışma dönemi başlatmasına bu doğrultuda bir dizi faaliyetler içinde olmasına rağmen bu arkadaşlar, görüşlerini İF genel kurulları üzerinden ilkesiz bir şekilde gündeme getirmişlerdi. Görüşlerini kitle örgütlerine dayatarak, bu yolla hakim hale getirmeye çalışmışlardır. Görevli oldukları alanlarda partinin kararlarını, resmi çizgisini uygulayacaklarına bildiklerini yapmaya çalışmışlardır. Bulundukları alanlarda sorumlu oldukları mevkileri kullanarak, kitle örgütleri genel kurullarına sunulan raporlara kendi görüşlerini sokuşturarak dolapçılık yolunu seçmişlerdir. Sözkonusu tutumlarını eleştiren ve bunlardan vazgeçmelerini isteyen, yapılması gerekenlere ilişkin karar ve direktif ileten üst organların talimatlarına riayet etmeyen bu arkadaşlar bildiklerini okumaya devam etmişledir. Parti içi mücadelede bir çok imkanı tepen, gevşek davranan arkadaşlar, her ne hikmetse ilkesiz muhalefet yürütme işinde biraz daha canlı davranmıştır. Bunun sebebinide anlıyoruz. Parti içinde tutunamayan, hava olduğu açığa çıkan bu arkadaşlar birazda parti dışında hızlılıklarını denemek istemişlerdir. Fakat devrimci kitlelerden de şamarı yemekten kurtulamamışlardır. Kitle örgütlerinde sergiledikleri, parti aleyhtarı, hizipçi faaliyetlerinden ötürü ÖE isteyen partiye verilen cevaplarda arkadaşlar, parti kararlarına uymayan, parti yaşamını düzenleyen demokratik merkeziyetçiliğe, parti işleyiş ve disiplinine her yönüyle ters olan tutumlarını bağnazca savunmuş, zerrece olumlu bir adım atmamışlardır. Bunun üzerine parti bu arkadaşları bazılarına uyarı, ihtar cezaları vermiş ve bir daha aynı tutumlara girmemeleri konusunda kendilerinin ciddi olarak dikkatini çekmiştir. Bütün olumsuzluklarına rağmen (Partinin de bir tartışma dönemi içinde olması, muhtemel demagojilere fırsat verilmemesi için) arkadaşların parti içinde ki bütün hakları muhafaza edilmişitr. Ne varki arkadaşlarımız, partinin olgun, seviyeli, sabırlı tavrını suistimal etmiş, bildiklerini okumaya devam etmişlerdir.

1986 1 Mayıs faaliyetlerine ilişkin partinin ortaya koyduğu eylem çizgisi ve genel yaklaşımına ilişkin belirlemeleri ve kararlarını hiçe saymışlar. Parti disiplinini tanımamışlardı. (Bazıları) İflah olmaz bir pozisyon sergileyen ve üstelik yine yapılan eleştirilere hiç kulak asmayan ve ayan beyan parti aleyhtarı olan bu faaliyetlerini bağnazca savunan bazı arkadaşlarla bu aşamada ilişki kesilmiştir. (1 parti üyesi, 3 sempatizanla) Özeleştiri vermeleri istenmiştir. Ama nerede? "Alışmış" huyundan vazgeçermi?

İlişkisi kesilen arkadaşlar, parti içinde kendileriyle aynı görüşlerde olanlarla birlikte parti aleyhtarı faaliyetlere hız verdiler. Kitle örgütlerine "tugaylar" çıkararak, uluorta eleştiri, dedikodu işine daha sıkı sarıldılar. İlişkisi kesilenlere sözümüz yok. Ama sözümona parti içindeyim, disiplin tanıyorum diyen bazıları ve bugün de grupçu faaliyetin elebaşları durumundakiler, partiye rastgele saldırı faaliyetini organize ettiler, sevk ve idare ettiler. Alana parti sürekli temsilcilerini gönderdi. Müdahale etti. Ne varki bugünkü elebaşılar (O gün parti içinde olanlar) iki yüzlüce tavır sergilediler. Hem sözkonusu grupçu faaliyeti körüklediler, önderlik ettiler, "hem de onlar bizi bağlamıyor, bizde karşıyız" laflarıyla hizipçi tavırlarını gizlemeye çalıştılar. Parti çevresi, devrimci kitleler ve parti çevrilen dolapları, entrikaları çok iyi görüyor ve biliyordu. Hizipçi baylar, partinin olgunluğunu vb, onun uyuduğuna bağlıyorlar ve beş para etmez metodlarla sözümona "şanlı" bir mücadele yürütüyorlardı. Partinin durumu köklü olarak araştırmak ve çözüm yolları göstermek amacıyla sözkonusu alana atadığı soruşturma komisyonu (şehit yoldaş Zeki Uygun önderliğinde oluşturulmuştu.) sorunları yerinde çok yönlü ve oluştukları ortamın objektif, subjektif koşulları içinde ele aldı. Faaliyetler çok yönlü denetlendi, problemler ve nedenleri açığa çıkarıldı. Soruşturma komisyonu hizipçi tavırlar içindeki arkadaşları ve yıkıcı faaliyetlerini bir kez daha tesbit etti. Çözümünü gösterdi. Ama hizipçilerimizin hiç birşeye aldırdıkları yoktu. Üstelik soruşturma komisyonu önderliğinide alanda yapılan sorunları konu alan tartışma toplantılarında grupçu faaliyeti objektif ve meşru göstererek savunuyorlardı. Hem parti içinde olacaksın, hem de hiçbir disiplin, kural tanımayacaksın ilkesine, aslında ilkesizliğine sarıldılar. Parti ayen beyan olan grupçu, yıkıcı, dedikoducu, entrikacı iftiracı faaliyetlerine rağmen arkadaşlardan yine özeleştiri istedi. Partiye karşı açık, samimi davranmaya davet etti. Parti faaliyetlerini yürütmeyi garantilemek için gerekli tedbirleri alırken diğer yandan arkadaşları dıştalanmamaya aksine bu çizginin parti içinde açığa çıkarılarak, ne mal olduğunun gösterilmesini, onunla yeterince hesaplaşmayı

önüne görev olarak koydu! Ne varki arkadaşlarımız "düdüğüm düdük" tavrından vazgeçmediler. Grupçu, faaliyetlerini dahada ilerlettiler. Parti yeniden alanda sorunları konu alan tartışma toplantıları düzenledi, bir çok uyarıda bulundu. Ama kara bayrağa sarılanları bir türlü saplandıkları bataktan kurtaramadı.

-Daha üst toplantılarda temsil edilmek üzere bu arkadaşlarımızdan seçilen unsur kendi, kenidisini askıya aldı. "Birliktemi ayrımı yürüyeceği" sorusunun cevaplandırılmasının kendisi için bir sorun teşkil ettiğini, içine düştüğü bu çelişkiyi çözünceye kadar hiçbir örgütsel görev almayacağını belirterek kendi,kendinisini "merkez valisi" ilan ediverdi. Çizgi sahibi baylarımız, her platformda karşıt oldukları çizgiyi deşifre etmek, mahkum etmek yolunu seçeceklerine kendilerine sunulmuş imkanlardan ve ellerindeki mevzilerden kendi, kendelerini men ediyorlar. Aslında bu çaresizliğin, umutsuzluğun çizgi mücadelesinde pesetmenin yoludur. Parti militanları, üyelere ve sempatizanlarının elinin tersiyle ittiği bu çizgiye itibar edilmediğini gören baylarımız, çareyi kaçmakta bulmuşlardır. Kendilerini askıya alan baylarımız şanslarını sağda, solda hizip yaratma uğraşlarıyla denemişlerse de yinede başarılı olamamışlardır.

-Parti de sözümona örgütlü olan bazıları, kendileriyle hiçbir örgütlü ilişkisi olmayan alanlara ve arkadaşlara, partiden habersiz yolladıkları ve partiye karşı çıkılmasını isteyen mektuplarla hiçbir kural tanımadıklarını birkez daha ortaya koymuşlardır.

-DEH ile birlikte partimizin yürüttüğü Mao Zedung kampanyasının bir parçası olarak çeşitli alanlarda düzenlenen toplantılarda bu arkadaşlar eleştiri adına, partiye küfür ve iftiralarla saldırmışlardır.

-Sözümona oluşturdukları "tugay"larla Evliya Çelebi misali seyip, seyip kitle örgütlerini dolaşarak, partiye küfürü tamamıyla meslek haline getirmişlerdir. Grupçu, yıkıcı, hizipçi faaliyetlerini üstelik parti sempatizanları adına yapmışlardır.

-Çeşitli alanlarda kamuoyana bildiriler yayınlayarak ve bunları diğer alanlarda da dağıtarak parti aleyhtarı faaliyetlerine sözde hız katmışlardır. Açıktan,cepheden saldırıya geçildiği bu dönemde (Kasım 86) çok şükür hizibin bir yazısı elimize geçti. Hizipçi faaliytlerine rağmen bu yazı bütün partiye ve sempatizanlarına bizzat parti tarafından dağıtıldı. Bahsi geçen yazı, Eylül 1986 İKK Mao özel sayısını eleştiren yazıdır. Hizibin bu yazısı parti içinde ve çevresinde dağıtılmış ve üzerinde özel tartışma toplantıları düzenlenmişitr.

Bu faaliyet içinde olanlarla partimizin hiçbir örgütsel ilişkisi yoktur. Sözkonusu kara bayrağı kaldıranlar, batağa gitmeye aday olduklarını resmen ilan etmişlerdir. Partimiz sözkonusu zavallı grupçuğu bir hizip olarak mahkum etmiştir. Sonlarının hüsran olacağı, daha bugünden açık olarak ortadadır. Bizimle polemik üzerinde varlıklarını sözümona devam ettirmeye çalışan bu zavallılar bilsinki, kendilerini fazlaca ciddiye aldığımız yok. Gümbürtülerinin hangi patentli olduğunu devrimci kamuoyuna göstermek için düzenlediğimiz (İsviçre-Fransa'da gerçekleştirildi.) ve bir kaç adet daha düzenleyeceğimiz tartışma toplantılarından sonra bu ölü doğmuş grupçuğu kendi kaderine terkedeceğiz. Ve zaten bugünden hizip, parti örgütümüz ve sempatizanlarımızın % 99'u tarafından mahkum edilmiş vaziyettedir. Şurası açıktır ki, hizibin suya da sıkılacak, işe yaramaz bir paçavra olarak bir kenara bırakılıverilecektir. Partimizin ML çizgisi etrafında her türden oportünizme, revizyonizme karşı bugüne kadar örnek bir tutum sergilemiş, parti tabanımız ve devrimci kitleler aynı karalılıkla hizibe karşı da duracaklardır. Bu mücadelede, ML prensipler hiçbir şekilde elden bırakılmamalı, hizibin seviyesizliklerine düşmemeye özel bir itina gösterilmelidir.

Hizip Leninist Parti Öğretisini Reddediyor!

Marksist-Leninist siyasi, ideolojik bir hat üzerinde yükselen, Leninist bir partinin hayatını koordine eden, işleyişini düzenleyen temel prensip, Demokratik Merkeziyetçiliktir. Leninist bir partinin diğer ayırdedici özelliklerinin yanısıra, onun işleyişine yön veren bu temel prensipte, UKH'nın geçmişten günümüze kadarki tarihsel deneyiminin, mirasının bilimsel bir analizi üzerinde ortaya çıkmıştır. İlk olarak 1847'de komünist bir örgüt olarak kurulan "Komünist Liga" ve bu deney üzerinde yükselen, Uluslararası Komünist Hareketin dünya çapındaki ilk enternasyonal örgütü olarak gündeme gelen (1864'te) "Uluslararası Emekçiler Birliği"nden tutalım, bu mirası devralarak her konuda olduğu gibi bu alanda da Marx ve Engels'i geliştiren, bilime yaptığı tayin edici katkıları Leninist parti öğretisinde de ortaya koyan Lenin yoldaşa, oradan Stalin ve Mao'ya sonrasına uzanan UKH'in bahsi geçen alandaki başlıca tecrübelerinden biri olan demokratik merkeziyetçilik, bugünde komünizm adına saldırıya tabii tutulmaktadır.

Bilindiği gibi Demokratik Merkeziyetçilik (DM), 1912 yılı ile daha net bir şekilde Lenin tarafından ifade edilen, yeni tipte Leninist partinin temel özellliklerinden biridir.Bu prensip bugün hizipçi baylarımız tarafından, "Türk ordusunun işleyiş kuralı" olarak adlandırılmakta, savunulan zırva anlayışlarla, işçi sınıfının parti aracılığıyla maddi bir güç haline geleceğini kavrayamayan ve sözkonusu teorileriyle, işçi sınıfını burjuvaziye esir eden Anarşistlerin pozisyonlarına düşülmektedir.

Bu yaklaşımlarını modern bir şekilde, "Ben disiplin, kural, hizip vs. anlamam. Benim için devrimci komünizm doğrultusundaki mücadele önemlidir, devrimci komünizmin çıkarlarıyla çelişen disiplini tanımam" sözleriyle gizleyen hizip, aslında DM diye bir prensip tanımamaktadır. Parti de demokratik kurallar işlediği ve bu konuda kendilerine herkesten daha fazla töleranslı davranıldığı halde, parti disiplini ve tüzüğünü hiçe sayan bir doğrultuyu seçmeleri boşuna değildir. Özellikle içinden geçtiğimiz bu dönemde, alabildiğince filizlenen ve Türkiye devrimci hareketini tehdit eden bu tesfiyeci, menşevik anlayışlara çokça şahit olduk. Dev Yol içinde ortaya çıkan "Yönelim" adlı grupta, "Benim için örgüt, ilke, kural önemli değil" demiyormuydu. Keza DHB içinde, "İleri (Devrimci kanat)" adıyla ortaya çıkan, disiplin, kural vb. herşeyi, idarecilik, statokoculuk vb. olarak suçlayanlara da tanık olmadık mı? Aynı durum Halkın Kurtuluşu ve diğer bazı halk güçleri içinde de ortaya çıkmadı mı? İşin gerçeği şudurki, bu tasfiyeci tehlike; Türkiye devrimci hareketinin tümünü şu veya bu seviyede tehdit etmiştir. Bu burjuva-liberal sapmaya, alınan yenilgi ortamı oldukça kan vermiş, beslemiştir. Yenilgi ve devrimin gerilediği dönemlerin diğer bir dizi özelliği yanısıra, örgütlü mücadeleye karşı inançsızlığı, bağımsızlaşmayı, herşeyi kötü ilan etmeyi, eleştiri özgürlüğü adı altında bencilliği, bireycilliği doğurduğu bilinen bir gerçektir. İçimizde ortaya çıkan hizibin de, dönemin objektif koşullarıyla yakın bir ilişkisinin olduğu açık gerçektir.

Parti kararlarına bütün demokratik kurallar ve danışma mekanizması işlediği halde uymayanlar, parti içi tartışma yerine uluorta eleştiri yolunu seçerek parti sorunlarını ayağa düşürenler, "Devrimci Komünizm" adına, hizipçiliği, iftirayı, yalanı, kısacası her yolu mübah sayanlara, bir kaç şey hatırlatmak istiyoruz.

Demokratik-Merkeziyetçiliğin işlediği partinin kararlarına uymamak, grev kararı alıpta greve uymayan, onu baltalayan grev kırıcılığı gibidir. Partinin işleyiş kuralları içinde canlı ve özgürce tartışma ortamıyla, çoğunluğun iradesi olarak belirlenen, diğer taraftan parti tüzüğü, disiplini temelinde azınlığın haklarını, görüşlerini parti içinde dile getirmesi ve yaygınlaştırmasınıda garantileyen bir partinin kararlarına uymayanlar ancak Kautskyst, Bernştayn'cı unsurlar olabilirler. Proleter disiplini cendere gören 'keyfim nasıl istiyorsa öyle yaparım' diyen' küçük burjuva benciller olabilir. Disiplin, işleyiş, tüzük kısacası hiçbir kural tanımayan beylerimizin bunlardan hiçbir farklarının olmadığını, pratikte izledikleri davranış çizgileriyle ve bunu teorileştiren anlayışlarıyla gayet bariz bir şekilde görmemek için kör olmak lazım.

İleride daha genişçe izah etmeye çalışacağımız hizibin bu hiçbir otorite tanımama, kural, disiplin diye bir şeyden anlamama, özellikleri, onların dayandıkları ve proletarya partisinin sosyal tabanı olarak teorileştirmeye çalıştıkları yarı lümpen sınıf karakterlerinden kaynaklanmaktadır. Demokratik merkeziyetçilik prensipleriyle hizipçi baylarımızın adeta alay et-

meleri, onların bu vaziyetlerinden hiçbir şekilde ayrı düşünülmez. ML olan partimiz, işleyişine yön veren prensip olarak demokratik merkeziyetçiliği almaktadır. Neden bu prensip gerekli ve DM ne demektir?

Leninist olan partimiz, canlı bir siyasi ve hayat dolu bir ortamın ancak, hem merkeziyeçilik, hem özgürlük hem disiplin ve hemde kişisel gönül rahatlığıyla sağlanacağının ve bunun yolununda demokratik merkeziyetçiliğin tutarlı bir şekilde uygulanmasından geçeceğinin bilincindedir. Partimiz, Demokratik Merkeziyetçiliğin (DM) bir bütünün iki parçası olduğunun ve bu iki yönden herbirinin varlığının, diğer yönle birlikte düşünülebileceğinin, aralarında diyalektik bir ilişki ve çelişki olan ve ancak ikisinin bir arada bulunmasıyla düşünülebilecek olan bu prensibin, KP'lerin tek işleyiş yöntemi olduğunun bilincindedir.

Sınıflı toplumların bir olgusu ve proletaryanın sınıf mücadelesindeki bir silahı olan KP'si, madem ürünü olduğu toplumdan soyut değilse şunları açık bir şekilde kavramak zorundadır. Sınıflı toplumlardan bahsedilecek, insan düşüncelerinin farklılığından bahsedilmeyecek. Bu eşyanının tabiatına aykırıdır. Sınıflı toplumlarda, insan düşüncelerinin birliğini taşlayanlar gerçekten ML'den nasibini almamış idealistler olabilir. Sınıflı toplum olgusunu kavrayan, anlayan biri, insan düşüncesinin farklılığını da pekala hesaba katmasını bilmelidir. Herkesin aynı şeyi düşünmesinin imkan olmayacağını kavrayan biri yalnız başına nasıl olurda merkeziyetçilik isteyebilir? Veya nasıl olurda yalnız başına sadece demokrasi isteyebilir? İşte bu istenmez ve olmaz. Demokrasi ve Merkeziyetcilik bir bütünün iki yönü olarak kavranmalı ve hiçbirinin yalnız başına istenmesi şeklindeki metafizik yollarına saplanılmamalıdır. Peki DM nedir? veya bu bir bütünün başlıca iki yönü olan herbir unsurun anlamı nedir?

İşe ilkin Merkeziyetçiliktenbaşlayalım. Merkeziyetçilik fikirlerin merkezileştirilmesidir. Peki demokrasi olmadan fikirler merkezileştirilebilinir mi? Hayır. Demokrasi olmaz, demokratik danışma mekanizması işletilmezse tabanın ne düşündüğü ortaya çıkarılamaz. Devrimci kitlelerden işlenip, mamul madde haline getirilebilinmesi için fikir toplanamaz. Kısacası temel prensiplerden biri olan "kitlelerden-kitlelere" ilkesi işletilemez. Bu işletilmeyince de iyi kaliteli mal, siyaset ortaya konulamaz. Merkez veya yönetici kademeler hammaddeyi işleyen laboratuvarlardır. Hammadde olmadan, kaliteli mal çıkarmak mümkün mü? Hayır... Tabanda, kitlelerden fikir toplama bunları bilimsel bir labaratuvar görevi gören merkezde işleme, bilimsel süzgeçten geçirerek, kaliteli bir mal haline getirip tekrar kitlelere sunma vazgeçilmez bir prensiptir. Hammadde olmadan, fabrikanın işlemesi mümkün mü? Evet, hammadde kaliteli olmayabilir ve zeten kaliteli olması da beklenmez. Eğer tersi olsaydı, fabrikaya ne hacet kalırdı ki?

Demek ki gerek aşağıda nelerin olup bittiğinin kavranması, gerek yönetici-yönetilen organlardan, diyaloğun canlı olarak sağlanabilmesi vb. için, DM prensibi garantili bir rol oynar. Merkeziyetçiliğin sağlıklı bir şekilde uygulanabilmesi için demokrasi gereklidir. Demokrasi için de merkeziyetçilik. Gerçek bir merkeziyetçilik ancak demokrasi zemini üzerinde yükselebilir. Partinin militanlığı, canlılığı ancak demokrasi ile sağlanabilir. Demokrasi yoluyla ancak tüm parti, sorunların çözümüne kollektif olarak seferber edebilir ve partinin canlı hareketi bu yolla sağlanıp, parti disiplini (gönüllü, bilinçli) güçlendirilebilinir. Demokrasi, proleter disiplini tehdit etmez aksine güçlendirir. Peki ya Merkeziyetçilik? Ancak bu yolla partinin tek vucut, disiplinli, canlı ve etkili hareketi garantileyebilir. Demir disiplin bu yolla sağlanabilir. Merkeziyetçilik düşünülmeden, Leninist bir partinin düşünülmesi olanak dışıdır. Genel olarak formüle edilirse DM, alt kademelerin-üst kademelere, bireyin-partiye, azınlığın-çoğunluğa, bütün partinin merkez komitesine tabii olmasıdır. Anarşizmi, bireyciliği, keyfiliği önleyecek, proleter işleyişi garantiye alacak yegane yol budur. Ne yazık ki bu yol, hizipçi oportünistlerimizi epeyce tedirgin etmektedir. Bu ilke karşısında onlar, partinin gücünü zayıflatan, disiplinine tahammülü olmayan küçük burjuva bireyciler olarak boy vermektedirler. Merkeziyetçiliği yadsıyan, "Eleştiri özgürlüğü" laflarıyla ortalığı velveleye veren Brenşteyn'ciler olarak karşımıza dikilmektedirler. Bunlara, Lenin, Mao, Stalin gibi ML'in ustaları oldukça açık cevap veriyor.

Hizipçi baylarımızın bize karşı mücadelede, DM ve özellikle merkeziyetçilik konusundaki pozisyonları, Leninist Partiyi, öncüyü, merkeziyetçiliği reddeden Anarşizm, Euoro Komünist-Revizyonizm kırması bir devam gösteriyor.

Bazı noktalarda, Murat Belge, Kürşat Bumin gibi Türkiye'li Euro komünistlerin kaldırdığı bayraklara sarılıyorlar. Bilindiği gibi "sivil toplumculuk" adına yola çıkan sözkonusu sapma, merkeziyetçiliği, "yöneten-yönetilen" çelişkisini pekiştirdiği, "katılımın daralmasına" götürdüğü, "tabanın, kitlelerin devrimci insiyatifini körelttiği" vb. gerekçelerle reddediyor. Sözümona, Marx'tan teorilerine dayanak bulmaya çalışan bu akımın bazı özelliklerine daha önceleri gazetemizde işaret etmiştik. Özellikle Proudhon ve Bakunin'in, fedaralizm vb. anlayışına, Marx'ın tutumuna değinmiş ve nasıl bir merkeziyetçi olduğunu ortaya koymuştuk. Zira Lenin'in Brenştein ve Kautsky'ye, menşeviklerle bu konuda ki polomiklerine de parmak basmıştık. Zira Stalin ve Mao'da bu anarşist sapmalara karşıydılar. Evet! Bütün hizipçilerimiz Merkeziyetçilik-Disiplin, kısacası örgütlenme sorunlarına yaklaşımlarında sivil toplumcularla aynı karargahta yer alıyordu. Sözümona bu anlayışlarını da "Kültür Devrimi"nin dersleri adına da gerekçelendirmeye çalışıyorlar. Tıpkı Euro-Komünistler gibi merkeziyetçiliği "güden-güdülen" veya "ağalık" ilişkileri olarak gösteren hizipçilerimizin bazı noktalarda bir kez daha dikkatini çekmek istiyoruz

Yenilgi ortamının kuvvetli bir şekilde beslediği örgütsüzlük bayrağına sarılma, bağımsızlaşma, örgütlenmenin önemini küçümseme hatta reddetme biçiminde anlayışlara son dönemlerde kamuoyu çok daha yoğun şahit oldu. Sadece "yönelim" olarak adlandırılan çevre değil, DHB içinde de "İleri-Devrimci kanat" olarak boyveren, diğer bazı örgütlerde de, örgütlülüğü red anlayışına kadar varan (HK vb.) bu anlayışlar silsilesi, hizibi de zehirlemiş durumdadır.

Ancak şunu da teslim etmeliyiz ki, hizip bugün çıkarlarına denk düştüğü için bu pozisyondadır. Yarın demokrasiyi tümden yadsıyan, merkeziyetçiliği savunma adına despot, bürokratik merkeziyetçilik veya gerçekten "ağalık" sopasına sarılması da beklenmeyecek bir şey değildir. Sahip oldukları Makyavelist mantık onları bugün ak dediğine, yarın kara demeye kolaylıkla götürecektir. Önemli olan "grup çıkarları"dır. Bu, onların kanı, ruhu ve canıdır.

Bugünkü parti önderliğine saldırma adına, aslında "önderlik" fikrine karşı duran hizip, öncü'yü, önderliği "bir avuç elitist tabakanın hükümdarlığı" olarak adlandıran revizyonist sapmaya hayat veriyor. Onlarla aynı çeşmenin suyunu içiyor. "Otorite tanımama" şeklindeki yaklaşımlara ve pratik tutumlara alkış tutan hizip bu gidişle, Leninist parti, proletarya diktatörlüğü vb. tümden karşı durur bir vaziyete de gelebilir.

Açıktır ki, ML'ler otorite hayranı değildir. Yönetim, öncü hayranı değillerdir. Öncü-kitle, yöneten-yönetilen ilişkisini ortadan kaldırmak için öncüye, otoriteye gereksinim duyarlar. Ancak öncü bir müfreze aracılığıyla, yığınları devrim için seferber etmenin mümkün olabileceği, onlara ML bilincin bu yolla götürülebileceğini bilirler. Herhalde kitleler kendi kendilerine ML bilinç seviyesine çıkamayacaklardır. Kendiliğinden mücadeleyle herhalde devrim şorununun üstesinden gelinemeyecektir. "Kaba evrimci" bir mantık sergileyen hizip, kültür devrimi adına mevcut revizyonist görüşlerini gizleme sevdasından vazgeçsin. Kültür Devrimi, devrimi kitlelerin insiyatifi, taban'ın insiyatifi vb. konuları birçok kez ele almıştık. Bunun için üzerinde uzunca durmadan sözlerimizi bağlamak istiyoruz.

Hizipçi baylarımız, Euro komünist Aybar'ın ve revizyonist Doğu Perinçek'in kanatları olan birleşik sosyalist parti anlayışına dahası hababam sınıfı yaklaşımına sahip çıkıyorlar. Bir KP içinde "iki grup, iki hizip, iki disiplin vb." anlayışlarıyla, bu özellliklerini ele veriyorlar ve 1912 öncesine dönüyorlar. Hayır! KP iki merkez, iki platform, iki ayrı disiplin tanımaz. Bu konuda menşevik baylarımıza, "Güle, güle yolunuz açık olsun

" demekten başka bir söz bulamıyoruz

Bilindiği gibi ilk çıkışında, mülteci, bürokrat, oportünist YD hizibi de, iki merkez, iki platform, iki disiplin vb. gibi anlayışlara sarılmıştı. Bugün aynı anti ML anlayışlara sarılan yeni hizibinde tıpkı YDH gibi aynı yolun yolcusu olduğu görülmektedir. Bize sadece hatırlatma görevi düşüyor. Bu yolda yürüyenler iflah olmadılar, peki siz nasıl edeceksiniz?

Hizibin Başçelişki Anlayışı

"Şaheser" idealist mantığıyla, başçelişki konusunda da "yeni" inciler ortaya koyan hizipçi baylarımız, tamamıyla diyalektik ve tarihsel materyalist dünya görüşüne ters pozisyonda durmaktadırlar. Öncelikle bu konuda neler söylediğine kısaca bir bakalım.

Hizip, *"ülkemizde başçelişki, emperyalizmle çeşitli miliyetlerden halkımız arasındaki çelişmedir"* diyor. Sadece ülkemizde değil sömürge, yarı sömürge ülkelerin tümünde de başçelişkinin "emperyalizm ve halk" arasındaki çelişki olduğunu iddia ediyor. Gerekçeleri ise şöyle:

"Bugün dünyada emperyalizm entegre olmuş bir sistemdir. Emperyalizm ABD'de de var başka yerde yok, Türkiye'de yok denilemez.

.....Türkiye içinde feodalizmi emperyalizme tasfiye "ettirmeyen" anlayışa soruyorum. Türkiye'de bu kadar hüküm süren güç, emperyalizme bağımlılık sorunu esas mıdır? Türkiye'de hakim olan, emperyalistlerin denetimi midir?

Bu işleri yönlendiren, ordusunu devletini bağlayan şey emperyalist mali sermeye midir? Onun temsilcileri midir? Türkiye'de ekonomiye, siyasete damgasını vuran, emperyalist sermayenin ihtiyaçları mıdır?

.....Buna verilecek cevap: Evet emperyalizmdir! Mali sermayenin hükümdarlığıdır.

.....Türkiye'yi elinde tutan emperyalizdir. Onun mali sermayesidir. **Türkiyede emperyalizm,** ***bir dış*** **olgu değil, bir iç olgudur."** (Tartışma bantlarından hizibin kendi görüşlerini yazıya döktüğü belgeden)

Evet! Yukarıda Amerika'nın müthiş bir şekilde yeniden nasıl keşfedildiğini ve "yeni" "harika" buluşlarla karşı karşıyayız. Sözkonusu gerekçelerden ilkin birkaç tanesini ele alalım.

Mali sermayenin egemenliği yalnızca günümüzün olgusu değil, kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte ortaya çıkmış olan bir olgudur. Emperyalist boyunduruk yine aynı şekilde günümüzde yalnızca karşı karşıya olduğumuz bir olay değildir. Veya hizipçilerimizin görüşlerini güçlendirmek için tartışmalarda sık sık, gündeme getirdikleri "Emperyalizm bir dünya sistemidir" olgusuda yalnızca günümüze has değil, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin ortaya çıkmasıyla birlikte, kapitalizmin örgütlenme biçimidir. Veya yeryüzündeki bütün toprak parçalarının kendi başına bağımsız değilde, finans kapitalin ağına takıldığı, paylaşılmamış bir tek toprak parçasının kalmadığı yani Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerin emperyalizmden bağımsız olmadıkları yalnızca gügünümüzün bir özelliği değildir.

Kapitalizmin emperyalizm denilen aşamasıyla ortaya çıkan değişiklikler, gelişmelere Lenin yoldaş gayet çarpıcı ve bilimsel olarak işaret etmişti. Bu dönemle birlikte: Üretim ve sermayenin yoğunlaşma derecesinin had safhaya vararak tekelleri yarattığı, banka sermayesinin sına-i sermayesiyle kaynaşarak ve mali sermaye temeli üzerinde mali olgarşiye yol açtığı, sermaye ihracının meta ihracından ayrı olarak önem kazandığı ve öne çıktığı, dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelci birliklerin kurulduğu, dünya topraklarının en büyük kapitalist güçlerce paylaşımınının tamamlandığına işaret edilmişti.

Veya dünya üzerinde mali sermayenin egemenliğine parmak basılmıştı. Fakat bütün bu özelliklerden yola çıkılarak emperyalizme bağımlı bütün sömürge, yarı-sömürgelerde emperyalizm başçelişkidir biçimindeki düz, mekanik bir yaklaşım da sergilenmemişti. Öncelikle belirtelim ki hizipçi baylarımızın başçelişki tesbitlerine gerekçe olarak gösterdikleri bazı unsurlar hiçte yeni keşif değil. Ikinci olarakta hiçte bu gerekçelerden yola çıkarak, Lenin, Mao Stalin gibi ustalar sözkonusu soruna varmadılar. Hele hele, Mao ve İbrahim'i ağzına sakız yapan aslında onları gerçek özlerinden boşaltan fakat diğer yandanda sahtekarca onlara sahip çıkmaktan da geri durmayan baylarımıza başçelişki sorununda Mao ve İbrahim'in ne dediklerini bir kez daha incelemelerini salık veriyoruz. Bu konu üzerinde ileride bizde duracak ve hizbimizin pozisyonunu ortaya koymaya çalışacağız.

Ancak hizibin hakkını yemeden "yeni" bazı incilere ilişkin keşiflerini de onlara teslim etmek gerekiyor. Aslında başçelişki konusundaki zırvalıklarına temel teşkil eden bu "ünlü" ama aslında işe yaramaz ve eski bir türkü olan tesbitleridir. Nedir bunlar? "Emperyalizm iç olgu dur." tesbiti! Cabral, Debray, Castro 'dan aşırılmış ve Mahir Çayan'ın yazılarında 3. bunalım dönemi olarak ifade edilen bu teorinin yeni olmadığına parmak basmak istiyoruz. Bu teorinin ne olup, olmadığı, hizibin emperyalizm "teori"lerini ele alırken ortaya koyacağız. Emperyalizm tüm sömürge, yarı-sömürgelerde başçelişmedir anlayışı, bu teori üzerinde yükseliyor. Bu teori, emperyalizmin doğrudan hakimiyeti ile sosyal dayanakları üzerinden gerçekleştirdiği dolaylı hakimiyeti arasındaki ilişkiyi kavrayamıyor. Emperyalist bağımlılığı tek ilişki biçiminde ele alıyor. Bağımlılık ilişkilerinin farklılıklarını (özde değil) anlayamıyorlar. Klasik sömürgecilikle yeni sömürgecilik arasındaki ilişkiyi ve bunun somut olarak gündeme getirdiği özgül farklılıkları (biçimde vb.) hesaba katmıyor. Bu durum onların her meseledeki düzlüklerinin sonucudur. Mahir Çayan'da o farklılıkları göremediğinden ötürü, "gizli işgal", "sömürge tipi faşizm", "Türkiye'de mali oligarşi" gibi bir dizi yanlış tesbitte konakladı.

Ayrıca arkadaşlarımızın sözkonusu tesbitlerinin Mihri Belli'nin anlayışlarına da denk düştüğünü hatırlatmak istiyoruz. Hatırlatmamızın bir amacıda hizipçilerimizin, "Aslında İbrahim'in amacı, niyeti iyiydi. O dönemler Yurtsever Birleşik Cephe adına burjuvaziye kuyruk sallayanlar yoğundu. Emperyalizme karşı mücadele adına milliyetçilik boyveriyordu. İbrahim bu anlayışları önlemek, emperyalizme karşı mücadele adına öne sürülen sınıf işbirlikçisi, oportünist, kuyrukçu siyasetlerle arasına çizgi çekmek için feodalizmle-halk kitleleri arasındaki çelişki başçelişkidir dedi" şeklindeki zırvalarına da bir cevap olsun diyedir. İbrahim döneminde başçelişki'yi emperyalizm ile halk arasındaki çelişki olarak gören ve bunun sonucu olarak milli devrim öneren, Mihri Belli'sinden tut bir dizi akım vardı. Ve İbrahim bu akımlarla arasına kalın ve bilinçli bir ayrım çizgisi çekti. Sözkonusu tesbitleri reddetti. Bu reddediş "idari önlem" olsun diye yapılmadı. Veya İK yanlış anlayışlara düşülmesin, amaç kararmasın diye zorlama tesbitler yapmadı. Ivır, zıvır şeylerle hizipçi baylarımız kendilerini tatmin edeceklerine ve sözümona başkalarını aldatmaya kalkışacaklarına açık ve dürüst olarak İbrahim'in bu alandaki görünüşünün yanlış ve "oportünist" olduğunu ilan etmelidirler. Aslında koydukları farklı anlayışla bir bakıma bunu söylüyorlar ama titrek, utangaç ve sahtekarca! Sorunu İbrahim yoldaş'ın bu konudaki görüşleriyle açmaya çalışalım. Geçerken hizibin bugünkü başçelişme anlayışının Doğu Perinçek patentli olduğunu ve İbrahim Kaypakkaya yoldaş'ın o dönemler bu anlayışa gerekli şamarı vurduğunuda belirtelim.

Baş çelişme konusunda İK'nın düşüncelerini de aktararak gelecek sayımızda hizibin anatomisini gözler önüne sermeye devam edeceğiz.

Hiçbir İhbarcı, Halk Düşmanı, Cezasız Kalmayacaktır!

Faşist Diktatörlüğün halkımıza, devrimcilere karşı sürdürdüğü teröre destek olan, onun katliamlarına suç ortaklığı yapan, satılmış, halk düşmanı ihbarcı ve muhbir çeteleri hesap vermeye devam ediyorlar. Faşist Türk Devletiyle gizli veya açık işbirliği yaparak, onun köylerdeki koruyuculuğunu yapan satılmışlar, ihbarcı ve muhbirler bugüne kadar onlarca komünist, devrimci ve yurtseverin katledilmesinde aktif rol oynadılar. Düşman güçlerine, devrimciler ve köylüler hakkında bilgi verdikleri gibi, örgütlü ve güçlü oldukları yerde de düşmandan silah alarak devrimci ve yurtseverleri katletme görevini üstlenmişlerdir.

Özelllikle mücadelenin alabildiğine keskin olduğu Türkiye Kürdistanı'nda son aylarda çok sayıda Kürt yurtseverinin faşist ordu birliklerince katledilmesinde olduğu gibi, geçen yıl Kasım ayında da 12 yoldaşın Dersimin Ovacık ve Mazgirt ilçesinde katledilmesinde düşmanla işbirliği yaparak önemli rol oynamışlardır.

Bu hain ve satılmışların verdikleri zararlar sadece katledilen yoldaşlarımızla ve yurtseverlerle sınırlı değildir. Bunun ötesinde, düşmana verdikleri çok sayıda ihbar ve bilgi de gerilla birliklerimizin aldığı tedbirler sonucu boşa çıkarılmış, düşmanın hevesi çok kere kursağında bırakılmıştır. Partimizin bütün uyarı ve ikazlarına rağmen, ihbarcılıktan vazgeçmeyenler yakalarını gerillalarımızın ellerinden kurtaramamakta, halka ve devrime verdikleri zararın hesabını tek tek vermektedirler.

Nitekim; 26 Kasım'da Mazgirt'te yoldaşlarımızın kaldığı evi ihbar eden, muhbir Şubat ayı içerisinde gerillalarımız tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Geçtiğimiz iki ay içinde yine, Diyarbakır, Ergani, Dicle, Bingöl, Kiğı mıntıkalarında, faşist ordu birlikleri ve satılmış milis sürüleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmalarda çok sayıda düşman gücü yaralanmış, içlerinden bazılarının da öldüğü söylenmiştir.

Son olarak da 30 Mart günü Dersim'in Deşt mıntıkasında ihbarcı muhbir **Efendi Çakmak** ve **Cebrail Sarıkaya**'da gerillalarımız tarafından işledikleri suçlardan dolayı ölümle cezalandırılmışlardır.

Efendi Çakmak ve Cebrail Sarıkaya'nın akibetlerinin de gösterdiği gibi, hiçbir halk düşmanı, ihbarcı, muhbir Partimizin elinden yakasını kurtaramayacak ve cezasız kalmayacaktır. Ya düşmanla işbirliğinden vazgeçer ve partimize samimi olarak suçlarını itiraf ederek bir daha tekrarlamamak kaydıyla teslim olurlar, ya da ergeç hak ettikleri cezayı bulurlar.

EGE'DE SAVAŞ BULUTLARI TOPLANDI!

Halk Papandreu Hükümetine karşı gösterilerini artırıyor!

Türk ve Yunan egemen güçlerinin uzun zamandır körükledikleri gerginlik, Mart ayının son haftasında uç noktaya tırmandırılarak Ege'de bir savaşın eşiğine gelindi. Yunanistan Hükümetinin Ege Denizinde petrol arama çalışmalarını yeniden başlatmasına misilleme olarak Türk Hükümetinin de MTA-Sismik-1'i Ege Denizindeki Türkiye kara suları dışındaki bölgelerde petrol aramaya gönderme kararı iki ülke arasındaki ezeli düşmanlık zemini üzerinde körüklenen gerginliği bir anda yüksek boyutlara tırmandırdı. Her iki ülke hakim sınıflarının denetimindeki basın ve yayın organları aracılığıyla koyu bir şövenizm körüklenirken, her iki ülkenin sınır bölgelerinde askeri yığınak yapıldı. Türk ve Yunan deniz kuvvetlerine bağlı savaş gemileri Ege'de toplanırken, hava kuvvetlerine bağlı askeri uçaklarda moral uçuşlarını yoğunlaştırdılar.

NATO'nun güney kanadında bulunan iki ülke arasında savaş çanları çalar-

ken, NATO Genel Sekreteri Lord Carington'un ve ABD hükümetinin araya girmesi ve müdahalesiyle gerginlik yumuşatıldı.

Bugün iki ülke arasında tırmandırılan gerginliğin esas nedeni; iktidarda bulunan güçlerin ülkelerin içinde bulundukları krizin daha da derinleşmesi sonucu gündeme gelen sorunları gizleyerek, halkın dikkatlerini bu sorunlardan uzaklaştırmaktır. Bu amacı gerçekleştirmek için de yoğun bir şövenizm propagandasıyla birbirlerinden hiçbir alacakları verecekleri olmayan iki komşu ulusu birbirine düşman ve hedef göstermektedirler. Yıllardır, Evren-Özal çetesi tarafından en koyu baskı ve terör altında inim inim inletilen, en temel hakları gaspedilen Türkiye halkına düşman olarak Yunan gösterilmekte, Yunanistan-Türkiye gerginliğinden dolayı Cumhurbaşkanı ve hükümete olan eleştirilerini durduran SHP Genel Başkanı İnönün'nün de önerdiği gibi, Yunanistan'a karşı "ulusal birlik" kurulmaya çalışmaktadır.

Aynı şekilde Yunanistan da, binbir vaatde bulunarak, sahte sloganlarla halkı kandırarak 1981'de hükümeti kuran Papandreu, o günden bu yana söz verdiği vaatlerinin hiçbirini yerine getirmediği gibi artan enflasyon karşısında ücretleri dondurarak işçileri, emekçileri ayağa kaldırmıştır. Bugün Yunanistan'da işlerin eskisi gibi yürümediği ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği başta işçiler olmak üzere emekçilerin düzene duydukları tepkiyi geniş katılımlı militan mücadelelerle dile getirdikleri gözlenmektedir. Gittikçe daha fazla teşhir olan Papandreu Hükümeti, Türk düşmanlığını körükleyerek Yunanistan'ın iç çelişkilerini gizleyebileceğini işçileri ve emekçileri tekrar kandırabileceğini sanmaktadır. Yoğunlaştırılan şovenist propagandanın şu veya bu ölçüde etkisi olsa da, Yunan işçi ve emekçilerinin hükümete karşı son aylarda yürüttükleri militan ve kararlı mücadeleler, Yunan Halkının 1981'de olduğu gibi sahte vaatlere ve sözlere kanmaya niyetli olmadıklarını göstermektedir.

İki ülke hakim sınıflarının yarattığı gerginlik ABD ve Batılı emperyalistlerin çıkarlarına uygun düşmesine, her iki ülkenin aynı kaynaklardan hızla silahlanmalarına ve bu anlamda da batılı silah tekellerinin de işine gelmesine rağmen, NATO'nun güney kanadında yer alan bu iki ülkenin, yani Türkiye ve Yunanistan'ın bugünkü şartlarda kendi aralarında bir savaşa tutuşması, ABD ve diğer batılı emperyalistlerin zararınadır. ABD emperyalizmine bağımlı bu iki ülkenin kendi aralarında girecekleri bir savaş, bu ülkelerde mevcut statükoyu tersine çevirebilecek ortam yaratabilir. Böyle bir ortamdan, ML ve devrimci güçler devrimi gerçekleştirme doğrultusunda yararlanabileceği gibi, Rus Sosyal Emperyalistleri de yararlanabilir. NATO üyesi Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerginleşen duruma, ABD ve NATO yetkililerinin müdahale etmesi ve her iki ülkeyi geri adım atmaya zorlamalarının esas nedeni, NATO'nun kendi içinden zaafa uğratılmasını engellemek içindir. Papandreu önderliğindeki Yunanistan'ın Sovyetler'e yanaştığı için, ABD emperyalizminin isteği doğrultusunda Türkiye tarafından tehdit edildiği anlayışı, ABD tesislerinin Yunanistandaki faaliyetlerine izin verilmesiyle bir kez daha pratik olarak mahkum olmuştur. Yunanistan Burjuvazisi ABD ve batılı emperyalistlere güçlü ekonomik, siyasi ve askeri bağlarla bağlıdır. Yunan hükümetinin uşaklığını iyi pazarlamaya çalışması bazı çevrelerde, PASOK hükümetinin Sovyet blokuna yöneldiği yanlış izlenimini yaratmaktadır.

Ege'nin bir barış gölü olması, Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve egemenliğine kavuşması, bölgedeki emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerinin etkinliklerinin kırılması, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın, emperyalizme, sosyal emperyalizme bağımlılık zincirlerinden koparak işçi sınıfı önderliğinde ezilen halkların iktidarlarını kurmakla mümkündür.

Partimiz, Yunan ve Kıbrıslı ML'ler gibi bu amaçla mücadele ederken, Türk şovenizmine karşı da sürekli ve sistemli mücadelesini sürdürmektedir. Şovenizm bir ulustan ezilenleri, başka ulustan ezilenlere düşman kılan, onların gerçek düşmanlarını gizleyen hakim sınıfların halklara aşıladıkları bir zehir ve bu anlamda güçlü silahlarıdır. Proletarya, egemenlerin şovenizm silahına karşı ulusların eşitliğini, ezilen halkların kardeşliğini, dayanışmasını ve proleter enternasyonalizmini kendine görev edinir.

Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginliği körükleyenler Türk ve Yunan hakim sınıflardır. İki ülke arasında kışkırtılan savaşta gerici, haksız bir savaş olacaktır. İki ülkenin ezilenleri, hakim sınıfların çıkarları ve istekleri doğrultusunda birbirlerine kırdırtılacaktır. İki ülkenin ezilenleri, emekçileri ve devrimcileri, hakim sınıflarının estirdiği şovenizm rüzgarına karşı halkların kardeşliğini savunurken, başlatan kim olursa olsun çıkabilecek bir gerici savaşıda, iç savaşa dönüştürerek, devrim mücadelesine hız vermeye, gerçek dostluğu ve barışı devrimlerle sağlamaya hazırlanmalıdırlar. Gerçek görev budur.

PARTİYİ VE ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMPANYASI

BÖLGEMİZDE HEDEFİNİ AŞTI!

"Devrim kitlelerin eseridir" ama bu eseri gerçekleştirme işi kendisine Marksizmi-Leninizmi temel almış, onun ışığında yürüyen, tecrübe birikimlerini pratiğe aktaran bir parti yoksa DEVRİM bir hayaldir.

Partimiz Merkez Komitesinin aldığı bir karar gereği gelenekleşerek devam eden "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme" kampanyası, kararın ve A/P malzemelerinin elimize geçmesiyle başladı.

Kampanyaya başlamadan evvel partimizden gelen bildiri TKP/ML taraftarlarının hazır bulunduğu bir toplantıda okunarak, konunun önemi üzerinde duruldu. Geçmiş kampanyaların tecrübesi gözden geçirilerek kampanyayı yürütmek için bir komite kuruldu. Bu komite kendi arasında yaptığı çalışmada; kampanyanın şu alanlarda sürdürülmesi kararını aldı.

1. Bağışlar için kitleye gidilecek,

2. Dikiş fabrikalarından işler temin edilip, dikiş dikebilen parti sempatizanlarımızı parti için gönüllü çalışmaya sevk edilecek,

3. Kır gezintileri düzenleyen örgütlerin bu tür toplantılarında yiyecek, içecek satmak için KÖ'lerine öneri götürülecek,

4. Kendi piyasa taksisi olan, TKP/ML sempatizanlarını kampanya boyunca gönüllü parti günleri tesbit ederek o gün için partimiz için çalışma önerilecek,

5. Gönüllü olarak evlerde kampanya boyunca PARTİ kumbaraları konulacak, (bir öneri de kabul eden evlere birer parti kumbaraları konulsun, her yılın sonunda açılarak toplamları partiye gönderilsin),

6. Kampanya boyunca TKP/ML taraftarları ayda bir gün parti için çalışacak,

7. Kampanya süresi içinde gene KÖ'ü gecelerinde bağış toplanacak,

8. Ucuz olarak temin edilen yerlerden giyecekler sağlanarak, veya bağış temelinde alınarak giyecek satışları yapılacak,

9. TKP/ML sempatizanları veya devrimci-demokrat kişilerden, hafta sonu yapılan dil kurslarından gelen hükümet yardımlarının kendileri alınca, partimize bağış yapılacak önerileri getirildi.

Ayda bir işgünü önerisinin haricinde alınan bütün kararlar ve getirilen öneriler pratiğe geçildi. Bölgemizin so-

UZLAŞMACI SİYASET BİRKEZ DAHA İFLAS ETTİ

TÜRK-İŞ YÖNETİMİNİN MECLİSE YÜRÜME EYLEMİ ENGELLENDİ!

İşçiler hakları uğruna açlık grevi ve direnişlerle mücadelelerini sürdürüyorlar!

Türk-İş yönetim kurulunun, tabanın geniş katılımlı ve etkili eylem talebinin hiçe sayarak kararlaştırdığı "Meclise yürüme" eylemi fiyaskoyla sonuçlandı. "İşçilerin sıkıntılarını" içeren bir "Açık mektubu" 25 Mart günü toplu halde Meclise verme eylemi, yüzlerce resmi ve sivil polisin sendikacıların toplandığı Türk-İş Merkezinin çevresini kordon altına alması ve toplu yürüyüşe izin vermemesi sonucu amacına ulaşmadan başladığı yerde bitirildi.

Kaybedilen hakların geri alınması

---

mut durumu, kitlelerin mevcut ekonomik durumları gözönüne alınarak kampanyanın hedefi olarak, 12 ile 15 bin Avusturalya Doları toplanması konulmuştu. Kampanyanın siyasi A/P'ı olarak; Türkiye devriminin içinde bulunduğu durumu, partimizin Türkiye devriminde özel durumu, genel olarak dünyadaki devrimci hareketlerin durumu ve partimizle ilişkileri konulmuştu.

Geşmişten bu tarafa aşamadığımız bir anlayış, bu yılki "Partiyi ve Orduyu güçlendendirme" kampanyasında kendini gösterdi. O da kampanyanın muhtevasını kampanyayı yürüten komiteye esas olarak iyi kavratamama ve A/P'nın cılız götürülmesiydi. Biz bu yılki kampanya da önemli tecrübeler edindik. Kampanyanın yürütülmeye başlandığı dönemde partimiz ülkede önemli kayıplar vermiş, 12 yoldaşımız daha şehit olmuş, bu da bölgemizde bulunan parti taraftarlarımız başta olmak üzere devrim isteyen her siyasetten insanları mateme boğmuştu. Aynı zamanda Türkiyede faşist diktatörlüğün yoldaşlarımızı katlettiği sırada yaptığı karalamalardan biri olan TKP/ML içinde ajan vardı propagandası, üzülerek bilertelim ki bizim alanımızda dışımızdaki bir siyasi hareketin tabanından insanları etkileyerek partimize karşı bilinçsiz bir şekilde karalama kampanyasına yöneltmeyi başardı.

Kampanyayı yürüten komitemizdeki yoldaşlar, ülkemizdeki devrimin zorluğunu, partimizin bu devrim içindeki önemi üzerinde propagandasını sürdürerek, parti çizgimizin kitlelere ulaşmasını, yanlış bir stratejiye sahip diğer devrimci gruplarla partimiz arasındaki farklı ideolojik platformun netleşmesi biraz daha sağlandı. Kampanya boyunca kitlelerin özel olarak partimizi ve ordumuzu genel olarak Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durumu bilebildiğimiz ölçülerde anlatmaya çalıştık. Diğer üzerinde durduğumuz bir meselede Türkiye devriminin uzun vadeli olduğunu kolay bir devrim olmayacağını, sabırla inatla sürdürülen bir savaşım sonucu hedefine ulaştırılacağının bilincini vermeye çalıştık. Kolaycı devrim anlayışlarının ham hayallerinin bizlere açacağı zararları üzerinde durduk. Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyasının ağırlıklı yönünün maddi değil siyasi olduğunun bilincini vurguladık.

Kampanya bölgemizde Türkiye'lilerin yoğun olduğu ve bizim faaliyet alanımızın olduğu Melbourne ve Sydney şehirlerinde sürdürdük. Kampanyaya katılım Melbourne şehrinde daha fazlaydı. Sebebini araştırdığımızda şu sonucu çıkarabiliriz; Melborune 8 yıldan bu yana partimiz taraftarlarının önderliğinde sınıf mücadelesini yürütmekte kitlelerin partimizle tanışması 8 yıl gibi uzun bir devreyi içermekte, kampanyayı bu alanda yürüten yoldaşlar daha fazla tecrübeye sahip yoldaşlardı. Sydney ise örgütlü faaliyet alanımız olarak 1.5 yıl gibi kısa bir dönemi kapsıyor o alanda kampanyayı yüreten yoldaşlar tecrübesiz olduğu gibi, kampanya siyasi ve maddi yanı komiteye gerektiği kadar kavratılmadığı gibi, önderlik vasıtasıyla çeşitli kitle toplantıları ve Melbourne'deki yoldaşların kampanyaya ilişkin programı dahi kavratılmamıştı.

Yapılacak işi iyi tartışarak bilince kazıma, ikincisi kampanyanın yürütüleceği alanı kampanya doğrultusunda eğitme, sınıf mücadelesini ne ölçüde kavradığı, devrimci ruhun hangi ölçülerde olduğunun bir barometresini verdi.

Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyasının artık sonucunu ilan edebiliriz, 19. 439 Avusturalya Dolarıdır. Bu rakam bu ülkenin somutunda ve kitlenin içinde bulunduğu durumu yakınen tanıyanlar için olumlu bir katılımdır.

Bizim bu kampanya boyunca Şiar'ımız "Kitlelere güvenmeliyiz. Partiye güvenmeliyiz. Bunlar iki ilkedir. Eğer bu ilkelerden şüphe edersek bir şey başaramayız" diyen Mao yoldaşın ünlü sözleri oldu. O sözler bize ışık verdi. Partimiz TKP/ML ve kızıl ordumuz TİKKO, 12 Mart cuntacılarının ve ondan sonra partimizi tasfiyeye kalkan hizipçilere boyun eğmediği gibi, 12 Eylül cuntacılarına, 12 Eylül'ün ağırlığına boyun eğen partimiz içinden çıkan her türlü hizipçilere boyun eğmedi. Partimiz ve ordumuz taraftarları da onun ışıklı yolunda, yurtdışının geçici refahına kendini kaptırıp, ne partimizden uzaklaştı, ne de Türkiye devriminden umudunu kesmedi.

Partimize ve bize bu ruhu veren yüce Marksizm-Leninizm biliminin Türkiye güneşi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın komünist ruhu savaşçı inancıdır. Şan olsun partimiz TKP/ML ve Kızıl Ordumuz TİKKO, TMLGB'ne

Avusturalyadan
TKP/ML Sempatizanları
3.3.1987

için tabanın etkili ve yaygın eylem isteğinin baskısı sonucu, 1986 yılı sonunda yapılan 14. Genel Kurul'da alınan bir kararla 1987 yılı, "Eylem Yılı" ilan edildi. Gerçi bu kararın içeriğini, 12 Eylül darbesinden bu yana işçilerin sorunlarının 'çözümü' için hükümetler ve patron kuruluşlarıyla diyaloğu esas alan Türk-İş'in başına çöreklenmiş işçi düşmanı sendika ağaları dolduracak olsa da, 14. Genel Kurul'da atılmış ileri bir adımdı. Eylem yılında, ilk eylemlerin neler olması gerektiği 14. Genel Kurulun hemen ertesinde, yani, yeni yılın başından itibaren Türk-İş içinde tartışılmaya başlandı. Tabanın talebi, yıllarca her türlü haktan yoksun olarak dipçik gölgesinde, koyu baskı şartlarında iliklerine kadar sömürülen işçi sınıfının biriken kin ve hoşnutsuzluğunu dile getirmek, bugünkü içler acısı sefil durumunu değiştirmek amacıyla hükümete ve patronlara karşı geniş katılımlı, işçilerin örgütlü gücünü gösteren ses getirici, etkili eylemlerin örgütlenmesiydi. Muhalefet partilerinin sözcüleri tarafından "bir sosyal patlamanın habercisi" olarak gösterilen işçi sınıfının bugünkü durumunun mücadele edilmeden, hükümet, patron kuruluşlarıyla diyaloglarla düzelmeyeceğini hiçbir hak elde edilemeyeceğini sıradan her işçi görebilmektedir.

Geçen yıl bazı sendikaların yıllardan sonra ilk defa bazı işkollarında ve işyerlerinde yasaların getirdikleri engellerin yanısıra, Özal Hükümetinin özel baskılarıyla da etkisizleştirilmeye çalışılması, işçiler arasında işçi sınıfının birleşik, örgütlü gücünü oraya koyacak eylemlere yönelinmesi eğilim ve isteğini daha da artırmıştır. Hükümeti ve patronları ikaz eden, düşünce özgürlüğü, örgütlenme, grev, toplu sözleşme vb. haklarını kısıtlayan veya engelleyen yasaların kaldırılmasını talep eden bir genel grev'in örgütlenmesi eğiliminin taban içinde yaygınlık kazanması, işçilerin etkili eylem isteğinin somutlanışıdır. İçeriğini farklı ifade etmelerine rağmen çok sayıda sendika yönetimlerinin de desteklediği tabanın somut bu talebine karşı, Türk-İş yönetimi, "İşçilerin sıkıntılarını" içeren bir "Açık mektubu" profesyonel sendikacılarla birlikte TBMM'ne verme kendi önerisini karar haline getirerek, uygulamaya geçmiştir. Türk-İş yönetimlerinin geleneksel uzlaşmacı çizgisinin bir sonucu olarak katılımı çok dar tutmayı, hükümeti ve patronları fazla ürkütmemeyi amaçlayan bu eylemi, Türk-İş ağası Şevket Yılmaz; *"Zarar göreceksek, işçiden önce bunu biz görmeliyiz"* sözleriyle sahtekarca gerekçelendirmeye çalışmakta darbeden bu yana sanki işçi sınıfının kayıp edecek birşeyi ve zarar görmeyen bir yanı kalmış gibi konuşarak, işçileri mücedeleden alıkoymasını gizleyerek, demagoji yapmaktadır.

Şevket Yılmaz'ın demagoji yaptığı ve işçileri oyalamaya çalıştığı, eylem sırasında da görülmüştür. Polisin kordon altına alacağı ve Meclise yürüyüşü engelleyeceği bilinmesine rağmen, yürüyüş kararı alınması ve polis kordonunu görünce de eylemden vezgeçilmesi Türk-İş yönetiminin zararı göğüsleme bir yana, oyalama içinde olduğunun göstergesidir. Nitekim, Türk-İş merkezinin önünde toplanan yüzlerce sendikacı polis kordonu altında eylem öncesi, TBMM'ne verilmek üzere ellerine tutuşturulan "Açık mektup"ları yakarak, yönetimin uzlaşmacı, pasif kendi kararını hayata geçirmekten aciz tavrını şiddetle protesto etmişlerdir. Türk-İş yöneticilerinin tüm uyarılarına rağmen, bu anlamlı eylemlerinden vazgeçmeyen sendikacılar, hükümeti ve Tük-İş yönetimini protesto ederek; **"İşçiler el ele, Genel greve"** sloganını haykırmışlardır.

Türk-İş yönetiminin tabanın genel eğilimini hiçe sayarak, muhalefet partilerine yaranmak, onlara kamuoyu içinde puan sağlamak amacıyla aldığı Meclise yürüme eyleminin fiyaskoyla sonuçlanması, delegelerin 1/3'inin oyuyla seçilen Türk-İş yönetiminin, taban üzerinde zayıf olan etkisinin daha da daraltılmasına, Tük-İş tabanında yönetime duyulan güvensizliğin ve hoşnutsuzluğun daha da artmasına yol açacaktır. Eylemin Türk-İş yönetimi tarafından bitirilmesine sendikacıların *"Dağılmıyoruz, yerlerimize gidince tabana ne söyleyeceğiz"* diye haykırmaları da tabanın Tük-İş yönetimine ve onun eylemine duyduğu güvensizliğin açık ifadesidir.

Meclise yürüme eyleminin engellenmesi, Türk hakim sınıfları içindeki çelişkiyi daha da keskinleştirmiş, başta SHP ve DYP olmak üzere muhalefet partilerinin Türk-İş yönetimi aracılığıyla hükümeti yıpratma çabalarını daha da körüklemiştir. Nitekim, DYP lideri Cindoruk, antrönör'ün kaptanlık yıllarındaki işçi sınıfına karşı oynadığı oyunları unutmuşcasına, *"hak arama hürriyeti kısıtlanıyor," "işçiler parlamentoya dilekçe veremiyorsa bu rejim meselesidir"* diyebilmektedir. SHP lideri İnönü, Cumhuriyet dönemi boyunca faşist yönetimleri aklamada daha cüretkar davranarak; ANAP hükümetinin Türk-İş yönetiminin eylemini engellemesi üzerine, *"anti-demokratik uygulama T.C.'nin geleneklerine uymaz,"* diyerek, tüm Cumhuriyet dönemi boyunca başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen halkımıza karşı estirilen katmerli terörü, baskıları gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Başta DYP ve SHP olmak üzere muhalefet partilerinin Türk-İş yönetimine arka çıkmaları, işçilerin sorunlarına sahip çıktıkları anlamına gelmediği, bugüne kadarki tüm açıklama ve icraatlarıyla görülmüştür.

Bugün işçilerin taleplerinin gerçekleşmesi mücadelesinin güçlenmesi, Türk-İş içindeki devrimci-demokratik muhalefetin güçlenmesine bağlıdır. Devrimci-demokratik muhalefet bir yandan Tük-İş yönetiminin uzlaşmacı çizgisini teşhir ederken, diğer yandan işçilerin acil talepleri için mücadeleyi düzene karşı mücadelenin bir parçası olarak güçlendirmelidirler.

2 saatlik eylem için sendikalar ne düşünüyor

Direnişçiler	Yılmazcılar	Kararsızlar
Maden-İş	Tek Gıda-İş	Yol-İş
Basın-İş	Genel Maden-İş	Tarım-İş
Demiryolu-İş	Şeker-İş	Bass
Koop-İş	Tes-İş	Çimse-İş
Deri-İş	Belediye-İş	TGS
Haber-İş	Dok Gemi-İş	Ağaç-İş
Selüloz-İş	Hava-İş	Basisen
Toleyis	Teksif	Türk-Harp-İş
Tezkoop-İş	Denizciler	
Kristal Çitser-İş	Sağlık-İş	

Mao Zedung'un Çizdiği Güzergahta İleri KAMPANYASI FRANSA'DA SONUÇLANDI!

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in dünya çapında ortak ve koordineli bir şekilde başlattığı Mao Zedung kampanyası Fransa'da başarılı bir şekilde sonuçlandı.

Anımsanacağı üzere, kampanya geçen yılın son aylarında başlatılmış, partimizin Fransa'daki taraftarları olarak bizler de, enternasyonalist bir görev anlayışıyla harekete geçmiştik. Kampanyanın Fransa'da açılışı ilkin Paris'de düzenlenen bir kitle toplantısıyla gerçekleştirildi. DEH komitesinin kampanyaya çağrı bildirisinin çerçevesinde düzenlenen toplantıya geniş bir kitle katılımı sağlandı.

Toplantı sonrasında, çeşitli araçlarla yaygın bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütüldü. Çeşitli kesimler arasına girilerek binlerce bildiri dağıtıldı; üniversitelerde stantlar açıldı, tam o sıralarda patlak veren öğrenci grevlerine aktif olarak katılınarak bu yığınlara Mao Zedung yoldaş ve Büyük Proleter Kültür Devrimi tanıtıldı.

Dia programı da kampanyanın bir parçasıydı. Bu çerçevede yapılan toplantıya yine Paris'te çok geniş bir katılım sağlandı. Ancak işin en dikkat çekici yanı Afiş olayıydı. Paris, yılardan beri eşi görülmedik bir şekilde Başkan Mao'nun afişleriyle donatıldı. Onbine yakın afişle kentin istisnasız her köşebaşı afişlendi. Paris, Paris olalıberi bu durumu ikinci kez yaşıyordu. Anımsanacağı üzere birincisi 1968 öğrenci hareketleri sırasındaydı. Bu durum burjuvazinin dahi dikkatini çekmiş olacak ki, basın buna hemen işaret ediverdi. Gazete başlıkları olaydan şöyle sözediyordu: "68'den bu yana Mao ikinci kez Paris sokaklarında"...

Kampanya, Fransa'nın diğer bazı kentlerinde de çeşitli biçimlerde sürdürüldü. Metz, Strasbourg, Villefranche'da yapılan seminerlere ayrıca Strasbourg'da Kültür Devrimi'ni anlatan bir filmin gösterildiği toplantılara devrimci kitleler büyük bir ilgi gösterdi.

Bu arada burjuvazi de bir kampanya başlatmıştı: Kültür Devrimini karalama kampanyası. Bu doğrultuda, elindeki her türlü olanağı seferber ederek Kültür Devrimine saldırdı. Örneğin kentin en çarpıcı noktalarına yerleştirilmiş koca koca reklam panolarında Çin Seddi'ni aşan Citroen'i "devrimci" diye alkışlayan bir Çin Köylüsü görülüyordu. Aynı şey TV'de daha cafcaflı bir şekilde sergilendi.

Burjuvazi açıkca meydan okuyordu: "Seni teslim aldım Mao'nun Çin'i" demeye getiriyordu işi. Yine reklamlarda alay edercesine Mao'nun özdeyişleri kullanılıyordu: bunlardan en dikkat çekici olanı "dorukları fethetme" sloganını içeren reklam panolarıydı.

Burjuvazi çok yönlü bir şekilde saldırıyordu, bu anlamda kampanyanın önemi bir kat daha artıyordu. Usanma nedir bilmeyen bir çaba ile en geniş yığınlara Kültür Devriminin ne olduğu nasıl geliştiği, bu muazzam fırtınanın yönlendirilmesinden başkan Mao'nun dehası anlatılmalıydı, anlatıldı da...

Evet nasıl gelişmişti bu devrim, kültürel ve ideolojik cephedeki mücadelenin önemi neden bu denli büyüktü vb. vb. bunları burada bir kez daha irdelemenin yararı var.

Bundan yirmi yıl önce, tarihte eşi görülmedik bir şekilde, Büyük Proleter Kültür Devrimi doğrudan Başkan Mao'nun önderliğinde başlatılıyordu. Mao Zedung'un kızıl bayrağını yükselten geniş işç-köylü, asker yığınları, kadrolar ve devrimci aydınlar partiye sızmış olan burjuvaları, çürümüş tüm feodal ve burjuva ideolojileri bu devrim aracılığıyla silip süpürdüler.

Bu devrim çok keskin ve karmaşık bir sınıf mücadelesinin ta kendisiydi. Proletarya ideolojisinin gelişmesi, burjuva ideolojisinin üstyapı ve ideoloji alanında temizlenmesini ifade ediyordu. Bu, burjuvazinin restorasyonuna karşı proletaryanın ölüm kalım savaşıydı. Kapitalist yolla, sosyalist yol arasında ölüm kalım savaşı...

Çin'de sosyalizmin ekonomik temelleri ve proletarya diktatörlüğünün sağlamlaşıp sağlamlaşmayacağı, gelişip gelişmeyeceği, partinin ve devletin dejenere olup olmayacağı, Çin devriminin ve dünya devriminin geleceği hep bu soruna bağlıydı.

Kimse bu olay karşısında tavırsız kalamazdı; nitekim öyle de oldu. Her sınıf, her akım, her grup bu olay karşındaki tavrını belirleyiverdi. Bu amansız kasırganın estiği yıllarda yerden pıtrak gibi biten ML partiler hep onun ürünleriydi. Partimiz TKP/ML de bu partiler arasındaydı. Yine 68 Avrupa'sının öğrenci hareketleri de O'ndan aldığı ilhamla hareket etmişti. Hatta o sırada tüm devrimciler veya kendine devrimciyim diyenler başkan Mao'ya ve Kültür Devrimine sahip çıkıyordu. Birkaç örnek vermek gerekirse;

Afrika-Asya Gazeteciler Derneği Suriye bölümü sekreteri Abdül Rahman Abukos 66 yılında Hinsua ajansına verdiği demeçte Başkan Mao'nun eserlerinin ölümsüz olduğunu ilan ediyordu.

Yine Hinsua ajansının yaptığı bir mülakatta Japon Sosyalist Partisi militanlarının delegasyon başkanı Ikuzo Sakai "Mao Zedung düşüncesini öncelikli olarak incelemek gerekir" diyordu.

Filistin sendikaları Gaza Federasyonu üyesi Mahmut Abu Asteit ise, "Başkan Mao'nun düşüncesiyle silahlanmış olan Çin halkı dünya devrimini sıkı sıkıya desteklemektedir" diyordu.

Örnekler daha da çoğaltılabilir. Elbette burada örnekleri uzun uzadıya zikretmenin fazlaca bir gereği bulunmamaktadır; ancak vurgulanması gerekli oldukça önemli bir şey var ki, o da BPKD'nin insanlığı etkileyen çok büyük bir devrim olduğu ve bunun Çin'de sosyalist devrimin gelişmesinde en büyük yoğunluk ve derinliği ifade eden yeni bir aşama olduğuydu.

Neden Proleter Kültür Devrimi?

Mao Zedung yoldaş dahiyane bir şekilde uluslararası planda proletarya diktatöryasının tarihsel deneyiminin bilançosunu bilimsel bir şekilde özetledi ve sınıflar, çelişkiler, sosyalizmde sınıf mücadelesi teorisini formüle etti.

O, bize daima sınıfsal bakış açımızı yitirmememizi, siyasete öncelik vermemizi ve proletarya diktatöryasını sağlamlaştırmamızı öğütleyerek yönetimin revizyonistlerce çürütülmesine, kapitalizmin restorasyonuna karşı tüm önlemleri ihmal etmememizi istedi. Bu doğrultuda yoldaş Mao Zedung proletarya ideolojisinin yayılması ve burjuva ideolojisinin altedilebilmesi için ideolojik cephede bir sınıf mücadelesinin başlatılmasının gerekliliğini belirtti. Bu, Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi doğrultusunda çok önemli bir adımdır.

O'nun şöyle dediğini anımsıyoruz:

"Bir rejimi devirmek için ilkin kamuoyunu hazırlamak ve ideolojik alanda faaliyet düzenlemek gereklidir. Bu devrimci sınıflar için olduğu kadar, karşı-devrimci sınıflar için de geçerlidir".

Sınıf mücadelesi tarihi Başkan Mao'nun bu sözlerini kanıtlamıyor mu? İktidarı feodal derebeylerinin elinden sökebilmek için burjuvazi saldırıyı önce ideolojik cepheden başlatıp kitleleri buna hazırlamadı mı? Rönesans'dan bu yana Avrupa burjuvazisinin feodal ideolojiye karşı tutumu bunun göstergesidir. İşte sosyalist bir toplumda da burjuvazi proletaryayı iktidardan alaşağı etmek için ilkin ideolojik cehpeden saldırıya geçer. Bu durumda proletaryanın bu cepheyi boş bırakması hiç de doğru değildir.

Devrimden sonra yönetilen duruma

düşen burjuvazi hiç bir zaman proletaryanın egemenliğine boyun eğmek istemeyecektir. O, daima proletarya diktatörlüğünü devirerek geriye dönüş özlemlerini tayışacaktır. Bunu yapabilmek için de oldukça elverişli koşullara sahip bulunmaktadır:

-Halen oldukça güçlü durumdadır,

-Zenginliklerinin bir bölümüne el konulmamıştır,

-Geniş sosyal ve uluslararası ilişkilere ve karşı-devrimin deneylerine sahip bulunmaktadır,

-**En önemlisi de**, sömürücü sınıf ideolojisi hâlâ ilgi alanı bulabilmektedir.

-Özellikle devrimci saflardaki kararsız unsurlar sömürücülerin ideolojisiyle yozlaşıp karşı-devrimciler haline gelebilirler.

-Üstelik küçük-burjuvazi her an kendiliğinden kapitalizme geçme eğilimi taşır.

Şurası bir gerçektir ki, üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümünden sonra devrilen sınıfların ideolojisi hâlâ önemli bir konumda bulunmaktadır. Burjuvazi restorasyon için esasta ideolojik alanda faaliyet gösterir ve proletarya diktatörlüğünü yıkmak için kitlelere çürümüş fikirlerini aşılama gayretkeşliğiyle binbir çeşit yolu denemekten geri kalmaz. Bu nedenden dolayı, proletaryanın iktidarı ele almasından sonra, iktidarın yitirilmesi tehlikesi her an varlığını sürdürmektedir; yani sosyalist rejimin inşasından yıllar sonra dahi kapitalizmin restorasyonu gündemdedir. Çin devrimi ve uluslararası proletaryanın deneyimi göstermiştir ki, ciddi bir dikkat gösterilmediği ve gerekli önlemler alınmadığı taktirde devletin ve toplumun dejenere olacağı açık bir gerçektir.

Bilindiği üzere Sovyetler'de sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından sonra Kültür Devrimi ciddi olarak ele alınmadı; üstelik burjuva ideolojisi her geçen gün bilinçleri zehirleyerek yayılmaya başladı ve sosyalist üretim ilişkilerini parçalama sürecine girdi. Stalin'in ölümünden sonra revizyonistlerin işi daha da kolaylaştı ve sonuçta bir darbeyle iktadarı ele geçirdiler.

Proletarya diktatoryasının tarihsel deneyimi göstermektedir ki, eğer proleter Kültür devrimi verilmez, burjuva ideolojisini ortadan kaldırma mücadelesine girilmezse proletarya diktatörlüğü ve sosyalist sistem hiç bir zaman sağlamlaştırılamaz. Burjuva fikirlerinin özgürce hareketi proletarya diktatörlüğünün devrilmesiyle sonuçlanabilir. O halde burjuva ideolojisine karşı kararlı bir mücadele için güçleri tüm alanlarda seferber etmek gereklidir, fakat faaliyetlerin tümü de kızıl bir çizgi önderliğinde olmalıdır:

-Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi,

-Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele,

-Ve ideolojik alanda proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele hep bu kızıl çizgi önderliğinde olmalıdır.

Bu, Mao Zedung'un çizgisidir. O'nun bu konuda şöyle dediğini anımsıyoruz;

"Sınıf mücadelesi asla sona ermiş değildir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, çeşitli siyasal güçler arasındaki sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi uzun ve zorlu olmaya devam edecek ve hatta zaman zaman çok daha keskinleşecektir. Proletarya dünyayı kendi dünya görüşüne göre değiştirmeye çalışmaktadır; burjuvazi de öyle yapmaktadır. Bu açıdan sosyalizmin mi, kapitalizmin mi kazanacağı sorunu henüz gerçekten çözülmemiştir!" (Halk içindeki çelişkilerin doğru ele alınması üzerine)

Evet, proletaryanın mı, burjuvazinin mi kazanacağı sorusu. İşte ideolojik alanda bu soruyu yanıtlayacak olan şey **Kültür Devrimidir!**

Bunun için proletarya yukarıdan aşağıya toplumun her zerresini kendi dünya görüşü doğrultusunda dönüştürmekle yükümlüdür. İşin odak noktasını ise, **düşüncenin dönüştürülmesi** oluşturmaktadır; evet, sözcüğün tam anlamıyla düşüncenin dönüşütürülmesi!

Burada şunu belirtelim, bugün olduğu gibi, Çin'deki bir takım komünistler de o sırada Kültür Devriminin gerekliliğini kavrayamamışlardı. Şöyle ki;

-Kimileri burjuvazi ile proletarya arasındaki polemikleri sıradan tartışma yazıları olarak ele alıyorlardı,

-Kimileri ise faaliyetlerinde ideolojik ve kültürel mücadeleyle fazlasıyla ilgilenmiyor, özellikle ideolojik alandaki sınıf mücadelesine hiç dikkat etmiyorlardı. Elbette böylesi eğilimler son derece tehlikeliydi. Eğer burjuva edeolojsi özgür bırakılırsa, proletarya diktatörlüğü burjuva diktatörlüğüne, sosyalist sistem kapitalist sisteme dönüşecekti. Böylelerine, Başkan Mao'nun çizgisiyle silahlanmış olan Çin'li yoldaşlar şöyle bağırıyordu:

"Yoldaşlar, düşman bizleri iktidardan alaşağı etmek ve kafalarımızı kesmek için bıçağını bilemekle meşgul. Siz bu duruma nasıl tavırsız kalabilirsiz."!

Özetlersek, iktidarın alınması için silah ve kalem gereklidir. Bunlar elbette iktidarın sağlamlaştırılması için de gerekli şeylerdir. Bu bağlamda, devrimci davanın savunulup geliştirilmesi için sadece silahı sıkı sıkıya tutmakla yetinmemek, proleter kalemi ele almak ve burjuva kalemini silip süpürmek gereklidir. Demek ki, proletarya, ancak burjuva ideolosini alt ederek, silahını kavrayabilir.

BPKD'nin Tarihi Tecrübesi Bugün de Yolumuzu Aydınlatıyor!

Proleter Kültür Devrimi evrensel bir olgudur. Başkan Mao'nun mirası ve tarih göstermiştir ki, sosyalizmin tarihsel süreci boyunca birkaç kültür devrimiyle karşı karşıya kalacağız. Elbette onun evrenselliği sadece sosyalizm dönemi için sözkonusu değildir. Parti içinde her dönem keskin bir sınıf mücadelesi vardır. Bu esas olarak kendisini iki çizgi mücadelesinde gösterir: Bu iki çizgi, iki yol, iki sınıf arasında kıran kırana geçen bir mücadeledir. Bunun için Parti içindeki revizyonist karargahlara karşı daima uyanık olmalı, onlara karşı mücadele hiç ihmal edilmemelidir. Düşünceleri dönüştürme parti içinde çok daha geçerlidir: burjuva ideolojisine karşı proletarya ideolojisinin hakim kılınması mücadelesi durmaksızın devam eder: bu tam anlamıyla parti içi iktidar mücadelesidir. Parti içinde Yen Pen Çen'ler hortlayacaktır. Bunlar merkezden çıkabileceği gibi, herhangi bir parti kademesinden de çıkabilir. Bu anlamda proletarya, partinin her zerresine kadar uyanıklığı elden bırakmamalıdır.

Bugün bazıları Kültür Devrimini doğmatik bir tarzda yorumlamaktadırlar. Hani Mao, "Karargahı bombalayın" demiş ya, hani bombalanan karargah merkez olmuştu ya, o halde her hangi bir dönem parti içinde iki çizgi mücadelesi keskinleşti mi, bombalanacak olan merkez olmalıdır. Ama bu formel mantığın ta kendisidir ve iki açıdan sakattır.

Bir kere, revizyonizm illa da merkezden çıkmaz; yukarıda da belirttiğimiz gibi, merkezden çıkabileceği gibi, daha başka bir parti kademesinden çıkabilir. Nitekim Pekin Belediyesinin Parti Komitesini ele geçiren revizyonistlerin durumu buna çarpıcı bir örnektir.

Benzer örnekler partimiz tarihinde de yaşanmıştır. YDBK şahsında somutlaşan yurtdışı hizibi ayrılığında parti tabanımızın ezici bir çoğunluğu revizyonist önderliğe karşı ayaklanarak parti çizgimize sahip çıkmıştır. Aynı şekilde, bir süre önce, Fransa organında kümelenmiş revizyonist burjuva kliğine karşı Fransa parti tabanının devrimci insiyatifi ve isyanı böylesi örnekler arasındadır.

İkinci olarak, böylesi bir anlayış merkeze karşı alabildiğine dikkat göstermek adına, partinin diğer kademelerinden yeni burjuvazinin doğmasına karşı uyanıklılığı elden kaçıracaktır.

Bir noktaya daha değinmekte fayda var; Kültür Devrimi adına parti içinde hizipleri meşru gösteren birtakım anlayışlar son derece tehlikelidir. Böylesi anlayışlar anti-Leninisttir ve partiyi SHP türü bir burjuva kulübüne dönüştürmekten başka bir işe yaramazlar. Yüz çiçeğin açması, hiziplere meşruiyet verilmesi değildir. Revizyonizmin başı ezilir; bunda kavranacak tek silah vardır: ideolojik mücadele!

Sonuçlandırırsak, parti içi çürümeye karşı uyanıklığı elden bırakmamak, alt kademlere insiyatif tanıyarak, onların yüksek mevkileri eleştirebilmesini cesaretlendirmek, yığınlardan öğrenmek, onların eleştirilerine kulak vermek, revizyonizme ve her türden burjuva ideolojisine karşı acımasız olmak... Mao Zedung'un çizdiği güzergahtan bunları öğreniyoruz.

Fransa İKK Haber Bürosu

"İLERİ"NİN GERİLİĞİ Mİ, KÖYLÜ KURNAZLIĞI MI?

Sosyalizmin İnşası ve Üretici Güçler Teorisi:

İLERİ'nin Temmuz-1986, 32. sayısında, "MZD'e Revizyonizmi ve sosyalist İnşa" başlıklı, Mao'ya iddia düzeyinde, dayanaktan ve her türlü temelden yoksun suçlamalar getirilmişti; eleştirilerden biri: Mao'nun Üretici Güçler Teorisi'ni savunduğu, diğeri de, Mao'nun Burjuvaziyle birlikte sosyalizmi kurduğu savsatasıdır.

Bu yazımızda amacımız, İLERİ'nin iddialarının tutarsızlığı ve ML dayanaktan yoksunluğuna ilişkin bir kaç şey söylemektir.

Üretici Güçler Teorisini Savunan Kim?

"Mao Zedung ve ÇKP, ... anti-kapitalist bir perspektife sahip değillerdi. **Onların ufku anti-emperyalist demokratik devrimle sınırlıydı."** (abç)

"...anti-kapitalist bir perspektiften uzak olduklarının kanıtlarından birisini, **üretici güçler teorisini savunmaları** oluşturmaktadır."(abç)

Acaba gerçekler böyle mi? Acaba, koca Çin pratiği bu yalanların aleyhine bangır bangır bağırmıyor mu? Yazık ki, devrimcilik adına, bilim adına, ar damarı çatlamışcasına bunca yolunu şaşıran, aydın hafifliğiyle sulandırılmış bu tür karalama, yalan ve suçlamalar hâlâ kendilerine devrimci ve hatta bunun da ötesinde komünist diyen saflardan gelebilmektedir. Hem de ayan-beyan bir köylü kurnazlığıyla!...

"Ama bilimin eşiğinde, cehenemin giriş kapısında olduğu gibi, şu kurala uymak zorunludur: 'Burada bütün kuşkular kovulsun. Ve burada her türlü korku yok olsun' ".

Nedir üretici güçler teorisi?

Devrim ve sosyalizm davasına karşı çıkmak için Bernştayn'dan bu yana Kautsky, Liu Şao-Çi, Yang Sien-Çen, Lin Biao ve Sovyetler modern revisyonistlerinin sık sık başvurdukları köhnemiş bir silahtır. Kendilğindencilğin arkasında secdeye varan uluslararası revizyonist bir teoridir. Üretici güçlerin rolünü tekniğe ve üretim araçlarına indirgeyen bu teori, üretici güçlerin rol ve önemini alabildiğince abartarak, toplumdaki sosyal gelişmeyi bu güçlerin rölüne bağlar yalnızca. Ve öyle ki, üretici güçler kapsamındaki insan unsurunun varlğı ve önemini tamamen yadsınır.

Bu teoriye göre, üretici güçler yeterince geliştiği zaman, bir sonraki toplumsal evreye kendiliğinden geçileceği, gelişmediği zaman (yeterince), proletaryanın devrime ve sosyalizm davasına sarılması beyhude bir çaba olarak telakki edilir.

Bu teori, teorik planda, sınıf mücadelesinin yerine, sınıflararası barışı; felsefi planda da, devrimci diyalektiğin yerine, kaba evrimciliği koyar. Dolayısıyla, proletarya devrimi ve teorisine temelden karşı çıkar.

II. Enternasyonalin yolunu şaşırmış ünlü revziyonist Bernştayn, üretici güçler, yüksek bir gelişme düzeyine ulaştığında kapitalizmin barışçı bir şekilde sosyalizme dönüşeceğini vaaz etmişti. Ve o, şiddete dayanan devrimin anlamsız bir deyim haline geleceğini söyleyerek, devrime sırtını çevirmişti. Akabinde Kautsky, evrensel refahın, kapitalizmin yolaçtığı üretici güçlerin geniş çapta gelişmesiyle mümkün olacağını ve sosyalizmin böylece gelişebileceğini söyleyerek, Marksizmin yolunu karartmıştı. Öyle ki, Kautsky ve izleyicileri "Rusya'da üretici güçler, sosyalizmi mümkün kılan gelişme düzeyine ulaşmamıştır" savsatasıyla Sovyet devrimine karşı çıktılar. Günümüzün Sovyet modern-revizyonistleride eskiye kendi aralarında köprü kurarak "esas sorunun ekonomi ve üretim olduğunu" ve "sosyalizm şartlarında ekonomi siyasetten daha önemlidir" vb. teorilerle, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi teorsine karşı çıkarak sınıf düşmanlarımızın kortejinde yerlerini aldılar.

Sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğü teorisi yerine, sınıflararası barışı ve halkın savaşma azmini karartmayı öngören, Bernştayn ve Kautsky ile başlayan üretici güçler teorisi, İLERİ yazarlarının iddialarının aksine Mao ve ÇKP değil, Liu Şao-Çi ve yandaşları tarafından "yeni demokratik sistemi sağlamlaştırmak için ekonominin beş sektörü arasında işbirliği", "bileşik ekonomik temel", "ileri sosyalist sistem ile geri sosyal üretici güçler arasındaki çelişme baş çelişmedir" vb. teorik kılıflarla Çin devrim mücadelesi sürecinde savunulmuştur.

ÇKP ve Çin devrimi tarihinin engin tecrübelerle dolu zengin mirasından bihaber İLERİ yazarları, ne yazıktır ki, Mao'nun uzun karmaşık mücadelelerin seyri içinde "üretici güçler teorisi"ni savunmak bir yana, ona karşı, Liu Şau-Çi ve hempalarıyla yıllarca mücadele edérek, sınıf savaşımı ve proletarya diktatörlüğü teorisini savunduğunu ve bu uğurda her seferinde yılmaksızın değişik kılıflarla piyasaya sürülen bu teoriyi yerle bir ettiğini görmek istemezler. Bu teorinin Mao tarafından savunulduğunu iddia etmek İLERİ yazarları adına utanılacak bir durumdur.

Mao'nun sosyalist toplum tarihi dönminde, sınıflar, sınıf çelişkileri, sınıf mücadelesi ve devrimin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülmesi teorisi, Liu Şao-Çi ve hempalarının revizyonist "üretici güçler teorisi", sınıf mücadelesinin giderek yok olduğu teorisine karşı karmaşık, zorlu mücadeleler içinde gelişti, şekillendi ve objektif gerçeklik haline gelerek proletaryanın elinde etkili bir silah haline geldi.

1949'da, Demokratik Devrimin zaferinden sonra Çin'de, kapitalist mi, sosyalist mi, hangi yolun tutulacağı sorunu, parti içinde çok zorlu mücadelelere sahne oldu. Mao önderliğindeki ML'ler, sosyalist yol şiarı, programıyla ML hattı savunurken, Liu Şao-Çi ve yanlıları kapitalist yol çizgisinde ısrar ediyorlardı. Onlara göre, Çin, sosyalizmin kurulmasının koşulları, objektif unsurlarından yoksun, yoksul ve geri bir ülke olduğu için, kapitalist yolda ilerlemesi gerekiyordu. Ve onlara göre, sınıf ücadelesi giderek yok olmaktadır; dolayısıyla, sınıf mücadelesine giderek son verilmeli, "üretici güçler teorisi" savunulmalıydı. İşte bu revizyonist dönekler, Mao'nun proletaryanın elinde güçlü bir silah haline gelen sosyalist toplum evresi döneminde, devrimin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülmesi teorisine karşı, bu paçavrası çoktan çıkmış Bernştayn ve Kautsky'nin uzantısı ölü çeşitlemelerle karşı çıkıyorlardı.

Onlar, **"yeni demokratik sistemi sağlamlaştırmak için ekonominin beş sektörü arasında işbirliği"** karşı-devrimci teorilerini parti yedinci merkez komitesi, ikinci genel toplantısında ortaya atarak, ülkemizin üretimi geri kalmıştır; bugün özel sermayenin fabrika sayısı çok değil, azdır, şimdi özel sermayenin varlğına yalnızca izin vermemedi, aynı zamanda onu geliştirmeli ve yaymalıyız vb. aldatmaca teorilerle kapitalizmin geliştirilmesi gerektiğini savundular.

Bununla da yetinmeyen revizyonist güruh "yanlış, tehlikeli ve ütopik sosyalizm" diyerek Mao'nun tarımın adım adım karşılıklı yardım ekipleri —yarı sosyalist kooperatifler— ileri

kooparatifler (tam sosyalist) yoluyla kollektivizayonuna karşı çıktılar. Mao, kapitalist yolda inat eden, bu kapitalist yolun yolcularına "demokratik devrimin başarısından sonra bazıları durakladılar", diyerek keskin bir mücadele açtı, 1953'lerde. Ve Mao onlar için, "devrimin karakterindeki değişikliği göremeyerek, sosyalist dönüşüme girişmek yerine, 'yeni demokrasi'lerini devam ettirdiler", "sosyalizmin gelişmesini engelleyici" tavırlara girdiler diyerek onlara karşı, sosyalist dönüşüm programını uygulamaya soktu.

Bu yolunu şaşırmış kapitalist yol yolcuları, yanlış yollarından dönmediler. Yong Sien-Çen, Liu Şao-Çi'nin desteğiyle **"yeni demokratik sistemi sağlamlaştırma"** programını yeni bir ambalajla **"bileşik ekonomik temel"** teorisiyle ortaya sürdüler. Her iki programda, partinin sosyalist dönüşüm genel çizgisine karşı çıkma adına üretici güçler teorisinin yeni şeklinden başka bir şey değildir. Bu teoriye göre, sosyalist iktidarın ekonomik temeli: hem sosyalist, hem kapitalist ve hem de özel köylü ekonomisini kapsayan "bileşik ekonomik temel" olmalıdır; ve bu sektörler dengeli bir şekilde beraberce gelişebilmelidir. Sosyalist üst yapı, kapitlist ekonomide dahil bütün ekonomik temele ve "burjuvaziye de hizmet etmelidir". Bu revziyonist hainlere göre, Mao'nun kapitalist sanayi, el sanatları sanayi ve tarım alanında sosyalist dönüşüm programı uygulanmamalı; üretim araçlarının özel mülkiyeti, sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmelidir. Zira, Çin'de ilkel, dağınık, bireysel ve geri üretim araçlarıyla sosyalizm değil ancak kapitalizm geliştirilebilir.

Bu teori, her alanda tam bir sınıf işbirliği ve teslimeyetidir. Kapitalizm ile sosyalizm arasında mücadeleyi değil, birliği; dolayısıyla birin ikiye bölünmesini değil, ikinin birleşip bir olmasını, çelişmeleri ve mücadeleyi inkar demektir. Dahası, özellikle devrimin belli dönemeç dönemlerinde üst yapının, üretim ilişkilerinin, üretici güçler ve alt yapı üzerindeki etki, rol ve önemini yadsıyan bir teoridir.

Üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümün 1956 yılında tamamlanmasıyla birlikte, Liu Şao-Çi iflas eden "bileşik ekonomik temel" teorisinin yerine , bu kezde, Çin toplumunun baş çelişmesi: "ileri sosyalist sistemle geri sosyal üretici güçler arasındaki çelişmedir" diyerek, üretici güçler teorisini bu yeni kılıfla ortaya sürdü. Oysa Mao, daha demokratik devrimin zaferinden sonra, Çin toplumundaki baş çelişmenin burjuvazi-proletarya çelişmesi olduğunu belirterek bu sorun beraklığa kavuşturmuştu.

Evet, kısaca Çin devrimi ve ÇKP içinde, mücadelelerin seyrinde "üretici güçler teorisi"nin oynadığı rol ve buna karşı Mao'nun verdiği mücadele bu.

Şimdi soruyoruz İLERİ yazarlarına: Üeretici güçler teorsini savunan kim?...

Ayan-beyan bir köylü kurnazlığıyla, Mao'nun eline utanmazca tutuşturulan bu teorinin Mao'ya ait olduğu söylenebilir mi?

Bu teorinin Çin savunucularının Liu Şao-Çi, Yuan Sin-Çen vb. olduğundan dahi bihaber İLERİ yazarlarına diyoruz ki:

Öyleyse, bilim adına biraz dürüstlük!... Evet, evet biraz, çoğunu zaten beklemiyoruz!

Ve öyleyse, "onların (kastedilen Mao ve ÇKP'dir.BN) antikapitalist bir perspektiften uzak olduklarının kanıtlarından birisini üretici güçler teorisini savunmaları oluşturmaktadır" iddialarının bir anlamı bir değeri olabilir mi?

Ensonu, İLERİ yazarları, bu yalan ve iftiralarını özeleştirel olarak aşamadıkları sürece, ömür boyu ağırlığını boyunlarında utanç taşı olarak hissedecekleri bir değirmentaşı olarak kalmayacak mı?

Devrim, üretici güçlerin bağlarından, köstek ve engelleyicilerinden kurtarılması, geliştirilmesidir. Ancak bir gerçeklik var ki, üretim ilişkilerinin dönüşürülmesinden önce, üretici güçlerin mutlaka tam olarak gelişmesi gerekmez. Sırasıyla: Halkı hazırlamak, ikitadrı ele geçirmek, mülikyet sorunu çözmek ve en sonu üretici güçleri geliştirmek

Unutulmamaldır ki, her devrimin belli-başlı dönemeç evrelerinde ya da, "belli durumlarda, üretim ilişkileri, teori ve üst yapının başlıca ve tayin edici rolü oynadığı da kabul edilmelidir." Dolayısıyla, iktidar ele geçirildikten ve mülkiyet sorunu çözüldükten sonra, üretici güçleri geliştirme evresine ulaşılabilir. Bu durum, bu dönemeç döneminde üretim ilişkileri ve üst yapının, ekonomik temel ve üretici güçlere oranla tayin edici rolünden ötürüdür, diyalektik ve tarihsel materyalizminde gereğidir. Tıpkı BPKD döneminde üst yapının teyin ediciliği gibi.

Mao, Çin'de, sosyalist devrimin amacını: üretici güçlerin gelişmesini alabildiğine engelleyen, köstek durumundaki eski üretim ilişkilerini değiştirmek, dolayısıyla mülkiyet sorununu çözerek bu güçlerin kurtarılmasını sağlamak, üretici güçlerin gelişmesine uygun yeni sosyal üretim ilişkilerine dönüştürmek olarak ele alır. Bunun içinde, el sanatını, kapitalist saniyi ve tarım alanında üç-beş yıllık plan program gereğince sosyalist dönüşümü uygulamaya sokmuştur.

Evet Mao'nun üretici güçler, altyapı, üretim ilişkileri, üst yapı vb. hakkındaki yaklaşımı budur. Bunun ötesindekiler suçlamadır, yel değirmenleri yaratarak, onlara saldırıdır.

"Mao Zedung ve Çin'li revizyonistlere göre anti-emperyalist demokratik devrimin zaferinden sonra uzun bir 'yeni demokratik toplum' döneminden geçmek mutlak bir zorunluluktur"

Mao Zedung'un bütünlüklü mantık silsilesinden soyutlanarak ele alınmış, tahrif edilerek yorumlanmış bir pasaj. İLERİ yazarları, yorumlarının tahrifata dayalılığın bilincinde olduklarından, uzun bir yeni demokratik toplum ibaresinin uzun bir kısmını tırnak dışında vermek durumunda kalmışlar. Zira Mao, yeni demokratik toplum döneminden geçmeyi, İLERİ yazarlarının kendisine maletmeye çalıştığı uzunlukta ele almaz. Aksine O, 1949'daki demokratik devrimin zaferinden sonraki üç yılı biraz aşkın onarım yılları sürecinden sonra, Lio Şao-Çi'nin "yeni demokratik toplum düzenini sağlam bir biçimde yerleştirin" bulanık ve sosyalizm davasına zararlı formülasyonunu şiddetle eleştirerek; geçiş dönemi çelişmeler ve mücadelelerle doludur der ve geçiş döneminde, "partinin genel çizgisi ya da genel görevi, esas olarak, ülkenin sanayileşmesini ve tarımın, el sanatlarının ve kapitalist sanayi ve ticaretin sosyalist dönüşümünü on onbeş yılda ya da biraz daha uzun bir süre içinde tamamlamaktır" biçiminde ifade eder. (1) ve devamla Mao, biz sosyalizme adım adım geçilmesini önerdik, diyerek demokratik devrimde Çin'in çakılıp kalmasını isteyen revizyonist güruhu mahkum etmiştir.

"Yeni demokrasi"de ısrar edenlere karşı, bunlar devrimin niteliğindeki bir değişiklik meydana geldiğini göremiyorlar diyerek, tarım alanındaki bu nitelik değişikliği ya da sosyalist dönüşümün merkezi görevini:" karşılıklı yardım ve kooperatifleşme hareketini geliştirmek ve tarımda verimliliği sürekli olarak arttırmak (2)"olarak; kapitalist sanayi ve ticaretteki dönüşümünde devlet kapitalizmi yolu ile olduğunu belirler.

İLERİ yazarlarının iddialarının aksine Mao, "üretim güçlerinin sosyalizm için olgunlaşmasını bekle"memekte, zira o bilmektedir ki, "eğer köylük bölgelerde mevzileri sosyalizm işgal etmezse, kaçınılmaz olarak kapitalizm işgal edecektir." (3) Devamla, "sosyalizm için çalışmalıyız, 'özel mülkiyeti desteklemek' burjuva bir anlayıştır"(4) der.

Çin gerçekliğinde "üretici güçlerin sosyalizm için olgunlaşmasını bekleyen "Mao nasıl oluyorda şu satırları yazabiliriyor:

Genel çizginin hedefi bir anlamda mülkiyet sorununun çözülmesidir. Yeni devlet işletmeleri kurularak, eskiler yenileştirilerek ve genişletilerek, devlet mülkiyeti yaygınlaştırılmalıdır. Özel mülkiyetin iki türünden emekçi halkın mülkiyeti kollektif mülkiyete, burjuvazinin mülkiyeti ise devlet mülkiyetine dönüştürülmelidir. (devlet ile özel sermayenin ortak yönetimi yoluyla sosyalizmle bütünleşme). Ancak bu şekilde üretici güçler gelişebilir ve Çin'in sanayileşmesi tamamlanabilir. Ancak üretici güçler geliştiği zaman arz ve talep arasındaki çelişme çözülebilir"(5)

Demek ki, üretici güçlerin sosyalizm için geriliği sorunu sosyalizm için ya da sosyalist dönüşüm için zorlukları öngörsede bu zorluklar, üretim ilişkileri ya da çok kullanılan yaygın bir ifadeyle mülkiyet sorunun çözülmesiyle aşılabilir ve aşılmalıdır da. Mao'nun yaptığıda budur.

Öyleyse, İLERİ yazaraları bilinçli bir çarpıtma içindediler. Ayrıca belirtmeliyiz ki, İLERİ yazarlarının Mao'ya maletmeye

çalıştığı anlayış aslında kendilerinin savunduğu bir anlayıştır.

İşte o anlayışı işledikleri pasaj: "Geri ülkelerde kırda ekonominin sosyalist dönüşümünü başlatmaya elveren **maddi ve teknik temele kavuşuncaya kadar,** kır burjuvazine karşı kısıtlama politikasını izler" (abç) Evet, bu pasajla İLERİ yazarları kendilerini ele veriyorlar (Bu konuya ileride tekrar döneceğiz.)

"Onlara göre, (Mao kastediliyor) anti-emperyalist demokratik devrim ulusal kapitalist gelişmenin önünü açacak; ulusal kapitalizm özgür bir temelde, engelsiz üretici güçlerin sosyalizme geçişi olanaklı kılacak düzeye dek geliştirecektir. Böylelikle, bu uzun ara dönemde, kapitalizm, sosyalizme geçişin tüm ön koşullarını (ekonomik, toplumsal ve kültürel alanda) hazırlayacaktır."

İLERİ-tutar yanı olmayan bir yargı.

Şurası bir gerçek ki, Çin gibi yarı-sömürge, yarı-feodal statüdeki ülkelerde ulusal kapitalizmin geliştirilmesi, sosyalizmin "tüm" değil ama, ön koşullarını hazırlayacaktır, Mao'nun eline tutuşturulan "sosyalizmin tüm önkoşullarını hazırlayacaktır" ifadesi dayanaktan yoksun bir iddiadır.

Elbetteki, bunca geri bir ülkede sosyalizmin gelişmesi önündeki geri unsurların sökülüp atılması ve bir ölçüde kapitalizmin geliştirilmesi, sosyalizmin maddi ön şartları açısından gereklidir. Ama bu ne kapitalizmin sınırsız ölçüde "özgür bir temelde" gelişmesi ve ne de bu kapitalizmin sosyalizmin tüm ön şartlarını yarattığı biçimindedir.

İşte Mao'nun söyledikleri:

"Bu dönemde, şehirlerdeki ve köylük bölgelerdeki **milli ekonomiye zararlı değil, yararlı olan** bütün kapitalist unsurların varlıklarını sürdürmelerine ve gelişmelerine izin verilmelidir. Bu yalnız kaçınılmaz değil, aynı zamanda iktisadi bakımdan gereklidir de. **Ancak, kapitalizmin Çin'deki varlığı ve gelişmesi kapitalist ülkelerdeki gibi kısıtlamasız ve sınırlamasız olmayacaktır**"(6) (abç) Piyasa fiyatlarıyla, vergi siyasetiyle, işçi çalıştırma şartları vb. yolalarla sınırlandırılacaktır. Öyle ki, kısıtlama ile kısıtlamaya karşı çıkma arasındaki mücadele, sınıf mücadelesinin merkezini oluşturacaktır.

Demokratik devrim, sosyalizm için bir hazırlık, bir ön aşama olduğuna göre, sosyalizm için gerekli ön şartları yansıtmaya elverdiği ölçüde neden kapitalizm bu ölçüler içinde geliştirilmesin? Bilinmelidir ki, bu devrim, iktsadi açıdan, emperyalizm ve onun işbirlikçi bütün büyük teşebbüslerin ve onların sermayesinin millileştirilmesini; toprak ağalarının elindeki topraklarıda yoksul ve az topraklı köylülere dağıtmayı hedefler. Ama buna karşın özel kapitalist teşebbüsleri genel olarak muhafaza eder ve zengin köylü ekonomisini hemen tasfiye etmez. "Böylekle bu yeni tip demokratik devrım bir yandan kapitalizmin gelişmesine izin verirken, diğer yandan sosyalizm için gerekli ön şartları da yaratır"(7)

Demek ki, sosyalizmin maddi koşullarını geliştirmesi açısından kapitalizmin sınırsız, kısıtlamasız gelişmesine asla göz yumulamaz. Ve demek ki, kapitalizmin sosyalizmin **tüm ön şartlarını** hazırladığı da söylenemez; ancak onun, gözardı edilemeyecek önemde koşullarının baslıcalarını hazırlar. Evet, hepsi bu!

"Burjuvaziyle Birlikte Sosyalizmi Kurma" mı, "Kullanma, Kısıtlama, Dönüştürme" mi?...

"Mao Zedung ve ÇKP, Marksizm-Leninizm adına Çin'de, burjuvazinin barışçıl yoldan sosyalizmle bütünleşmesi yoluyla sosyalizmi kuracaklarını uve kurduklarını savunmuşlardır."

"Demokratik devrimi proleter devrime dönüştürme diye bir sorunu olmayan Mao ve ÇKP, proleter devrimi ve proleter devrimin temel içeriği olan proletarya diktatörlüğünü yadsımanın teori ve pratiği olan sömürücülerin barışçıl yoldan sosyalizmle bütünleşmesi Buharin'ci tezine sıkı sıkıya sarılarak "milli burjuvazi"yle birlikte sosyalizmi (!) kurma işine giriştiler."

Proletarya diktatörlüğü, öncü ve egemen sınıf olarak proletaryanın politikayı yönetmesi demektir. Proletaryanın öncüsü, öncelikle, en önemli sorunu çözecek bir şekilde politikayı saptamasını bilmeli, mızrağın sivri ucunu en ivedi şeye yöneltmelidir. Demokratik devrimin zaferinden sonra 1952'nin sonunda ÇKP, en ivedi görevin partinin geçiş dönemine ilişkin çizgisini saptamak ve uygulamak olduğunu belirlemiştir. Nitekim partinin geçiş dönemine ilişkin genel çizgisi ya da program: ülkenin sanayileşmesini ve tarımın, el sanatlarının ve kapitalist sanayi ve ticaretin sosyalist dönüşümü olarak saptanmıştır. İşçilerin, köylülerin, tüm halkın durumunu iyileştirmenin, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmanın en olanaklı yolunun bu olduğu belirtilmiştir. Bunun için yapılması gerekli ilk iş, genel ilkelerin sunuluşu açısından ortaya konan bu çizginin hangi yol ve araçlarla, ne gibi yöntemlede hayata geçirileceğidir.

Çin gibi koşullardaki bir ülkede bu yol; Tarım Alanında: "adım adım ilerleme yöntemidir." İlk önce köylüleri gönüllülük ilkesi ve karşılıklı yardım temelinde, sosyalizmin bazı nüvelerini taşıyan KARŞILIKLI YARDIM EKİPLERİ içinde örgütlemek, akabinde, "toprak hiselerinin birleştirilmesi ve birleşik yönetimle belirlenen" yarı-sosyalist nitelikteki İLKEL KOOPERATİFLER'i kurma ve nihayet, aynı ilkeler temelinde yarı-sosyalist kooperatiflerden, tamamen sosyalist büyük tarım üreticileri şeklindeki İLERİ KOOPERATİFLERİ'i örgütlemek. Genel olarak durumun iyileştirilmesi, tarım alanında bu yöntemlerin uygulanmasına bağlıdır. Bu yolla, köylülerin hayat tarzlarını değiştirmeleri ve sosyalist bilinçlerini yavaş yavaş yükseltmeleri de olanaklı hale gelir. Nitekim Mao'nun revizyonist ele başlara rağmen, Liu Şao-Çi, Yang Sien-Çen vb.lerine rağmen hayata geçirdiği yolda budur. Kapitalist sanayi ve ticaret alanında ise!: "Aşağı yukarı üç-beş yıllık plan dönemi içinde" tarımla koşutluk halinde, devlet kapitalizmi uygulamasıyla sosyalist dönüşümün esas olarak tamalanması yoludur.

Proletaryanın öncüsü, birinci yolu, yani tarımın sosyalist dönüşümünü **toprak devrimi temelindeki** işçi-köylü ittifakı ile değil, yeni bir temelde; **sosyalist devrim temelindeki** işçi-köylü ittifakı ile başarabilir. Tarımın sosyalist dönüşümündeki amaç: "geniş köylük bölgelerde kapitalizmin kaynağını kurutmaktır"(8) Demokratik devrim dönemindeki işçi-köylü ittifakı, yeni dönemde, artık köylüleri yeterince tatmin etmekten uzak kalmaktadır. Onların durumlarını daha üst seviyeye çıkarmanın yolu, onlara sosyalizm yolunda rehberlik etmekten ve sosyalizmi inşasından geçer. Tarım alanındaki kollektivizasyon hareketi, köylülerle ittifakı, sosyalizm temelinde sağlamlaştıracaktır." Bu meselede insafsızız. Bu meselede Marksizm gerçekten açımasız ve merhametsizdir, çünkü emperyalizmin, feodalizmin, kapitalizmin ve küçük üretmin kökünü kazımaya kararlıdır." (9)

İLERİ yazarlarının sosyalist dönüşüme —kırdaki— ilişkin olarak "Geri ülkelerde kırda ekonomnin sosyalist dönüşümünü başlatmaya elveren maddi ve teknik temele kavuşuncaya kadar; kır burjuvazisine karşı kısıtlama politikası izler" mantığı, Sovyet tecrübesini, dahası, Sovyet Rusya'daki tarımın kollektivizasyonu yöntemini, doğmalar haline dönüştürme mantığıdır. Bu evrensel gerçekliğe sahip olanı değil, ekonomik ve toplumsal bakımdan farklı olan, ayrı çerçeve ve farklı koşullarda gündeme gelen devrim biçimlerini, bunların öngördüğü özgün yolların özgüllüğünü kavrayamayan kalıpçı bir yaklaşımdır. Öte yandan Mao ve ÇKP'yi bilinçi ögelerinden yoksun "üretici güçlerin sosyalizm için olgunlaşmasını bekleyemeyeceği gibi" patavatsızlıklarıyla eleştirmeye kalkan İLERİ yazarlarının hemen bir sayfa sonrasında bu söylediklerin hiç söylememişler gibi geri ülkede tarımdaki sosyalist dönüşümü, bu dönüşüme elveren maddi ve teknik temele kavuşacağı ana kadar bağlamaları şaşkınlık değilde nedir? Bu çelişkili ifadelar, İLERİ yazarlarının çözecekleri bir durum-nasıl çözeceklerse?

Belirtmeliyiz ki, "geri ülkelerde kırda ekonominin sosyalist dönüşü" kırın mutlaka maddi ve teknik yönden ya da tarım tekniği yönünden gelişmesini öngörmez. Sovyet tecrübesini ya da **Kapitalist ülke gerçekliğinde** izlemesi gereken genel yolun, olduğu gibi, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke statüsünde uygulanmasını istemek demektir ki, buda gerçeği olgularda değil, gerçeği şablonculukta aramak demek olur. Bir ülke devrimi

için geçerli olan bir yolu, yani Sovyet tarımındaki sosyalist dönüşümü yolu, Sovyetlerden çok geri seviyede olan yarı-feodal bir ülkede aramak, Marksizmi bayağılaştırmak değilde nedir? Sovyet Rusya da geçerli olan tarım tekniğinin gelişimi temelindeki dönüşümü yolu, Çin şartlarında tam tersi bir hat izler. Zira, kapitalist ülkelerde, tarım kapitalist bir biçimde gelişirken, Çin gibi ülkelerde bu dönüşüm tarım makinalarının kulanılmasından önce gelir. Dolayısıyla, önce tarım tekniği, sonra kooperatifleşme bu dönüşüm tarım makinalarının kullanılmasından önce gelir. Dolayısıyla, önce tarım tekniği, sonra kooperatifleşme yolu, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke gerçeği ile bağdaşmaz. Sovyet Rusya koşullarında doğru ve gerekli olan bu yol, Çin koşullarında uygulanamaz bir yoldur. Biri tarımın kapitalist bir biçimde gelişmesinden ötürü kapitalist ülkeler için genel geçerliğini korurken, diğer Çin vb. ülkeler için genel geçerliliğini korur.

İşte İLERİ yazarlarının, kavrayamadığı, algılayamadığı ya da çarpıttığı nokta bu, yalnızca budur.

Demek ki, tarım makinaları olmadan da, tarımın mutlaka kapitalist bir biçimde gelişmesi gerekmeyen Çin'de koşum hayvanlarının koşulduğu küçük çaplı üretimden, makinaların kullanılacağı büyük ölçekli üretime, kooperatifleşme yoluyla geçmek doğru ve olanaklıdır. Çin pratiği buna en iyi örnektir.

Çin'de bir yandan tarımda kooperatifleşme hareketi sürerken, diğer yandan kır burjuvazisine karşı da SINIRLAMA siyaseti uygulanmıştır. Zengin köylülere, ticaret, tefecilik ve toprak kiralamaya hiç bir kısıtı getirmeyen Teng Zu-Huy'un dört büyük özgürlük programına karşı, Mao, sözü edilen özgürlük alanlarına ve dolayısıyla zengin köylülere sınırlama koymuştur. Böylece onlara, kullanma, kısıtlama, dönüştürme siyaseti uyarınca kısıtlı bazı özgürlükler tanımıştır. Neden, tüm özgürlükler, kır burjuvazisinin elinden alınmamışta, kısıtlı da olsa küçük bazı özgürlüklere serbestlik tanımıştır denilebilir? Unutulmamalıdırki, başka şeylerin yanında her şeyi koşullar belirler. Koşullar onlara bu sınırlı özgürlükleri kullanmayı emrediyorsa, bu neden yapılmasın? Yapılmalıdır ki, olgunlaşan koşullarla birlikte, burjuvazinin elinde kalan son özgürlüklerde onlardan koparılıp alınabilsin. Mao'nun değişiyle: *"Bu küçük özgürlükleri de burjuvazinin elinden almanın koşullarını hazırlamalıyız"* (10)

Diğer ittifaka gelince... Bu da milli burjuvaziyle olan ittifaktır. (Şehir burjuvazisi) Bunun yararı nedir? Bu ittifak, tarım ürünleriyle değiştirilecek daha fazla mamul madde elde etmeyi sağlayacaktır. "Burjuvaziyle ittifak yapmamız ve şimdilik kapitalist işletmelere el koymaktan kaçınarak bunları kullanmak, kısıtlamak ve dönüştürmek siyasetini benimsememiz, köylülerinin ihtiyaçlarını karşılamak ve tahıllarını ve hatta bazı sanayi hammaddelerini satmada gösterdikleri isteksizliğin üstesinden gelmek için daha fazla mamul madde elde etme hedefini gütmektir."(11) Şu sorulabilir: Burjuvaziyle yapılan ittifak, serbest pazarların açılmasını, mamul malların serbestçe satılmasını ve hammaddelerin serbestçe satın alınması gibi kapitalist yolu açmaz mı? Bu bir kaç bakımdan mümkün değildir. Kapitalistlerin elinde herhangi bir hammadde yok, oysa devletin elinde var. Zira, köylülerle yapılan ittifak devlete tahıl ve sanayi hammedesi sağlayacaktır. Burjuvazi hammadde istiyorsa, ellerindeki mamul maddeleri devlete satmak zorundadır. Dolayısıyla devlet kapitalizmini kubullenmek zorundadır. Bu yolu reddederlerse hammaddesiz kalmayı göze almak zorundalar; buda onların işine gelmez. Böylece devlet kapitalizmi yolunu benimsemek zorunda kalan burjuvazi, kapitalist yolda ilerleyemeyecek ve kapitalizm dizginsiz gelişemeyecektir. Adım adım devlet kapitalizmi kanalıyla sosyalizme dönüşecektir.

Burjuvaziyle yapılan ittifak vazgeçilmezdir ama, aynı zamanda geçicidir de. Zira, kapitalist ekonomi adım adım kullanma, kısıtlama ve dönünüştürme siyasetiyle sosyalist ekonomiye dönüşecektir. Dolayısıyla özgün aşama ve koşullarda vazgeçilmez olan şey, zamanla dönüştürüleceği için geçicidir de.

Devlet kapatilazmi, devletle özel sermayenin çeşitli biçimlerdeki ortak yönetiminide kapsayan çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkar. Çin özgülünde bu: a- Devletle özel sermayenin ortaklaşa yönetimi biçiminde. b- Devletin bütün hammedeyi sağlaması, ve tüm mamul maddeleri alması koşulu ile özel işletmelere verdiği siparişler biçiminde, c- Devletin mamul malların bir kısmını alması temelinde yaptığı siparişler biçimi, d- Ve nihayet, burjuvazinin, belli bir sabit faizle üretim araçlarının (fabrika ve işeletmeleri vs.) özel mülkiyetine son verme biçimi, olarak sıralayabileceğimiz dört biçimde ortaya çıkmıştır.

Bu bir bakıma kapitalist bir ekonomidir ama "sıradan bir kapitalist ekonomi değil, kapitalist ekonominin özel bir türüdür, başka bir deyişle yeni türden bir devlet kapitalizmi ekonomisidir."(12) İşçilerin ve devletin yararına işlev gören bu ekonomi "çok büyük ölçüde sosyalist bir nitelik kazanmakta"dır. (13)

Devlet kapitalizmi yoluyla, bir yandan ekonominin gelişimi teşvik edilip geliştirilirken, diğer yandan pazar fiyatları, vergi sistemi, hammadde sınırlaması ve denetimi gibi yollarla ekonominin kapitalist yola yönelimi sınırlandırılmıştı. Dolayısıyla Mao, Çin'de, kısıtlama ile kısıtlamaya karşı çıkma arasındaki mücadele sınıf mücadelesinin esas biçimi olacaktır der.

Peki bütün bunlar, kır ve kent burjuvazisiyle ittifak, proletarya diktatörlüğünün ortadan kaldırıldığı ya da "yadsındığı" anlamına mı gelir? Elbette hayır. Bu, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin yeni biçimiyle sürdürülmesi siyasetidir. Aslolan, proletaryanın politikayı yönetmesi sanatıdır. Özgün koşullar, öncü ve egemen sınıf olarak, yönetici sınıf olarak, ideolojik, politik, örgütsel kumanda merkezinde bir sınıf olarak, proletaryanın öncüsünden burjuvaziyle İTTİFAKI öngörmüşse, proletarya, gelecekteki mevzilerini sağlamlaştırmak, zaferini güvence altına almak, halkın maddi gereksinimlerini karşılamak, işçi-köylü ittifakını güçlendirmek ve dolayısıyla, sınıf çıkarlarını korumak istiyorsa, burjuvaziyle bir blok, bir anlaşma ve bir ittifak kurması gerektiği ortada değil midir?

Benzer bir ittifakın 1917 Ekim'inden sonra Lenin önderliğinde Sovyet Rusya'da yapıldığı herkesçe bilinmeyen bir gerçek mi? Tarım ürünleriyle değiştirilecek mamul madde elde etmek, köylülük bölgelerdeki kendiliğinden kapitalist unsurlarla başa çıkabilmek için proleter devlet iktidarının, devlet kapitalizmi uygulaması siyaseti bilinmeyen bir şey mi?

Lenin devlet kapitalizmi için "...sosyalizm için tam bir **maddi** hazırlık, sosyalizme bir **başlangıç** ve tarih merdiveninde sosyalizm adını olan basamakla arasında **başka basamakların olmadığı** bir basamaktır."(14) diyordu. Açıktır ki, maddi, iktisadi ve üretken açıdan henüz sosyalizmin eşiğinde olmayan bir ülkede, "devlet kapitalizmi tekelinden bir sonraki adım" olan sosyalizme geçmek için ve sosyalizmin kapısından geçmek için henüz ulaşılmayan, varılamayan ve devlet kapitalizmi yolu uygulanmadanda varılmayacak, ulaşılamayacak olan bu eşiği aşmanın gerekli olduğu ortada değil midir? "Bugünkü kendine özgü durumun, Sovyet hükümetinin hizmetine girmeye ve "devlet" sanayini mümkün olan en geniş çapta örgütlemeye samimi olarak yardıma hazır olan kapitalistler arasındaki en kültürlü, en becerekli ve en yetenekli örgütleyicileri "satın almak" için, işçilerin kendine özgü bir öneride bulunmalarını gerektirdiği açık değilmidir?"(15)

Artık anlaşılmıştır ki, ekonomik ve toplumsal olarak çok daha geri seviyede olan Çin için bu ittifak çok daha fazla gerekli ve geçerlidir. Demek ki, koşulların, Çin için, çok daha geçerli olduğu ortadadır.

İşçilerin Burjuvaziyi "satın almaları" anlamında sosyalizmin "barışçı" bir zafarle elde edilmesi örnekleri, geçmişte de, devrim ve sosyalizm davasının geçmişteki liderleri önüne bir gerçeklik, bir olgu olarak çıkmıştır. Buna iyi örnek, sanayi sermayesinin egemenliği döneminde, ya da bu sermayenin henüz mali sermaye dediğimiz finans-kapitalist sermaye üzerindeki tekelci kapitalizmi oluşturmadığı ya da o evreye ulaşmadığı İngiltere'dir. "Marx, ne kendisini ve ne de sosyalist devrimin gelecekteki liderlerini, biçim sorunlarına, devrimi gerçekleştirme yöntemlerine ve yollarına bağımlı kılmadı. Bir çok yeni sorunun ortaya çıkabileceğini, durumun devrim süreci içinde sık sık ve köklü bir biçimde değişebileceğini tam olarak kavramıştı." (16) ve Marx, belirli koşullar altında, işçilerin burjuvaziyi satın almalarının olanağından sözetmiş ve işçiler **"burjuvaziyi satın almayı elbette reddetmeyecekler-**

dir."(17) diyordu. (abç)

O dönemlerde, sosyalizme barışçıl geçiş için İngiltere'deki gerekli şartlar, ya da İLERİ yazarlarının umacı gibi korktukları anlamda İngiltere'de kapitalistlerin işçilere bağımlı kılınması şu unsurlardan dolayı gerekli olmuştu: Birincisi; nüfus içinde köylülerin bulunmayışı yüzünden işçilerin mutlak ağırlığı. İkincisi; proletaryanın işçi sendikaları içindeki sağlam örgütlenmesi. Üçüncüsü; Proletaryanın nispeten yüksek kültür düzeyi ve son olarak; İngiliz kapitalistlerinin siyasi ve iktisadi sorunları uzlaşma yoluyla çözme alışkanlıkları. Evet, tüm bu şartlar, kapitalistlerin satın alınmasını öngörmüş ve güvenlik altına almıştı. Ve bu şartlar, burjuvaziye barışçıl yönden boyun eğdirmenin olanaklı fikrini yaratmıştı.

Durumun kendine özgü niteliğini, olanca uzakgörüşlülüğü ve derin sezgisiyle değerlendiren Lenin, peki Sovyet Rusya hakkında ne diyorsunuz, sorusuna şu karşılığı verir: "İktidar proletaryanın eline geçikten **sonra** ve sömürücülerin silahlı direnmesi ve sabotajları ezildikten **sonra**, o sırada, sosyalizme barışçı bir geçiş başlanmış olsaydı, yarım yüzyıl önce İngiltere'de mevcut olabilecek olan koşullara benzer belirli koşulların hüküm sürdüğü açık değil midir?" (18)

Nedir bu koşullar?

Elbette ki, İngiltere'de o günkü koşulların tümünü 1917 Sovyet Rusya'sında bulmak mümkün değil, ama, belirli koşulları bulmak mümkün. İşte o koşullar: Rusya'da ne nüfus içinde işçilerin mutlak ağırlığı, ne yüksek örgütlülük düzeyi, ne yüksek kültür düzeyi ne de uzlaşma alışkanlığı vardır. Buna karşın, proletarya, Sovyet Rusya'da, hızla sefalete sürüklenen yoksulların desteğini kazandığı gerçekliği vardır. Ve iktidar proletaryanın elindedir. Bu özgün koşullar dikkate alındığında Sovyet Rusya'da, Lenin, hem uzlaşma ve hem de acımasızca ezme gibi iki yönetimi birden uygulamayı önerir. Bir yandan, vurgunculukla yoksul köylüleri dolandırarak, Sovyet devletinin aldığı önlemleri baltalayan, her türlü uzlaşma ve devlet kapitalizmi yönetimini reddeden Kültürsüz Kapitalistler acımasızca ezilirken, öte yandan, devlet kapitalizmini kabul eden ve onbinlerce insana ürün sağlayan, mamul madde sağlayan proletaryaya faydalı Kültürlü Kapitalistler satın alınır. Yani UZLAŞMA yöntemi kullanılmıştır.

Lenin devlet kapitalizmi uygulamasının bir biçimi olan, kültürlü kapitalistlerle uzlaşma biçimlerinden biri olan AYRICALIKLAR için, "ayrıcalıkların bizim için yaralı ve tehlikesiz olan derecesi ve koşulları, kuvvet ilişkilerine bağlıdır ve mücadele tarafından tayin edilecektir; çünkü ayrıcalıklar da, mücadelenin bir biçimi, sınıf mücadelesinin başka bir biçimde sürdürülmesidir ve hiç bir şekilde sınıf mücadelesinin yerine sınıflar arasında barışın konması değildir. Mücadelenin biçimlerini pratik tayin edecektir" (19)

Peki Çin'deki koşullar nelerdir?

Dahası, burjuvaziyi barışçıl yoldan altetmeyi, ona boyun eğdirmeyi öngören unsurlar ya da koşullar nelerdir?

Her şeyden önce Ingiltere'deki koşullara benzer koşulların çoğunun Çin'de olmadığı bir gerçektir. Ama şu da bir gerçiktir ki, Çin'de İngiltere'dekine benzer koşullardan biri, burjuvaziyle uzlaşma alışkanlığı, hemde defalarca pratikte tanıtlanmış, bir gerçeklik halini almış bir koşul var. ÇKP'nin kuruluşundan 1949'daki devrim zaferine ve sonraki yıllara kadar, Çin ulusal burjuvazisiyle gelenek haline gelmiş ya da gelenekselleşmiş bu durum, Sovyet Rusya'da olmayan bir durumdur. Bunun dışında Sovyet Rusya'da uzlaşmayı mümkün kılan "proletaryanın, yoksul ve hızla sefalete sürüklenmiş olanların desteğini sağlaması" koşulu Çin'de uzun yıllardan beri, ta kızıl siyasi iktidar yıllarından beri mevcuttur. Dolayısıyla, iktidarın proletarya ve bağlaşıklarının eline geçmesinden sonra, dışa bağımlı komprador ve toprak ağalarının silahlı direnişi ezildikten sonra, burjuvazinin uzlaşma alışkanlığı geleneğinde etkisiyle, burjuvazinin barışçı yoldan boyun eğdirilmesi Çin'de çok daha fazla mümkündü.

Ve işte bu şartlar, Çin'de burjuvaziye boyun eğdirdi; ve onunla bir blok, bir anlaşma ve bir ittifak kurulmasının zeminini hazırladı.

Tüm bunlardan sonra Çin'deki uygulama için, "proletarya diktatörlüğünü yadsımanın teori ve pratiği olan sömürücülerin barışçıl yoldan sosyalizmle bütünleşmesi Buharin'ci tezine sıkı sıkıya sarılarak "milli burjuvazi"yle birlikte sosyalizmi(!) kurma işine giriştiler" vb. vb. savsatalarının bir anlamı olabilir mi?

Dahası var.. Dünya kapitalizmi ile olan uzlaşma içinde şöyle der Lenin: *"Dünya kapitalizmine belirli bir "haraç" ödüyoruz; ona bir "fidye" vererek şu ya da bu formüllerle "kendimizi kurtarıyoruz" ve derhal Sovyet hükümetinin durumunun istikrar kazanmasında belirli bir artış, ekonomimizin koşullarında bir iyileşme sağlıyoruz."* (20)

Devamla Lenin, Kapitalizmin belli oranlardaki gerekliliğine ilişkin olarak, geliştirilmesine ilişkin olarak da şöyle belirtir:

"Sosyalizmle kıyaslandığında kapitalizm kötüdür. Küçük üreticilerin dağınıklığıyla ilgili olan ataerkillikle, küçük üretimi bürokrasi ile kıyaslandığında kapitalizm iyidir. Küçük üretimden doğrudan doğruya sosyalizme geçmemiz mümkün olmadığı sürece, küçük üretimin ve değişimin basit bir sonucu olan bir miktar kapitalizm kaçınılmazdır. Ve bunun için, küçük üretimle sosyalizm arasındaki ara bağlantı olarak, üretici güçleri artırmanın bir aracı, bir yolu, bir yöntemi olarak kapitalizmden yararlanmalıyız (ve özellikle onu devlet kapitalizmi kanadına yöneltmeliyiz)." (21)

Mao'nunda çok daha geri bir ekonomiye sahip Çin için söyledikleri şunlar: *"Şehir burjuvazisine karşı ondan yararlanma, onu kısıtlama ve dönüştürme siyasetini benimsiyoruz. Burjuvaziden yararlanmalıyız, ama aynı zamanda onun milli ekonimiye ve halkın geçim koşullarına zararlı yönünü kısıtlamalıyız."* (22)

Şu sorulabilir: *"Özel sermayenin sosyalizme yardımcı olması çelişkili bir durum değil midir?"* (23)

"Hiçte çelişkili değildir; bu, reddedilmez bir iktisadi gerçektir." (24) devamla "...**sosyalizme** (devlet kapitalizmi şöyle dursun) **özel kapitalizm vasıtasıyla destek olma olanağı mevcuttur.**" (abç)

Artık anlaşılmıştır ki, özellikle Çin koşullarında, sanayi ile tarım arasındaki değişme kilit vurulması anlamına, tarım ürünleriyle değiştirilecek mamul madde sağlamanın anlamına gelen burjuvaziden yararlanmama siyaseti, yada onunla göreli ittifak siyasetine gitmeme kadar budalaca bir şey olamaz. Bununda ötesinde, "burjuvazinin elinde" hiç ayrım yapmadan, hiç koşulları gözönüne almadan "tüm üretim araçların ve işletmelerini zor alımla devletleştirir," "proletraya" siyaseti kadar sığ ve proletaryayı yalnızlığa iten ve onun iktidarının temellerini sarsan "sol" bir siyaset yoktur.

Milyonlarca milli burjuvazinin ve onun işletmelerinin hâlâ varlığını sürdürdüğü bir ortamda, milli kapitalizmin bir çırpıda ortadan kaldırılması, proletaryanın öncüsünün yıkımı, intiharı demek olur. İLERİ yazarlarının, ustaların yapıtlarından soyutlanarak alınmış alıntı ve pasajlara aşırı bir biçimcilikte bağlı kalarak aşırı devrimci lafazanlıkla onları eklektik (defşirmeci) olarak sunmaları "İLERİ"nin geriliği ve apaçık bir köylü kurnazlığıdır. Ama unutulmasın ki, "incir yaprağı ile mahrem yerler örtünemez."

Bir İKK okuyucusu

Dipnotlar

1,2,3,4,5- Seçme Eserler 5, Mao, sf. 104-151-154-155

6- Seçme Eserler 4, Mao, sf. 396

7- Seçme Eserler 2, Mao, sf. 326

8,9,10,11,12,13- Seçme Eserler 5, Mao, sf. 240-242-243-241-114-254

14,15,16,17,18,19,20,21- İşçi Sınıfı ve Köylülük, Lenin, sf. 429-430-432-441-442-446

22- Seçme Eserler 5. Mao, sf. 254

23,24- İşçi Sınıfı ve Köylülük, Lenin, sf. 450

masında bunun büyük bir rolü var. Her ne kadar sözde Lübnan'ın toprak bütünlüğü ve devlet bağımsızlığından yana görünüyorsa da işin aslı başkadır. Suriye iplerinin kendi elinde olduğu bir Lübnan özlüyor. Cemayel'le çelişmelerinin temelinde bu var. Cemayel ve ekibinin Hıristiyan-Arap oluşu daha da önemlisi dünya ve bölgede sırtını başta ABD olmak üzere diğer batılı emperyalistlere dayanmış olması, Suriye'nin ise Rusya'nın başını çektiği bloğun bir unsuru oluşu da çekişmede ki diğer faktörler. Bekaa ve Kuzey Lübnan'da kontrolü elinde bulunduran Suriye'nin buraları resmen ilhat etmemesi veya doğrudan Lübnan'ın "devlet bağımsızlığına" karşı tutumu olmamasının altında da ince hesaplar var. Aksi bir tutumun beraberinde Cemayel önderliğindeki Hıristiyan Araplar'ın Lübnan'da ayrı bir devlet ilanına götürebileceğinin bunun bölgede daha aleyhte bir durum yaratacağı düşüncesinde olan Suriye asıl emellerini maskeleyerek değişik taktiklerle halletmeye çalışıyor.

Suriye, Filistin'in bağımsızlığından ve kurtuluş mücadelelerinin zaferinden hiçbir şekilde yana değildir. O dejenere olmuş ve hayal uğrunda yürüyen, bölgede çıkar çatışmalarında kullanabileceği bir hareketten yanadır. 1976'da Tel Zaatkâida, Trablus Şam'da gerçekleştirdiği Filistinli'leri katletme operasyonlarından sergilediği vahşet. Ebu Musa üzerinden oynadığı senaryolar ve giriştiği katliamlar, Suriye'nin Filistin halkının mücadelesi karşısındaki pozisyonunu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Hafız Esat, Cemayel ve İsrail'den sonra Filistin halkının azılı düşmanlarından biridir. Filistin sorununda Esat karşı-devrimci bir rol oynamaktadır. Ne varki anti İsrail vb. gibi tutumlarla o bu rolünü sözümona örtmeye ve Filistin kurtuluş mücadelesinde sözde yana olduğunu göstermeye çalışıyor. FKÖ-Esat veya yandaşları arasındaki çatışmada Esat'ın yanında yer almak ne adına yapılırsa yapılsın karşı-devrime kan vermektir.

Hafız Esat'ın gerek bölge gerekse uluslararası planda müttefiği olduğu bloğun barışın başını çeken Rus sosyal emperyalistlerinin (RSE) bugün FKÖ'ye karşı açıktan saldırı tutumu benimsememesi daha temkinli hareket etmesinin çeşitli nedenleri vardır. Bunlardan bazıları şunlardır. RSE'leri, FKÖ'nün gücünü ve otoritesini, etkisini çok iyi biliyor. Aynı şekilde Suriye destekli örgütlerin şimdiki durumuda gelecek vaadetmediğini de görüyor. Bu ve benzeri nedenlerden ötürü RSE, FKÖ'yü doğrudan hedeflemekten kaçınıyor. Onu tezgahına düşürebilme taktikleri izliyor. Aslında RSE'leri, Filistin'lilerin bağımsızlığından, kurtuluş mücadelelerinden yana değillerdir.

Filistin halkının mücadelesi dört bir yandan kuşatma altındadır. Öyle ki Lübnan'da "ilericiyim" diyen örgütlerin bütünü dahi Filistin kurtuluş mücadelesine karşı olumsuz bir tutum almaktadırlar. Filisitin'lilerin mücadelesini Lübnan dışına sürükleme isteğinde hepsi hemen hemen birleşiyor. Veya en azından kendi kontrolünde bir harekete ancak müsamaha edebiliyorlar. Şüphesiz bu istemleri gerçekleşmiyor. Böyle olunca da FKÖ'ne karşı düşmanca bir tutum içine giriyorlar. Özellikle FKÖ'nün ve başta Arafat'ın politikasının, Lübnan'da tutması güç kazanması sözkonusu güçlerin yoğun tepkilerine yol açıyor.

Lübnan'da FKÖ'nün ve önderliğindeki mücadelenin en amansız düşmanlarından biri Cemayel ve şürekasıdır. ABD uşağı olan Cemayel'in son Suriye mücadelesindeki sözde FKÖ'den yana olan demagojik demeçlerinin temelinde yatan gerçek bazıları tarafından kavranmıyor. Cemayel'i sözkonusu müdaheleden ötürü sözde Arafat'tan ve Filistinlilerden yanaymış gibi görünmeye iten sebep kendi menfaatleridir. Lübnan üzerinde Suriye egemenliği, Cemayel'inde işine gelmiyor, böyle bir durum onun temsil ettiği kesimin çıkarlarını da tehdit ediyor! Aslında düşman olmasına rağmen Esat'a karşı tutumundan ötürü bir engel olduğunu bilen Cemayel, Suriye'nin istemlerinin gerçekleşmesine karşı bir barikat rolü gören FKÖ'ne "işine geldiği" için sözde taraf gözükmesinin anlaşılmayacak bir yanı yoktur.

Filistin halkının bağımsızlık mücadelesinde olumlu rol oynayan FKÖ'dür. Suriye kontrolündeki Havetme önderliğindeki demokratik cephe gibi örgütler Flisitin bağımsızlık mücadelesinin temsilcisi olamazlar. Filistin halkının mücadelesinde bugün devrimci pozisyonda olan güç FKÖ'dür. Arafat'ın oynadığı rol devrimcidir. Binbir ipte oynayan bir cambaz misali kendisini ortaya koyan Arafat'ın uzlaşıcı, yalpalayan vb. özellikleri gerekçe gösterilerek bu gerçek bulandırılamaz.

Arafat tam da temsil ettiği milli burjuva sınıfının çıkarlarına, niteline uygun bir pozisyon sergiliyor. Bunun içindir ki yalpalamasını, uzlaşmacılığını, zayıf yanlarını anlıyabiliyoruz. FKÖ'nün "uşak olduğu, emperyalizme ve uşaklarına teslim olduğu" şeklindeki tez gerçeği ifade etmiyor. Arafat'ın ve temsil ettiği milli burjuvazinin uzlaşıcı vb. yapısının doğal sonuçları olan örnekleri peşpeşe sıralayarak sözkonusu tezlerini haklı çıkarmaya çalışanlar büyük bir yanlış içindedirler. Bunlar milli burjuvazinin karakterini anlayamamakta ondan proleter tavırlar beklemektedirler. Beklentilerine ters tutumlarla karşılaştıklarında ise hemencecik kolaydan "karşı devrimcidirler" çamurunu atabilmektedirler.

Milli burjuvazinin genel sınıf yapısı olan kaypaklık, uzlaşmacılık gibi özellikleri, Filistin gerçeğini çok daha yoğun körüklemekte, onu daha tutarsız tutumlar almaya iten güçlü sabepler bulunmaktadır. Herşeyden önce FKÖ toprağından sürülmüştür, dayandığı bir toprak yoktur. Bölge devletleri, efendilerinden tutunda bölgede "ilerici" kimliğiyle dolaşan örgütlerin ezici çoğunluğu FKÖ'ye düşmanca bir tutum içindedirler. Uluslararası ve bölge koşullarıda FKÖ'nü oldukça zorlamaktadır. Bu ve diğer sebepler onu daha uzlaşmacı davranmaya zorlamaktadır. Ancak, FKÖ'nün "teslim olduğu" teorisi yanlıştır. Bunu söyleyenler iflas etmiştir. Arafat'ın politikası mevcut objektif koşullar içinde değerlendirilmez ve onun temsil ettiği sınıfın özellikleri doğru kavranmazsa, her zaman kolay yoldan "uşak" ilan etme tavrına götürecektir.

Biz FKÖ'nün uşak ilan edilmesine karşıyız. Bağımsız siyasal çizgimizden ödün vermeden ve FKÖ'nün dayandığı mili burjuva sınıfın özellikerini ve nerey e kadar götürebileceğini açık, seçik ortaya koyarak onun zayıf, tutarsız, uzlaşıcı özelliklerini sergileyerek, proleter devrimci alternatifin ne olduğunu göstererek FKÖ önderliğindeki Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik içeriğini destekleyeceğiz. Filistin ulusunun kendi kaderini tayin etmesinden yana olacağız. FKÖ'ne karşı, hem eleştiri hem dostluk siyaseti izleyeceğiz. Onu daha ileriye çekmek için mücadele edeceğiz.

Sonuç olarak, Filistin halkının mücadesinde boşluğu en çok duyulan şey, proletaryanın öncüsüne sahip olamayışıdır. Mücadelenin en zayıf yanıda budur. Filistin halkının mücadelesinin şanssızlığı da buradadır. Mücadeleyi emin bir şekilde ilerletecek, gerçek kurtuluşa götürebilecek yegane güç ML silahıyla donanmış proletaryanın öncüsüdür. Perspektifi milli bir devletle sınırlı olan bugünkü alternatif bir noktada çakılıp, kalacaktır. Bu alternatifin özlemleri gerçekleşse dahi emperyalist sistemden kesin kopuş gerçekleştirilmiyecektir. Sözkonusu alternatif er veya geç mevcut dünya sistemine teslim olacaktır. Gerçek kurtuluşa proletryanın öncülüğü sayesinde ulaşılır. Ne yazık ki Filistin'de bugün böyle bir önderlik yoktur.

Kendisine Yönelen Bütün İmha Savaşlarını Kırdı, Yaşama Hakkını Dişiyle, Tırnağıyla Savundu!

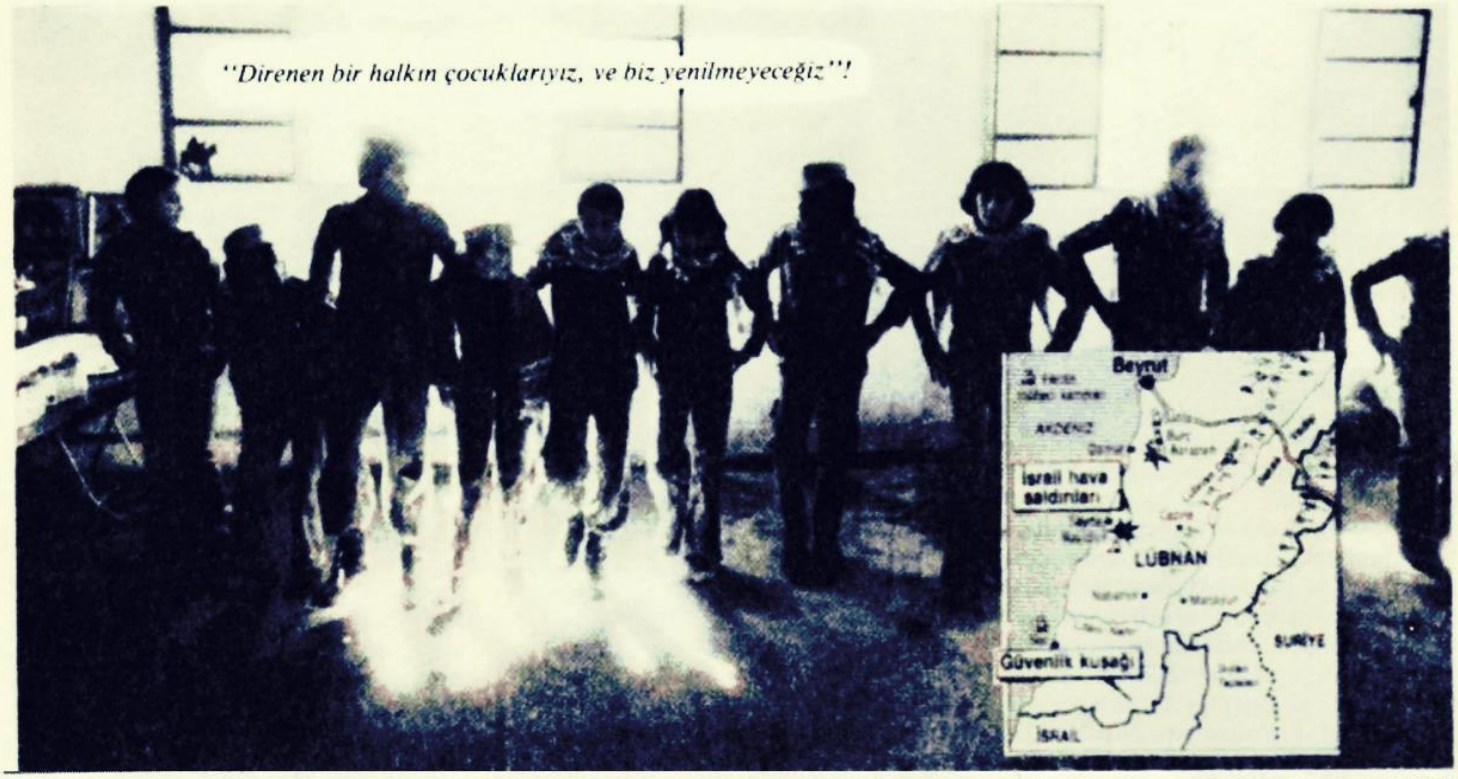

Lübnan'da başta ABD destekli İsrail saldırılarının yanısıra, son günlerde bir kutbunda Arafat önderliğindeki FKÖ'nün diğer kutbunda ise Suriye destekli Nebihi-Berri yönetimindeki Şii Emel örgütü ve müttefikleri arasında çatışmlar yeniden alevlenerek yoğunlaştı. Filistin'lilerin kamplarında yeni mevziler ele geçirmeleri ve giderek güç kazanmları, Filistin halkının kurtuluş mücadelesi aleyhtarlarını tedirgin etmektedir. FKÖ'ne karşı yoğunlaştırılan ve başını Suriye destekli Şii-Emel örgütünün çektiği saldırılar bu bağıntıda ele alınmalıdır.

FKÖ'ne yönelen bu saldırıları aynı zamanda Filistin halkına da yönelen saldırlar olarak değerlendirmekteyiz. Bilindiği gibi son saldırılarla kuşatılan Filistin kamplarında vahşi bir tablo sergilendi. Şabra, Burç-El-Barajini gibi Filistin kamplarında onbinlerce saldırganlar tarafından kuşatmaya alındı. Kamplardaki evlerin % 80'den fazlası harap edildi. Binlerce Filistin'li göçe zorlandı. Kamplara yiyecek, ilaç vb. malzemelerin girişi, kuşatmacı, Şii-Emel örgütü ve müttefikleri tarafından engellendi. Kamplarda açlık kol gezer. İnsanlar köpek, kedi etleriyle idare ettiler. İnsan etinin yenmesi için fetva istediler. Lübnan kabinesinde Adalet Bakanlığı görevinde bulunan Nebihi-Berri yönetimindeki Şii-Emel örgütünün sergilediği vahşi tablo onların gerçek yüzünü çok açık ortaya koymaktadır. Filistin halkının kötü ünlü hesaplarından biri olarak Nebihi-Berri şimdiden notunu almıştır.

1982'de FKÖ'nün Lübnün'ı terketmek zorunda kalmasıyla birlikte doğan boşlukta, belli bir güç toplayarak, nisbeten güçlenen Şii-Emel örgütü, Suriye ile ittifak halinde 1983-1984-1985-1986 yıllarında da FKÖ'nün etkinliğini kırmak Filistinli'lere boyun eğdirmek için saldırılar tertiplemişti. Suriye ile birlikte sürdürülen bu taaruzlarda istenileni elde edemediler. Zararlı çıktılar. Bugünde yeniden aynı amaçlar doğrultusunda FKÖ'ye saldırmaktadırlar. Ayrıca Şii-Emel örgütünün iç çelişkilerinde belli bir derinlik arzediyordu. Şii halkı arasında Nebihi-Berri kanadı güç kaybediyor, halk, Hizbullah ve İslami Cihad örgütlerine yöneliş gösteriyordu. Ve yine Şii halk içerisinde FKÖ ile dost geçinme eğilimleride gelişiyordu. Nebihi-Berri sarsılmaya yüz tutan otoritesini yeniden tesis etme, iç çelişkileri geriletme, yeniden güç kazanma, FKÖ'ye yakınlaşma eğilimlerini bastırmak acısından da FKÖ'ne saldırıyı gerekli görüyordu. Aynı durum Süriye içinde geçerliydi.

Ne varki kuşatmacılar emellerine ulaşamadılar. Filistin'liler dişiyle, tırnağıyla direndiler. Saldırıyı püskürttüler. FKÖ etkinliğini daha da arttırdı, yeni mevziler kazandı, başarı hanesini geliştirdi. Sonuç saldırganların aleyhine oldu. FKÖ ile arası iyi olmayan bazı Lübnan'lı örgütler dahi Süriye ve Şii-Emel örgütüne Lübnan'daki saldırılarından ötürü tepki gösterdiler. "Lübnan Komünist Partisi", "Lübnan İlerici Sosyalist Parti" ile de Şii-Emel örgütü çatıştı. FKÖ kazançlı çıkışında uyguladığı geniş cephe siyaseti, "başarılı diplomasi"nin yanısıra, Filistin halkının mücadelesinde oynadığı devrimci rol sayesinde kazandığı haklı prestijin de payı vardır. Ayrıca saldırının gündeme geldiği koşullar ve Suriye ile Şii-Emel örgütünün bulundukları pozisyon, bugüne kadarki durumları, Filistin kurtuluş mücadelesi karşısında önceleri ve bugün sergiledikleri olumsuz tablo, kısacası haksız konumda bulunmalarıda gelişmelerin onların aleyhine sonuçlanmasına yol açtı. Suriye bir çamurun içen batmış durumdadır. 1982'de Lübnan'da gerçekleştirdiği işgal sırasında sürüklendiği bataktan ve bütün dolaplarının serüvenlerinin, çıkmazını daha da derinleştirdiğinden halen ders almayan Suriye'nin yeni numaraları da tutmayacaktır. Ne doğrudan silahlı güçlerini Lübnan'da bulundurarak ve nede müttefikleri aracılığıyla Lübnan'ı kontrol ederek Filistinli'leri dize getirme taktiği uzun sürede başarı kazanamaz.

Suriye'nin, Libya, Cezair, Güney Yemen vb. ile aldığı anti-İsrail tutum işin içine Lübnan sorunu ve FKÖ girince bir kenarda duruyor. Arafat önderliğindeki FKÖ'ye ve onun üzerinden Filistin halkına karşı almış olduğu tutum ve bugüne kadar ki bu konudaki pratiğiyle İsrail'in değirmenine su taşıyor. Suriye kesin kontrol istiyor. Arafat'la çatış-

Devamı arka sf'da